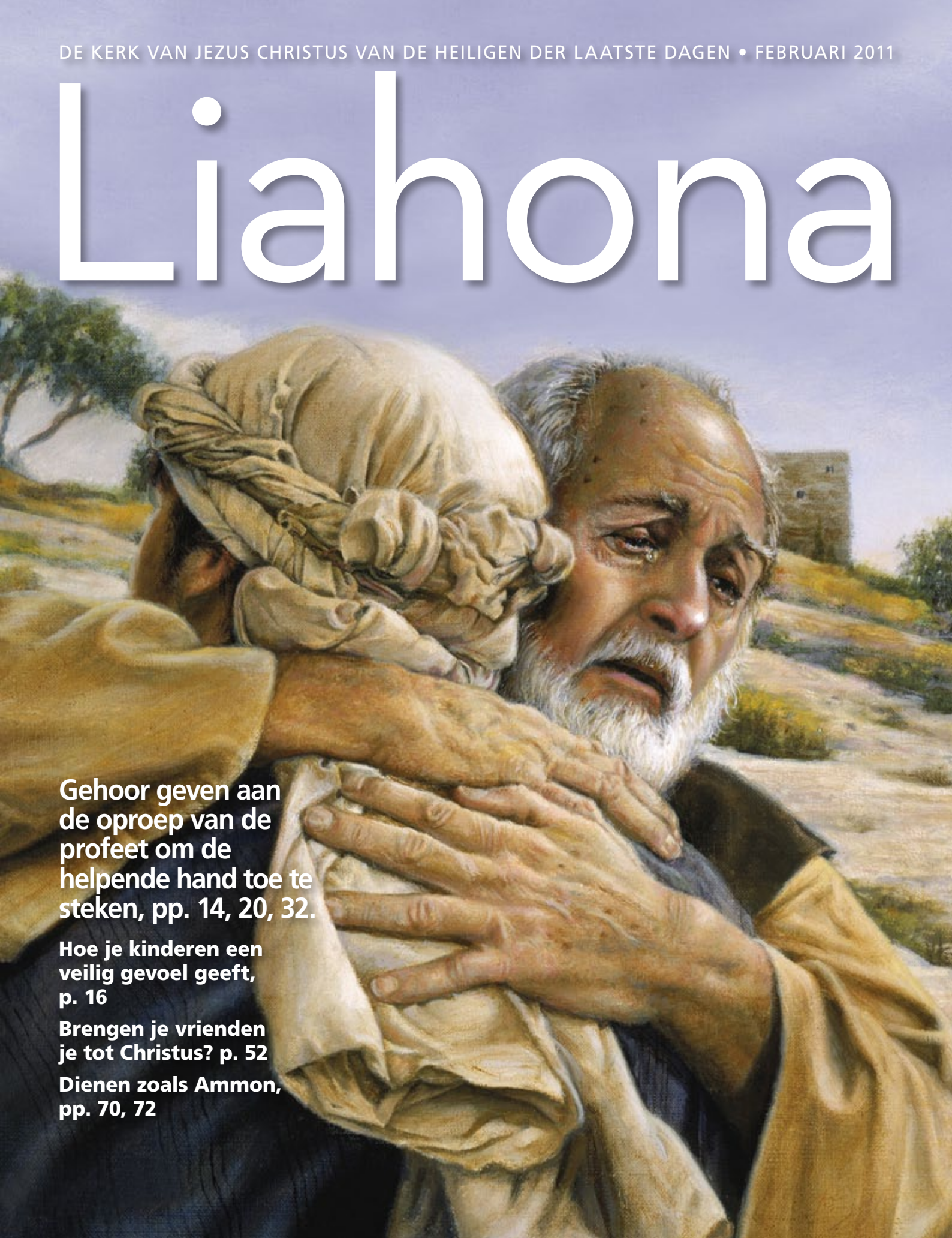

Liahona

Gehoor geven aan de oproep van de profeet om de helpende hand toe te steken, pp. 14, 20, 32.

Hoe je kinderen een veilig gevoel geeft, p. 16

Brengen je vrienden je tot Christus? p. 52

Dienen zoals Ammon, pp. 70, 72

GIFT VAN HET AVAION FOUNDATION, MET DANK AAN NATIONAL GALLERY OF ART, WASHINGTON, D.C., VS

Bartolomé Esteban Murillo, De terugkeer van de verloren zoon

Toen de verloren zoon besepte dat hij had gezondigd, keerde hij berouwvol terug naar zijn vader en zei: 'Vader, ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten' (Lucas 15:21). Maar zijn vader

verwelkomde hem thuis en zei vervuld van vreugde: 'Mijn zoon hier was dood en is weer levend geworden, hij was verloren en is gevonden' (vers 24). Evenzo is er vreugde in de hemel als wij ons bekeren.

8

BOODSCHAPPEN

- 4** Boodschap van het Eerste Presidium: Hoe groot zal dan uw vreugde zijn
President Henry B. Eyring
- 7** Huisbezoekboodschap: Een herstelling van alle dingen

HOOFDARTIKELEN

- 14** Van hulpeloze tot helper
Betsy Doane
Pijn en verslaving beheersten mijn leven totdat ik iemand tegenkwam die mij vroeg of ik van de mormonen had gehoord.
- 24** De Geest leren onderkennen en begrijpen
David M. McConkie
Wat te doen als de Geest spreekt.
- 28** Openbaring: druppel voor druppel
Openbaring geeft het getuigenis van een jongeman een enorme oppepper.

- 30** Openbaring: rijkelijk uit de hemel vloeiend
Kennis vloeit overvloedig als we er klaar voor zijn.
- 32** Gelijkenissen over het verlorene dat wordt gevonden
Wat is redden? Het is vergeven, de helpende hand toesteken, en weer verwelkomen.

RUBRIEKEN

- 8** Kleine en eenvoudige dingen
- 11** Wij spreken over Christus: Zijn genade is genoeg
Kimberlee B. Garrett
- 12** Wat wij geloven: De verzoening maakt bekering mogelijk
- 16** Ons gezin, ons thuis: Kinderen een veilig gevoel geven
Shawn Evans

- 20** Evangelieparels: Minder-actieve leden sterken
President Boyd K. Packer
- 38** Onder heiligen der laatste dagen
- 74** Kerknieuws
- 79** Ideeën voor de gezinsavond
- 80** Tot we elkaar weerzien: Een zitplaats op het bruilofstfeest
Melissa Merrill

OP DE OMSLAG
Voorkant: Liz Lemon Swindle, *De verlorene zoon*, Foundation Arts, kopiëren niet toegestaan. Achterkant: J. Kirk Richards, *De verlorene schelling*.

42 Jongvolwassenen en de gezinsavond

Verscheidene jongvolwassenen leggen uit wat de onmiddellijke en toekomstige zegeningen zijn van meedoen aan de gezinsavond.

*Kijk eens of je de Liahona kunt vinden die we in deze uitgave hebben verstoppt.
Hint: Stop.*

46 Vraag en antwoord
'Ik voel mij zo eenzaam in de kerk. Hoe kan ik meer betrokken raken?'

48 Hoe ik het weet: De boodschap smaakte naar meer
Anthony X. Diaz

51 Een eerlijke tiende, een grote zegen
Oscar Alfredo Benavides

Ik was aan het werken en sparen voor mijn zending, maar met mijn salaris zou ik niet ver komen.

52 Waar brengen jouw vrienden je naartoe?
John Bytheway
Goede vrienden leiden ons naar Jezus Christus.

54 Het evangelie is er voor iedereen
Ouderling Carlos A. Godoy
De Geest kan iedereen aanraken; er is geen ideaal profiel voor een potentieel kerklid.

57 Poster: Reflectie op de eeuwigheid

58 Toen ik onzichtbaar werd
Naam bekend bij de redactie
Juist toen ik mijn vrienden zo hard nodig had, lieten ze mij in de steek.

60 Zusjes die veel gemeen hebben
Adam C. Olson

Twee zussen in Peru delen in wat het belangrijkste is.

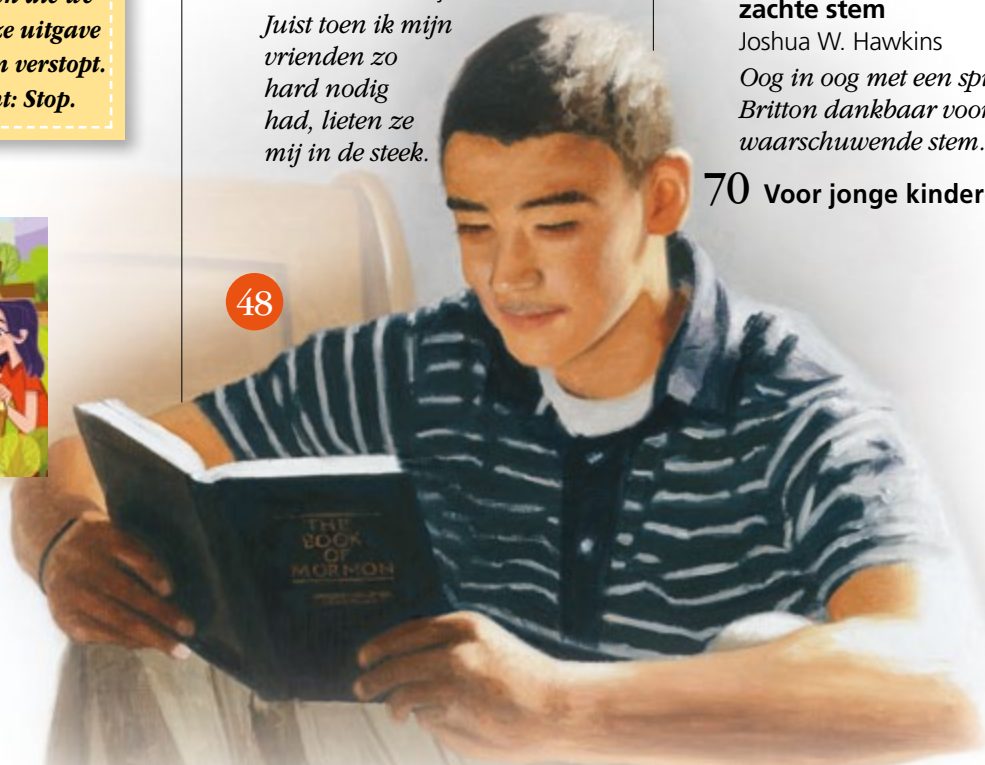
62 Wij dragen je!
President Thomas S. Monson
Wat kunnen Jami's vriendinnen doen als ze te ziek is voor een trektocht?

64 Participatieperiode: De Schriften verkondigen het plan van onze hemelse Vader
Ana Marie Coburn en Cristina Franco

66 Ons prikbord

68 De spin en de stille, zachte stem
Joshua W. Hawkins
Oog in oog met een spin is Britton dankbaar voor een waarschuwend stem.

70 Voor jonge kinderen

48

54

Officiële Nederlandstalige uitgave van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen

Het Eerste Presidium: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Het Quorum der Twaalf Apostelen: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Verantwoordelijk redacteur: Paul B. Pieper
Adviseurs: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden Jr., Yoshihiko Kikuchi

Hoofddirecteur: David L. Frischknecht
Directeur redactie: Vincent A. Vaughn
Directeur grafische vormgeving: Allan R. Loyborg

Hoofddirecteur: R. Val Johnson
Assistent-hoofddirecteurs: Jenifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Mederedacteur: Ryan Carr
Assistent-redactrice: Susan Barrett
Redactiemedewerkers: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekirk, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Julie Wardell

Directiesecretaresse: Laurel Teuscher
Leidend Art-director: J. Scott Knudsen
Art-director: Scott Van Kampen

Productiemanager: Jane Ann Peters
Medewerkers ontwerp en productie: Cali R. Arroyo, Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Thomas S. Child, Reginald J. Christensen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Eric P. Johnson, Denise Kirby, Scott M. Mooy, Ginny J. Nilson

Voordruk: Jeff L. Martin
Directeur drukwerk: Craig K. Sedgwick
Directeur distributie: Evan Larsen

Vertaling: Jos Peeters
Kerkelijk Vertaalbureau
Turnhoutsebaan 130, B-2460 Kasterlee
Telefoon: 0032-(0)14-265775

Nieuwsredactie:
Nieuwsredacteur: Frans Heijdemann
Grovestins 64
NL-7608 HN Almelo
Telefoon: 0546 865984
Uw kopij graag per e-mail naar nieuws@liahona.nl

Distributie:
De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen
European Distribution Ltd., Magazine Service,
Steinmühlstr. 16, 61352 Bad Homburg, Duitsland
Tel.: 00800 3478 3388, fax: 00 49 6172 492860
E-mail: orderseu@ldschurch.org

Jaarabonnement: € 7,50 De volgende betalingswijzen zijn mogelijk:
Creditcard (bel of e-mail EDL; zie Distributie hierboven)
Overschrijving per bank op de volgende rekening:
Dresdner Bank, IBAN: DE42 5008 0000 0732 3712 00,
BIC: DRESEDEF, Omschrijving: abonneenummer + naam + wijk/gemeente.

Bijdragen:
Stuur manuscripten en vragen aan: Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150-0024, USA; of per e-mail naar: liahona@ldschurch.org.

De *Liahona* (Een woord uit het Boek van Mormon dat 'kompas' of 'aanwijzer' betekent) verschijnt in de volgende talen: Albanees, Armeens, Bahasa Indonesia, Bislama, Bulgaars, Cambodjaans, Cebuano, Chinees, Deens, Duits, Engels, Ests, Fiji, Fins, Frans, Grieks, Hindi, Hongaars, IJslands, Italiaans, Japans, Kiribati, Koreaans, Kroatisch, Lets, Litouws, Malagasi, Marshallaars, Mongools, Nederlands, Noors, Oekraïens, Pools, Portugees, Roemeens, Russisch, Samoaans, Sinhala, Sloveens, Spaans, Tagalog, Tahitiaans, Tamil, Telugu, Thai, Tongaans, Tsjechisch, Urdu, Vietnamees en Zweeds. (Frequentie verschilt per taal.)

Uitgever: © 2011 Intellectual Reserve, Inc. Alle rechten voorbehouden. Gedrukt in de Verenigde Staten van Amerika. Tekst- en beeldmateriaal in de *Liahona* mag gereproduceerd worden voor incidenteel, niet-commercieel gebruik in de kerk of thuis. Beeldmateriaal mag niet gereproduceerd worden als de bronvermelding dat aangeeft. Voor vragen over het auteursrecht kunt u zich richten tot het Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; e-mail: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:
February 2011 Vol. 111 No. 2. LIAHONA (USPS 311) Dutch (ISSN 1522-9173) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 East North Temple, Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address must be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

Meer online

Liahona.lds.org

VOOR VOLWASSENEN

Voordat ze tot de kerk toetrad, was Betsy Doane verslaafd aan drugs en alcohol. Nu helpt ze als kerkwerkdienster anderen om de twaalf stappen te volgen van het **verslavingsherstelprogramma van de kerk** (zie p. 14). Het werkboek dat bij het programma hoort is in veel talen op www.recoveryworkbook.lds.org beschikbaar.

VOOR JONGEREN

De grotten en watervallen in Honduras kunnen ons leren hoe het werkt om openbaring door de Heilige Geest te ontvangen (zie pp. 28, 30). Ga naar www.liahona.lds.org als je meer foto's van Honduras wil zien.

VOOR KINDEREN

Kijk hoeveel schapen van de koning je kunt vinden op p. 72. Daarna kun je op www.liahona.lds.org nog zo'n spelletje spelen.

IN JOUW TAAL

De Liahona en ander materiaal van de kerk is in veel talen te vinden op www.languages.lds.org.

ONDERWERPEN IN DEZE UITGAVE

De nummers verwijzen naar de eerste pagina van het artikel.

Begeleiding , 46	Heilsplan , 64	Schepping , 73
Bekering , 14, 48, 54	Heractivering , 20, 32,	Schriftstudie , 64, 80
Bekering van zonden , 11, 12, 14, 48	40	Tegenspoed , 16
Dienen , 62, 70	Huisbezoek , 7, 32, 38	Tiende , 41, 51
Dood , 58	Huisonderwijs , 40	Vergeving , 12, 39
Gebed , 30, 38, 60	Jezus Christus , 11,	Vriendschap , 46, 52, 58
Gehoorzaamheid , 24, 80	12, 73	Welzijnszorg , 10
Genade , 11	Kinderen , 16	Woord van wijsheid , 14
Gezin , 16, 60	Leiderschap , 20	Zendingswerk , 4, 14
Gezinsavond , 42, 79	Muziek , 8, 9	ZHV , 7
Heilige Geest , 24	Openbaring , 24, 28, 30, 40, 68	
	Ouderschap , 16	

**President
Henry B. Eyring**
Eerste raadgever in het
Eerste Presidium

HOE GROOT ZAL DAN UW vreugde ZIJN

Slechts weinig vreugdevolle dingen in het leven zijn fijner en blijvender dan weten dat je anderen hebt geholpen om het herstelde evangelie van Jezus Christus in hun hart te sluiten. En elk lid van de kerk kan die vreugde voelen. Toen we ons lieten dopen, hebben we beloofd om waar wij ons ook mogen ‘bevinden, als getuige van God op te treden, zelfs tot de dood, opdat [wij] door God [zullen] worden verlost en onder de deelgenoten der eerste opstanding [zullen] worden gerekend, zodat [wij] het eeuwige leven [zullen] hebben’ (Mosiah 18:9).

Alle leden aanvaardden een deel van de opdracht die de kerk heeft gekregen om het evangelie van Jezus Christus aan de wereld te brengen, waar ze ook wonen en voor de rest van hun leven. De Heer heeft duidelijk gezegd: ‘Zie, Ik heb u uitgezonden om te getuigen en de mensen te waarschuwen, en het betaamt eenieder die gewaarschuwd is zijn naaste te waarschuwen’ (LV 88:81). Voltijdzendingen behoren het vermogen te hebben om hen die geen lid van de kerk zijn te onderrichten. Leden van de kerk behoren het vermogen te hebben om mensen te vinden die de Heer heeft voorbereid op het onderricht van de zendingen.

Wij moeten ons geloof oefenen dat de Heer mensen om ons heen heeft voorbereid op dat onderricht. Hij weet wie zij zijn en wanneer ze er klaar voor zijn, en Hij kan ons door de kracht van de Heilige Geest naar hen toe leiden en ons ingeven wat wij moeten zeggen om hen uit te nodigen voor de zendingenlessen. De belofte die de Heer in 1832 aan een zending deed, is tevens de belofte die Hij ons doet voor onze opdracht om mensen te vinden

die zijn voorbereid op onderricht door de zendingen: ‘Ik zal de Trooster op hem doen komen, die hem de waarheid zal leren en de weg waarlangs hij moet gaan; en voor zoverre hij getrouw is, zal Ik hem dan met schoven bekronen’ (LV 79:2–3).

Die belofte van grote vreugde voor de trouwe zending is iets wat wij als trouwe leden ook smaken als we ons hart aan het zendingswerk schenken:

‘En nu, indien uw vreugde groot zal zijn met één ziel die u tot Mij hebt gebracht in het koninkrijk van mijn Vader, hoe groot zal dan uw vreugde zijn indien u vele zielen tot Mij brengt!’

‘Zie, u hebt mijn evangelie vóór u, en mijn rots, en mijn heil.

‘Bidt de Vader in mijn naam, in vertrouwen gelovende dat u zult ontvangen, en u zult de Heilige Geest hebben, die alle dingen openbaart die de mensen kinderen nodig hebben’ (LV 18:16–18).

Naast de Heilige Geest die ons helpt om mensen te herkennen en uit te nodigen die klaar zijn om onderricht te ontvangen, heeft de Heer leiders geroepen en geïnstrueerd om ons te leiden. In een brief van 28 februari 2002 legde het Eerste Presidium de verantwoordelijkheid voor het zendingswerk bij de bisschop en de wijk¹. Met de hulp van de wijk- of gemeenteraad stelt het leidinggevend priesterschapscmité een zendingsplan voor de unit op. In dat plan staan suggesties voor leden om mensen te vinden die klaar zijn om zendingenlessen te ontvangen. Iemand is geroepen als wijk- of gemeentezendingsleider. Die zendingsleider

onderhoudt nauw contact met de voltijdzendingen en hun onderzoekers.

Er zijn veel manieren waarop u beter kunt voldoen aan uw plicht om onderzoekers te vinden voor de zendingen. De eenvoudigste manieren zijn altijd de beste.

Bid dat u leiding zult ontvangen van de Heilige Geest. Praat met plaatselijke leiders en zendingen, vraag om hun suggesties en zeg uw hulp toe. Moedig andere leden aan die zich net als u inzetten voor dit werk. En wees in al wat u zegt en doet altijd een getuige dat Jezus de Christus is en dat God gebeden verhoort.

Ik getuig dat de Heilige Geest u zal leiden naar hen die op zoek zijn naar waarheid, mits u om die leiding bidt en u ervoor inzet. En ik weet uit ervaring dat uw vreugde blijvend zal zijn, samen met hen die besluiten het evangelie in hun hart te sluiten en vervolgens in geloof te volharden. ■

NOOT

1. Zie 'Kerknieuws: Nadruk op zendingswerk in wijk en gemeente', *Liahona*, augustus 2002, p. 4.

LESGEVEN UIT DEZE BOODSCHAP

- In *Onderwijzen — geen grotere roeping* staat dat we de mensen die we onderwijzen moeten aanmoedigen doelen te stellen om de behandelde beginselen in praktijk te brengen (zie p. 170). Overweeg thuis de zegeningen van het zendingswerk te bespreken die president Eyring noemt en nodig, indien u zich daartoe aangezet voelt, de gezinsleden uit doelen te stellen om anderen over het evangelie te vertellen.
- Overweeg met de gezinsleden te brainstormen over manieren om anderen over het evangelie te vertellen. Houd daarbij deze raad van president Eyring in gedachten: 'de eenvoudigste manieren zijn altijd de beste'. Wilt u meer te weten komen over brainstormen, zie dan *Onderwijzen — geen grotere roeping*, p. 161.

JONGEREN

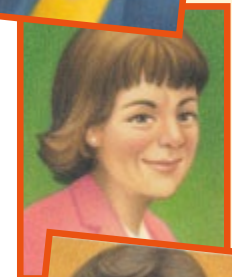
De vele zendingen in mijn leven

Elizabeth S. Stiles

De eerste zondag dat ik met de zendingen mee naar de kerk ging, herkende ik mensen uit de omgeving met wie ik was opgegroeid. Ik zag een van mijn beste vriendinnen van school, de secretaresses van de basisschool en de middelbare school, een meisje voor wie ik in het verleden niet erg aardig was geweest, en zelfs een jonge man op wie ik ooit verliefd was geweest.

Elk van die mensen heeft een blijvende uitwerking op mij gehad. Mijn beste vriendin was een bijzonder integere jonge vrouw. Het kwam door haar dat ik besloot de kerk verder te onderzoeken. De secretaresses die zich mij van school herinnerden, gaven mij het gevoel dat ik belangrijk ben. Ik leerde van de jonge vrouw die mij omhelsde wat goddelijke liefde en naastenliefde betekenden, ondanks mijn onvriendelijke gedrag tegenover haar in het verleden. En de jonge man op wie ik ooit verliefd was geweest, gaf zo'n goed voorbeeld dat ik zag wat een licht hij uitstraalde, waardoor ik dicht bij hem wilde zijn.

Uit die ervaringen leerde ik dat mijn hemelse Vader me al vóór mijn eerste contact met de zendingen door de mensen met wie Hij mij in contact bracht had voorbereid om het evangelie te ontvangen. Van hen leerde ik dat de kleine dingen die wij doen een grote uitwerking kunnen hebben. En het allerbelangrijkste wat ik heb geleerd, is dat het zendingswerk bij mij begint.

KINDEREN

Het evangelie — een geschenk om weg te geven

Het woord *evangelie* verwijst naar alle leringen en verordeningen die Jezus Christus en zijn profeten ons hebben gegeven. Het evangelie is als een mand die door onze hemelse Vader met geschenken is gevuld. Jij kunt een handje helpen om die geschenken aan anderen weg te geven. Aan wie kun jij het geschenk van het evangelie geven?

Combineer de schriftteksten met de platen van de geschenken die bij het evangelie horen. Schrijf op elke plaat het nummer van de bijpassende tekst.

1. Jakobus 5:14–15
2. Mosiah 16:6–7
3. 3 Nephi 18:1–10
4. LV 20:72–73
5. LV 33:16
6. LV 89:4, 18–21
7. LV 132:46
8. LV 137:10
9. LV 138:32–34

Een herstelling van alle dingen

Bestudeer dit materiaal en bespreek datgene met de zusters die u bezoekt wat u gepast vindt. Gebruik de vragen om de zusters te sterken en om de ZHV actief deel uit te laten maken van uw eigen leven.

De profeet Joseph Smith stichtte de zustershulpvereniging als een onmisbaar onderdeel van de kerk. Wij als presidium hopen dat we u kunnen laten inzien waarom de ZHV zo onmisbaar voor u is.

Wij weten dat de vrouwen uit het Nieuwe Testament blijk gaven van geloof in Jezus Christus en deelnamen aan zijn werk. In Lucas 10:39 staat het verhaal van Maria, die 'aan de voeten des Heren gezeten naar zijn woord luisterde.' In Johannes 11:27 getuigt Marta van Christus: 'Zij zeide tot Hem: Ja, Here, ik heb geloofd, dat Gij zijt de Christus, de Zoon van God, die in de wereld komen zou.' In Handelingen 9:36, 39 lezen we over 'een discipelin, genaamd Tabita (...). Deze was overvloedig in goede werken. (...) en al de weduwen kwamen (...) en lieten [...] onder tranen al de lijfrokken en mantels zien, die [zij] gemaakt had.' In Romeinen 16:1-2 lezen we over Febe, een 'dienares der gemeente' die 'velen [...] bijstand [had] verleend.'

Deze patronen van geloof, getuigenis en dienstbaarheid zetten zich voort in de kerk in deze laatste dagen en werden formeel gemaakt met de oprichting van de zustershulpvereniging. Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente, heeft daarover gezegd: 'Net als de Heiland in het Nieuwe Testament Maria en Marta uitnodigde om aan zijn werk deel te nemen, hebben de vrouwen in deze bedeling officieel de opdracht gekregen om aan het werk van de Heer deel te nemen. (...) De oprichting van de ZHV in 1842 mobiliseerde de gezamenlijke kracht van de vrouwen en hun specifieke taken om het koninkrijk van de Heer op te bouwen.'¹

Wij volbrengen ons werk als wij ons concentreren op de doelen van de ZHV: toenemen in geloof en rechtschapenheid, het gezin versterken en mensen in nood opzoeken en helpen.

Ik getuig dat de ZHV door God is opgericht om bij te dragen aan het heilswerk. Elke ZHV-zuster heeft een onmisbare rol in het volbrengen van dit heilige werk.

Silvia H. Allred, eerste raadgeefster in het algemeen ZHV-presidium.

Wat kan ik doen?

1. Wat voor hulp geef ik mijn zusters deze maand waaruit het geloof van vrouwelijke discipelen van Jezus Christus blijkt?
2. Welk beginsel van het herstelde evangelie bestudeer ik deze maand om mijn getuigenis te vergroten?

Ga voor meer informatie naar www.reliefsociety.org.

Uit onze geschiedenis

Zuster Julie B. Beck heeft gezegd dat we door de profeet Joseph Smith weten dat de ZHV 'formeel deel uitmaakt van de herstelling.'² De herstelling begon in 1820 met het eerste visioen en werd 'regel op regel, voorschrift op voorschrift' voortgezet (LV 98:12). Toen de ZHV op 17 maart 1842 officieel werd opgericht, vertelde de profeet de vrouwen wat hun onmisbare positie was in de herstelde kerk. Hij zei: 'De kerk kan pas volmaakt georganiseerd zijn als de vrouwen aldus zijn georganiseerd.'³

NOTEN

1. Julie B. Beck, 'Het doel van de ZHV verwezenlijken', *Liahona*, november 2008, p. 108.
2. Julie B. Beck, 'Het doel van de ZHV verwezenlijken', p. 108.
3. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 485.

Uit de Schriften

Joël 2:28-29; Lucas 10:38-42; Efeziërs 1:10

Kleine en eenvoudige dingen

'Door kleine en eenvoudige dingen worden grote dingen teweeggebracht' (Alma 37:6).

KERKGESCHIEDENIS OVER DE HELE WERELD

Brazilië

Toen Max Richard Zapf in 1913 van Duitsland naar Brazilië emigreerde, was hij al vijf jaar lid van de kerk en werd hij, voor zover wij weten, het eerste kerklid in dat land. Toen een Braziliaans gezin bij de hoofdzetel van de kerk materiaal aanvraag, bracht de president van het zendingsgebied Zuid-Amerika in 1927 een bezoek aan Brazilië. In 1928 stuurde hij zendingen naar het land. In 1935 werd het eerste Braziliaanse zendingsgebied in São Paulo georganiseerd. En in 1939 werd het Boek van Mormon in het Portugees gepubliceerd.

De eerste tempel in Zuid-Amerika werd in 1978 in São Paulo ingewijd, vlak na de openbaring dat het priesterschap voortaan zou worden verleend aan alle mannelijke leden die zich aan de kerknormen hielden. Het op één na grootste opleidingscentrum voor zendingen, dat in São Paulo staat, is in 1997 ingewijd.

Brazilië was het derde land (na de Verenigde Staten en Mexico) waar het ledental het miljoen overschreed.

DE KERK IN BRAZILIË

Ledental	1.102.428
Zendingsgebieden	27
Ringen	230
Wijken en gemeenten	1.884
Tempels	7, inclusief de Manaustempel en de Fortalezatempel, die aangekondigd of in aanbouw zijn

Waarom zingen?

Lofzangen zingen kan de Geest in onze kerkbijeenkomsten, ons huis en in ons leven brengen. President J. Reuben Clark jr. (1871–1961) van het Eerste Presidium heeft verklaard: 'We komen door muziek misschien wel dichterbij de Heer komen dan enig ander ding uitgezonderd gebed.'¹

De kerk heeft een website met lofzangen geopend (in het Engels, Frans, Portugees en Spaans). Op music.lds.org vindt u instructies voor het dirigeren van muziek en het spelen van lofzangen op een keyboard, alsmede instructies voor het uitkiezen van lofzangen voor de avondmaalsdienst.

De muziek en tekst kunnen worden gelezen, gedownload

of direct op de website worden afgespeeld, wat handig kan zijn voor leden die geen piano of keyboard hebben.

De muziek kan zowel thuis als in de kerk worden gebruikt. Het Eerste Presidium heeft de raad gegeven: 'Leer uw kinderen van de lofzangen te houden. Zing ze op de sabbat, op de gezinsavond, bij de schriftstudie, voor het gebed. Zing terwijl u samen werkt, samen speelt en samen reist.'² Lof zingen kan thuis de geest van liefde en eenheid bevorderen.

NOTEN

1. J. Reuben Clark jr., Conference Report, oktober 1936, p. 111.
2. *Lofzangen*, p. VIII.

Gesterkt door een lofzang

Ik besloot met een aantal collega's van werk mee te doen aan een marathon in West-Kaap (Zuid-Afrika). Ik trainde hard om me op de wedstrijd voor te bereiden.

Toen ik op de dag van de wedstrijd wakker werd, las ik in de Schriften en ging ik in gebed. Ik was zenuwachtig maar had ook het gevoel dat ik op de Heer moest vertrouwen. Ik wist dat als ik dat deed, Hij mij steun zou geven.

We moesten veertig kilometer lopen of hardlopen. We begonnen om acht uur 's morgens. Het was koel en enigszins regenachtig weer, dus aanvankelijk genoot ik van de wandeling en ging het goed. Maar

ongeveer tien kilometer vóór de finish kreeg ik het erg zwaar. Ik had in één been spieren verrekt en ik liep op enkele blaren. Ik wilde opgeven. Maar toen begon ik een lofzang te zingen:

'Vat moed! Ik ben met u, o, weest niet verschrikt, want Ik ben uw God die uw lot hier beschikt.

Ik sterk u en help u en waarschuw voor 't kwaad, (...) als gij vol vertrouwen, Mij nimmer verlaat.'

('O, vast als een rotssteen, lofzang 53.)

Telkens weer werd ik in gedachten overspoeld met de tekst van die

lofzang en zette ik de ene stap na de andere, zodat ik de wedstrijd uitliep op de kracht die de lofzang van de Heer me had gegeven.

Door deze ervaring heb ik geleerd dat het in het evangelie van Jezus Christus om volharding draait. Het is net als meedoen aan een wandel- of hardlooptwedstrijd. We worden soms moe. Dan rusten we en lopen we verder. Onze hemelse Vader geeft ons niet op, hoe vaak we ook vallen. Wat voor Hem telt, is hoe vaak we opstaan en doorlopen. Zijn evangelie draait om het uitlopen van de wedstrijd.

Khetiwe Ratsoma (Zuid-Afrika)

MET DE WOORDEN VAN KERKLEIDERS

Zorg voor de armen

Door de hele geschiedenis heen heeft de Heer samenlevingen en individuen beoordeeld naar de mate waarin ze voor de armen zorgden. Hij heeft gezegd:

"Want de aarde is vol, en er is meer dan genoeg; ja, ik heb alle

dingen bereid, en heb het de mensenkinderen gegeven naar eigen believen te handelen.

"Daarom, indien iemand neemt van de overvloed die ik heb gemaakt, en niet zijn deel, volgens de wet van mijn evangelie, aan de armen en behoeftigen geeft, zal hij, onder kwelling, met de goddelozen, zijn ogen opslaan in de hel." (LV 104:17-18; zie ook LV 56:16-17.)

'Verder verklaart Hij: "Niettemin zult u in uw stoffelijke zaken gelijk zijn, en wel zonder tegenzin, anders zal de overvloed van de openbaringen van de Geest worden tegengehouden." (LV 70:14; zie ook LV 49:20; 78:5-7.)

'Wij bepalen het gebruik van onze middelen en bezittingen, maar leggen rekenschap af aan God van dit rentmeesterschap over aardse zaken. Het is fijn om te zien hoe gul u bijdraagt met uw vastengaven en aan humanitaire projecten. In de loop der jaren is het lijden van miljoenen mensen

verlicht en zijn talloze anderen in staat gesteld om zichzelf te helpen door de vrijgevigheid van de heiligen. Toch dient een ieder van ons bij het voortstuwen van de zaak van Zion gebedsvol te overwegen of we alles doen wat we zouden moeten doen, en alles doen in de ogen van de Heer wat betreft de armen en de behoeftigen.'

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Kom tot Zion', Liahona, november 2008, p. 39.

Het humanitaire programma van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen is erop gericht het leven van noodlijdenden te verbeteren door voedsel, schoon water, oogzorg, rolstoelen, vaccinaties, en noodhulp te verschaffen. Van een bescheiden begin is het programma in de loop der jaren uitgegroeid tot een gerenommeerde organisatie die miljoenen mensen overal ter wereld hulp biedt.

1928–1929: Welzijnsboerderijen in gebruik genomen. De oogsten worden in voorraadhuizen opgeslagen.

1932: Eerste conservenfabriek in gebruik genomen.

1936: Algemeen welzijnscomité gevormd. De kerk creëert veertien welzijnsregio's om leiding te geven aan de welzijnsactiviteiten wereldwijd.

1936: Eerste officiële loopbaancentrum in gebruik genomen.

1936–1940: De eerste productieprojecten gaan van start, inclusief een zagerij, een leerlooierij, een deegwarenfabriek, zalmconservenfabriek, pindakaasfabriek en melkfabriek.

1937: Eerste regionale voorraadhuus in Salt Lake City gebouwd.

1938: Bouw van het Welfare Square in Salt Lake City gestart, waaronder een graanelevator en een centraal voorraadhuus.

1938: Eerste winkel van Deseret Industries in Salt Lake City geopend.

1940: Bouw op Welfare Square voltooid.

1945: De kerk verscheept na het einde van de Tweede Wereldoorlog grote partijen voedsel, kleding, en andere benodigdheden aan noodlijdende leden in Europa.

1960: Nieuwe conservenfabriek en melkfabriek op Welfare Square voltooid.

1970: De kerk breidt haar welzijnsprojecten en -productie uit naar Mexico, Engeland en Oceanië.

1973: LDS Social Services (nu LDS Family Services) opgericht als officiële corporatie van de kerk.

1976: De kerk breidt haar voorraadhuizen uit over heel Canada en de Verenigde Staten. Ook wordt de uitbreiding van conservenfabrieken en productie-installaties aangekondigd.

1982: President Ronald Reagan van de Verenigde Staten bezoekt Welfare Square.

1985: De kerk begint met de aanleg van schoonwaterputten in Afrika, wat het begin markeert van een wereldwijde uitbreiding van de kerkelijke humanitaire hulp.

1990: Oprichting van het Centrum voor humanitaire hulp, waar kleding en andere goederen, inclusief medische voorraden, worden gesorteerd en wereldwijd verscheept naar arme landen en rampgebieden.

2002: LDS Charities start projecten met rolstoelen, schoon water, en neonatale reanimatie.

2003: LDS Charities sluit zich aan bij wereldwijd mazelenproject en doneert elk jaar een miljoen dollar ter ondersteuning van de campagne. Ook wordt er een wereldwijd oogzorgproject opgestart.

2010: LDS Charities start met een voedselproject om de voedselproductie en voedingskunde in arme landen te verbeteren. Ook wordt de eerste spade in de grond gestoken voor de bouw van een centraal voorraadhuus voor bisschoppen (56.000 m²) in Salt Lake City.

ZIJN GENADE IS GENOEG

Kimberlee B. Garrett

Zoals veel mensen heb ik zo'n beetje mijn hele leven al last van een negatief zelfbeeld. Ik kampte al jaren met gewichtsproblemen, wat bijdroeg tot mijn negatieve gevoelens. Hoewel ik ben afgevalen en er nu een gezonde leefstijl op nahoud, heb ik af en toe toch nog last van die negatieve gedachten en gevoelens.

Op een ochtend zat ik zelfs zo in de put dat ik mij afvroeg wat ik moest doen om er weer uit komen. Ik begon te bidden en vroeg mijn hemelse Vader of Hij mij wilde helpen om grip te krijgen op die negatieve gevoelens. Terwijl ik bad kreeg ik de volgende tekst in gedachte: 'En indien gij geen hoop hebt, moet gij u wel in wanhoop bevinden; en wanhoop komt door ongerechtigheid' (Moroni 10:22).

Ongerechtigheid leek mij zo'n zwaar woord, zo zwaar zelfs dat ik de gedachte aanvankelijk van mij afzette, omdat er niets ernstigs was waar ik mij aan schuldig maakte. De gedachte hield echter aan, dus bad ik mijn hemelse Vader, naar de aanwijzing van Moroni, of Hij mij mijn zwakheid wilde laten zien, zodat ik sterk gemaakt kon worden (zie Ether 12:27).

En toen herinnerde ik mij plots dat ik in de dagen daarvoor drie keer niet echt geduldig met mijn kinderen was geweest. Ik had voorrang

gegeven aan mijn eigen stemmingen en behoeften, maar geen aandacht geschonken aan hun gevoelens. Ik had er een slecht gevoel over en nam mij voor het beter te gaan doen. Ik bood mijn kinderen mijn excuses aan en bad om vergeving. Zo gauw ik gebeden had, verdween dat negatieve

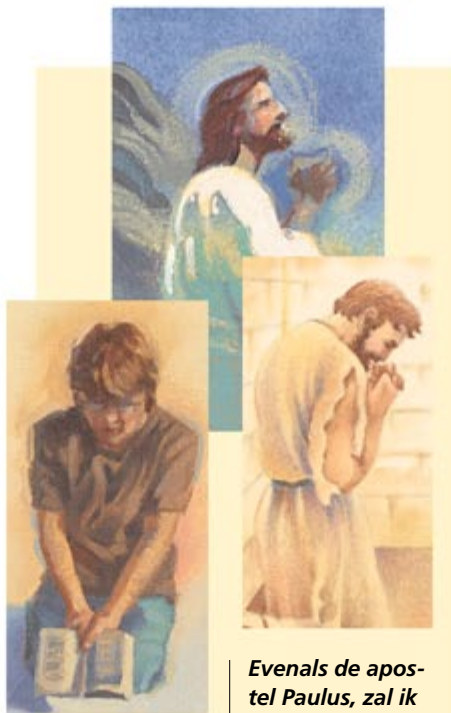
gevoel en kreeg ik de gemoedsrust waar het mij aan ontbroken had.

Het was alsof het kwartje viel, eindelijk drong het tot mij door wat mij al die jaren om welke reden dan ook was ontgaan. Als er zonden in mijn leven zijn, zelfs al zijn ze maar klein, geef ik Satan macht om invloed op mij uit te oefenen. Hij kent mijn zwakheden en weet met welke woorden hij mij kan 'ophitsen' en tot 'vernietiging' kan voeren (zie LV 10:22). Als het erop aankomt, haat ik mijzelf niet, maar Satan haat mij wel en hij zal elke beschikbare tactiek aanwenden om mij van het licht af te keren.

Als ik mij echter bekeer, vertrouw ik op de kracht van Jezus Christus. Daar Hij volmaakt weet hoe Hij mij te hulp moet komen (zie Alma 7:11–12), beurt Hij mij op en maakt mij op die punten sterk waar ik van nature niet sterk in ben.

Zelfs de apostel Paulus, die het evangelie zo moedig verkondigde, had zwakheid en werd er door geplaagd. Toen hij echter bad of hij van die zwakheid kon worden bevrijd, antwoordde de Heer: 'Mijn genade is u genoeg, want de kracht openbaart zich eerst ten volle in zwakheid.' Paulus vervolgde derhalve: 'Zeer gaarne zal ik dus in zwakheden nog meer roemen, opdat de kracht van Christus over mij kome' (2 Korintiërs 12:9)

Evenzo zal ik mijn best doen om mij te bekeren en de geboden te gehoorzamen, zodat 'de kracht van Christus over mij kome' en ik word vervuld van vrede en liefde. ■

Evenals de apostel Paulus, zal ik mijn best doen om mij te bekeren en de geboden te gehoorzamen, zodat 'de kracht van Christus over mij kome'.

DE VERZOENING MAAKT bekering

MOGELIJK

Ons leven is bedoeld om ons tot ontwikkeling te brengen. Onze ontwikkeling hapert als we zondigen. Jezus Christus uitgezonderd, die een volmaakt leven heeft geleid, heeft iedereen gezondigd (zie Prediker 7:20; Romeinen 3:23; 1 Johannes 1:8).

Zondigen wil zeggen de geboden Gods overtreden. Soms zondigen we door iets te doen waarvan we weten dat het verkeerd is, maar soms zondigen we door iets na te laten waarvan we weten dat het goed is (zie Jakobus 4:17).

Elk gebod van God dat we gehoorzamen is ons tot zegen (zie LV 130:20–21). Als we echter een gebod overtreden, volgt er een straf (zie Alma 42:22). Deze toekenning van zegen of straf wordt gerechtigheid genoemd.

Omdat onze hemelse Vader van ons houdt, heeft Hij bekering mogelijk gemaakt: het belijden en verzaken van onze zonden, om zo de gevolgen van onze zonden te overwinnen. Hij heeft zijn eniggeboren Zoon, Jezus

Christus, gestuurd om voor onze zonden te boeten. Dat wil zeggen dat Jezus de straf heeft ondergaan die de wet van gerechtigheid eist omdat er geboden van God zijn overtreden. Omdat de Heiland voor onze zonden heeft geleden, hoeven wij, als we ons bekeren, niet de hele straf voor onze zonden te ondergaan (zie LV 19:16). Met zijn verzoening heeft Hij 'de eisen der gerechtigheid voldaan' (Mosiah 15:9), zodat onze hemelse Vader ons genadig kan vergeven en straf achterwege kan laten.

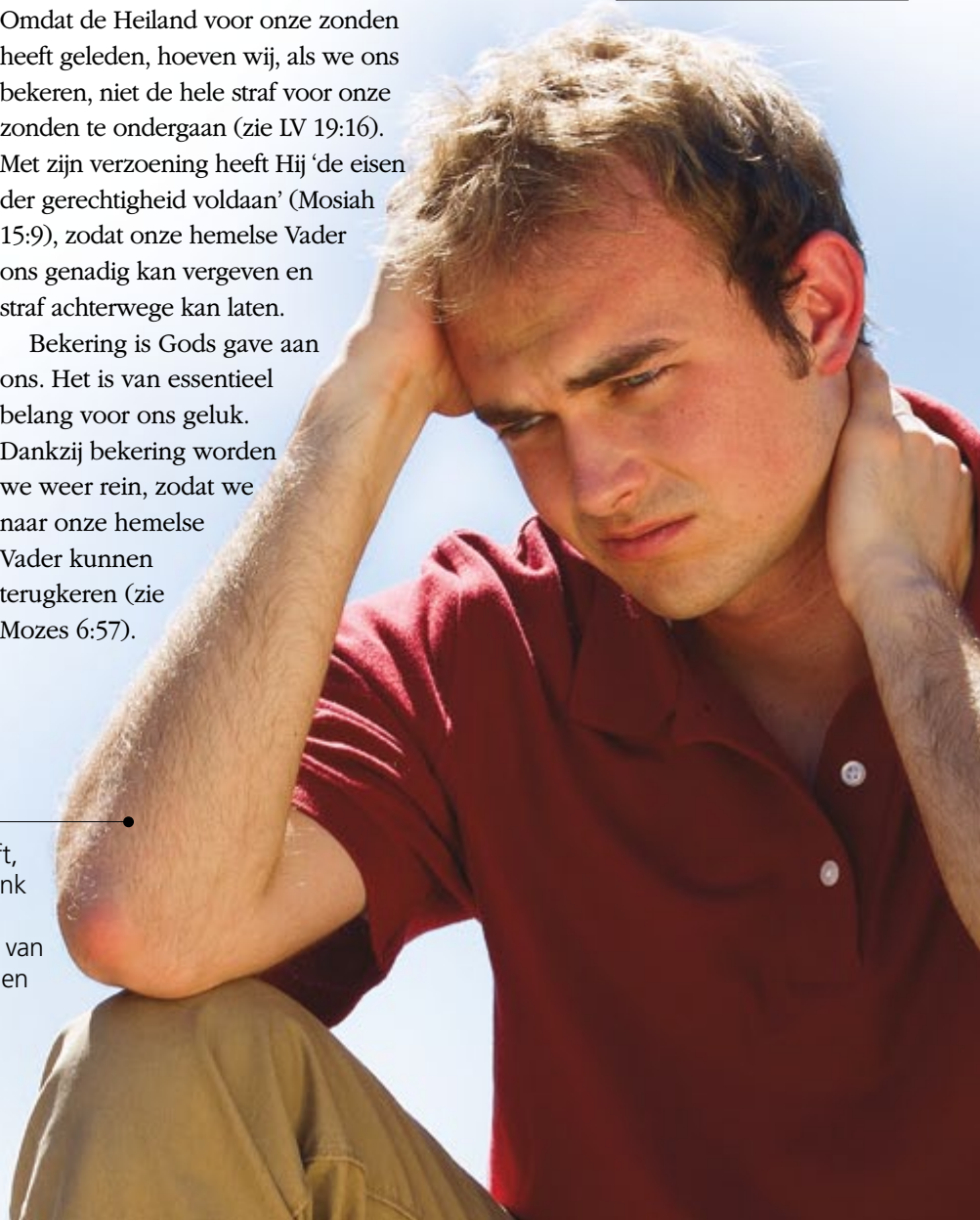
Bekering is Gods gave aan ons. Het is van essentieel belang voor ons geluk. Dankzij bekering worden we weer rein, zodat we naar onze hemelse Vader kunnen terugkeren (zie Mozes 6:57).

'Wie zich van zijn zonden bekeerd heeft, die ontvangt vergeving, en Ik, de Heer, denk er niet meer aan.

'Hierdoor zult gij weten of iemand zich van zijn zonden bekeert — zie, hij zal ze belijden en ze verzaken' (LV 58:42–43).

Het bekeringsproces bestaat uit het volgende:

Geloven in onze hemelse Vader en Jezus Christus (zie Alma 34:17).

Onze zonden inzien en berouw hebben (zie Lucas 16:15; Alma 42:29–30).

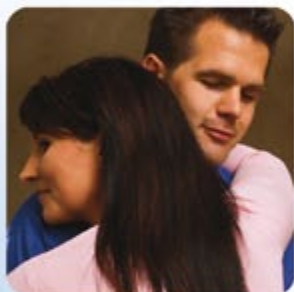
Onze zonden belijden aan onze hemelse Vader en, zo nodig, aan onze bisschop of gemeentepresident (zie LV 61:2).

Onze zonden verzaken (zie LV 58:43).

Zo mogelijk de schade herstellen (zie Ezechiël 33:15–16).

Anderen vergeven die tegen ons gezondigd hebben (zie LV 64:9; 3 Nephi 13:14–15).

Rechtvaardig leven (zie LV 1:32). ■

Jezus Christus heeft in de hof van Getsemane en aan het kruis voor onze zonden geboet. Hij heeft over zijn lijden gezegd: '[Het deed] Mij, ja, God, de grootste van allen, van pijn (...) sidderen en uit iedere porie bloeden, en naar lichaam en geest (...) lijden' (LV 19:18).

Zie Evangeliebeginselen (2009), 'Bekering', pp. 113–120; en *Trouw aan het geloof* (2004), 'Barmhartigheid', pp. 12–13; 'Bekering van zonden', pp. 17–21; 'Gerechtigheid', p. 61; 'Verzoening van Jezus Christus', pp. 178–185; en 'Zonde', p. 198.

VAN TOT hulpeloze helper

Ik bevond mij in een neerwaartse spiraal toen ik een man ontmoette die beweerde de oplossing voor mijn problemen te hebben.

Betsy Doane

Op een avond in 1978 was ik op de luchthaven van Boston (Massachusetts, VS) om een paar vrienden op te halen. Terwijl ik zat te wachten, raakte ik in gesprek met een man. Ik vertelde hem dat ik drie maanden terug in Midden-Amerika was geweest.

Met de reis had ik alle misère willen ontvluchten, vertrouwde ik hem toe. Negen jaar eerder was mijn broer overleden. Het jaar daarop waren mijn ouders omgekomen bij een auto-ongeluk. Een jaar later tot op de dag stierf mijn oma. Binnen korte tijd was ik de belangrijkste mensen in mijn leven kwijtgeraakt. Ik was kapot.

Ik erfde een grote som geld van mijn ouders en gebruikte die om mijn verdriet te vergeten. Ik besteedde het geld aan dure kleding, auto's, drugs en exotische reisjes.

Op mijn laatste reis beklom ik een piramide in Tikal (Guatemala). Hoewel ik mij hoog op een piramide bevond, herinner ik mij dat ik mij in lange tijd niet zo down had gevoeld. Ik kon zo niet doorgaan. 'God,' zei ik, 'als Je bestaat, zou ik graag willen dat Je wat doet.' Ik stond daar een moment in stilte om hulp te smeken van een wezen waarvan ik niet zeker wist of het bestond. Toen ik de piramide afklom, had ik een vredig gevoel. Er was niets veranderd in mijn leven, maar ik had wel het gevoel dat het allemaal goed zou komen.

En zo gebeurde het dat ik dit alles op de luchthaven aan een wildvreemde man zat te vertellen. Hij luisterde aandachtig en vroeg toen of ik wist dat Jezus Christus in Amerika was verschenen.

In die tijd had ik God niet echt

hoog zitten. Wat voor God zou mij mijn familie afnemen? Dat zei ik ook tegen de man, waarop hij antwoordde dat de God waar hij in geloofde ervoor had gezorgd dat ik weer bij mijn familie kon zijn. Toen had hij opeens mijn volle aandacht.

'Hoe bedoel je?' vroeg ik.

'Heb je wel eens van de mormonen gehoord?' Eerlijk gezegd wist ik er niet veel van, maar de man begon het heilsplan aan mij uit te leggen. En ondanks mijn scepsis klonk veel van wat hij mij vertelde mij toch bekend in de oren.

We wisselden telefoonnummers uit en in de daaropvolgende maanden gingen we een paar keer met elkaar uit. We spraken ook over het evangelie. Hij gaf mij een exemplaar van het Boek van Mormon en we bespraken dat en andere Schriftuur

uren met elkaar over de telefoon. Hij vertelde mij dat Joseph Smith de Kerk van Jezus Christus had hersteld. Het was een verbazingwekkende tijd van hoop en groei.

Onze vriendschap taande een beetje, maar een paar weken later zei hij dat hij een paar vrienden naar mij toe wilde sturen om met mij te praten. Die vrienden waren, uiteraard, de zendingen. En de voltijdzendingen hadden een ringzending bij zich, Bruce Doane, die later mijn man zou worden.

Na een paar weken les te hebben gekregen, vroegen de zendingen of ik mij wilde laten dopen. Dat wilde ik. Toen zeiden ze dat ik het woord van wijsheid moest naleven, voordat ik mij kon laten dopen.

Nou gebruikte ik in die tijd al veel minder drank en drugs dan ik gewoon was. Er waren al veranderingen gaande; ik voelde mij beter dan ik mij in tijden had gevoeld — maar

van drank en drugs kon je onmogelijk *helemaal* afkomen. Daar kwam nog bij dat ik al zoveel had opgegeven voor het evangelie — met inbegrip van vrienden die vonden dat ik gek was om mij in te laten met de mormoonse kerk. Ik had mij er niets van aangetrokken, omdat het evangelie voor mij waar was. Maar zou ik die hardnekkige verslavingen volledig achter mij kunnen laten?

De zendingen boden aan mij een priesterschapszegen te geven. Onmiddellijk daarna gooide ik alle drugs en alcoholische dranken weg. En die avond verloor ik elk verlangen om iets te nemen dat tegen het woord van wijsheid was. Het was echt een wonder.

Ik ben in juni 1978 gedoopt. Een jaar later zijn Bruce en ik in de Washington D.C.-tempel getrouwd.

Het evangelie heeft mij letterlijk weer hoop geschonken. Daarvoor was ik in elke zin van het woord

hulpeloos. Mijn ouders, broer en oma waren er niet meer, maar het was alsof ik ook niet meer bestond. Na hun dood wist ik niet meer wie ik was. Maar nu heb ik mijn identiteit hervonden. Ik weet dat ik een kind van God ben en dat Hij mij kent en van mij houdt. Toen ik werd verzegeld aan mijn ouders, oma en broer veranderde mijn verdriet in vreugde, omdat ik zeker weet dat we eeuwig bij elkaar zullen zijn.

Het evangelie van Jezus Christus redde mij ook van mijn verslavingen. Mijn man en ik zijn nu al een paar jaar werkzaam als verslavingsherstelzendingen voor LDS Family Services. We werken met leden uit onze ring die met verschillende soorten verslaving kampen. Ik ben heel dankbaar dat ik deze broeders en zusters kan helpen. Ik voel mij gezegend dat ik mijn verhaal aan hen kan vertellen om ze te laten zien hoe we allemaal kunnen worden gered door het evangelie. ■

Kinderen een veilig gevoel geven

Shawn Evans

Gediplomeerd klinisch-maatschappelijk werker,
LDS Family Services

Wij leven in een tijd waarin moeilijke voorvallen — zoals echtscheiding, ziekte, overlijden, ongelukken, natuurrampen, oorlog en werkloosheid — het gevoel van veiligheid thuis in gevaar brengen. Maar ouders kunnen veel doen om hun kinderen ondanks die storende invloeden een gevoel van stabiliteit, geborgenheid en veiligheid te geven.

Hoe kinderen reageren

Om ertoe bij te dragen dat kinderen beter met traumatische situaties omgaan, moeten we eerst begrijpen hoe ze erop reageren. Die reacties worden beïnvloed door de stabiliteit van het gezin en door de leeftijd en emotionele rijpheid van het kind.

Van nul tot zes jaar

Een baby uit gevoelens van ongemak door storende gebeurtenissen in de vorm van onrustig gedrag, huilen en een verlangen om vastgehouden te worden. Vaak hoeft een baby alleen maar door een ouder vastgehouden of gevoed te worden. Kleine kinderen zijn iets rijper dan baby's. Niettemin kan een verstoring van de routine van een zesjarige tot gevolg

Als ouders begrijpen hoe kinderen op traumatische situaties reageren, kunnen ze hen helpen om moeilijke tijden te doorstaan.

hebben dat het kind zich machteloos voelt. Hij of zij kan bijvoorbeeld erg verontrust zijn als er sprake is van afzondering van de ouders tijdens een natuurramp of in de maanden na een echtscheiding. Ouders kunnen kleine kinderen in dergelijke omstandigheden helpen door zo veel mogelijk routines in stand te houden. Ze kunnen doorgaan met gezinsgebed, gezamenlijke maaltijden en andere routines die bestonden vóór de grote verandering. Die continuïteit draagt ertoe bij dat de kinderen zich op hun gemak voelen en dat ze een gevoel van vertrouwen en stabiliteit hebben.

Zeven tot tien jaar

Oudere kinderen kunnen begrijpen wat er gebeurt als iets of iemand ze permanent ontvalt, door een verhuizing of als een van de ouders overlijdt. Daardoor kan de verontrustende gebeurtenis ze erg dwars zitten. Hun kijk op het leven is dan geweld aangedaan. Het kan voorkomen dat ze over de traumatische gebeurtenis blijven praten, in een poging om te begrijpen hoe ze met het probleem om moeten gaan. Ze hebben misschien hulp nodig om de

'Er hebben heel wat veranderingen plaatsgevonden in mijn leven. Enkele dingen die niet veranderden, waren gezamenlijke schriftstudie en gezinsgebed. Ik hou van de Schriften en probeer er nu elke dag zelf in te lezen. Het geeft me een fijn, vredig gevoel als ik erin lees.'

Michael H., van wie de ouders zijn gescheiden, waarna de moeder is hertrouwd.

ervaring te doorgronden of om hun gevoelens te uiten. Bedenk dat hun manier van redeneren niet hetzelfde is als van een volwassene. Het is bijvoorbeeld gebruikelijk voor een kind om te denken dat het schuld heeft aan de echtscheiding van de ouders. Ouders kunnen hiermee helpen door erachter te komen wat hun kinderen denken en voelen, en vervolgens eventuele misvattingen uit de weg te ruimen.

Elf tot achttien jaar

Kinderen van elf tot achttien kunnen zich zorgen maken over plaatselijke, landelijke of internationale gebeurtenissen. Oudere tieners beginnen te beseffen dat ze een overgang zullen maken van thuiswonen naar een situatie waarin ze zelfstandig met de roerige wereld worden geconfronteerd. Ze kunnen overweldigd raken door hevige emoties en weten misschien niet hoe ze erover moeten praten.

Ouders kunnen hun pubers helpen door iets leuks met ze te doen, zoals samen koken, bordspelletjes spelen of sporten. Ouders kunnen ook met ze praten over de moeilijkheden die zij hadden toen ze in de puberteit waren. Vertellen ouders over hun eigen gedachten en gevoelens, dan voelen de kinderen zich meer op hun gemak en vertellen ze eerder wat zij denken of voelen. Op die manier wordt emotionele intimiteit ontwikkeld. Zelfs als pubers geen grote belangstelling tonen, luisteren ze wél.

Wat ouders kunnen doen

Allereerst moeten ouders inzien dat hun kinderen zich ergens druk over maken.¹ Kinderen kunnen ongebruikelijk gedrag vertonen zoals langdurige droefenis of prikkelbaarheid, meer of minder eetlust, een verstoord

FOTO ADAM C. OLSON

'Mijn moeder leerde me uit de Schriften dat ik op mijn hemelse Vader kan vertrouwen, zelfs al kan ik Hem niet zien. Toen ik mijn moeder na de aardbeving niet kon vinden, wist ik dat God mij zou leiden, en dat deed Hij ook. En hoewel mijn zus is overleden, weet ik dat ik haar later weer zal zien.'

Anny A., enkele maanden na de zware aardbeving in Peru in 2007.

'Ik weet dat volwassenen over de nare dingen in het leven praten om me te waarschuwen en me begrip bij te brengen. Maar het helpt als ik ook over de goede dingen in de wereld en in hun leven hoor. Dan weet ik weer hoe goed het leven kan zijn.'

Erica M., die in anderhalf jaar de dood van vijf familieleden en vrienden heeft meegemaakt.

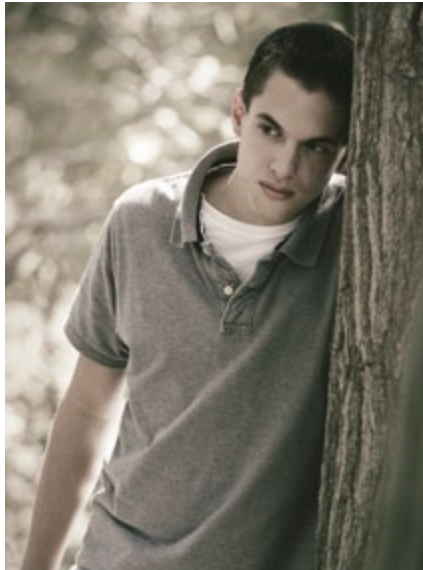

slaappatroon, gebrek aan concentratie, of abnormale schoolprestaties. Oudere kinderen kunnen risicovol gedrag gaan vertonen zoals roekeloosheid, gebruik van verdovende middelen, seksueel actief worden, zich uit de familie- of vriendenkring terugtrekken, of zich aan sociale situaties onttrekken.

U kunt helpen als u weet hoe u ieder kind moet koesteren en verzorgen. U kunt uw kinderen bijvoorbeeld al op jonge leeftijd woorden leren om hun emoties te beschrijven. Denk bijvoorbeeld aan de woorden *verdrietig*, *boos*, *gefrustreerd*, *bang*, *bezorgd*, en *gespannen*.

Als uw tiener na een traumatische gebeurtenis roekeloos gedrag vertoont, luistert u goed naar zijn of haar woorden en emoties. Net als bij kleinere kinderen helpt u uw tiener om zijn of haar gevoelens goed uit te drukken. En toon begrip, in de wetenschap dat de traumatische gebeurtenis het roekeloze gedrag teweeg kan hebben gebracht.

Probeer in dergelijke gesprekken met uw kinderen niet te preken, en maak ook geen boze, kritische of sarcastische opmerkingen. Zoek uit wat voor verdriet of pijn uw kind

'Mijn vader neemt tijd om met ons samen te zijn. Vaak is dat als we iets voor iemand anders doen. Hij neemt de tijd om over het leven in het algemeen te praten. En als je praat, voel je innerlijke rust.'

Ryan P., wiens vader bijna een jaar werkloos was.

heeft en geef blijk van meegevoel. U kunt beginnen met te zeggen: 'Ik weet dat je verdriet hebt omdat je vriend is overleden. Ik kan me alleen proberen in te denken hoe moeilijk dat moet zijn. Ik maak me wel zorgen omdat je uit verdriet alcohol bent gaan drinken.' Als u een harde opstelling aanneemt in zo'n gesprek, leidt dat maar zelden tot een goede uitkomst.

Empathisch luisteren

Soms kunt u de neiging hebben om maar niet te praten met een kind dat over zijn toeren is. Maar in veel gevallen is een kind niet in staat om zonder hulp om te gaan met de emoties die hem of haar dwarszitten. Luistert u vol meegevoel als uw kinderen hun zorgen uitspreken, dan voelen ze liefde en troost.

Een beproefde methode om empathisch te luisteren, is in eigen woorden te herhalen wat het kind over zijn gevoelens zegt om er zeker van te zijn dat u ze begrijpt. Het kan nodig zijn om het kind te helpen ontdekken wat hij of zij voelt. U kunt bijvoorbeeld zeggen: 'Je lijkt verdrietig en gespannen als ik informeer naar je vriend van wie de ouders gescheiden zijn.' Wacht op het antwoord; geef daarna uw kind de kans om het gesprek voort te zetten. Kinderen zijn geneigd om te praten als zij het gevoel hebben dat ze het gesprek leiden.

Help kinderen om gevoelens te verwerken

Als u een kind helpt om onprettige gevoelens te verwerken, zal het zich bewust zijn dat het greep op het leven heeft. Vaak kunt u met uw kind de oorzaak van die gevoelens ontdekken als u empathisch luistert. U kunt vragen: 'Waarom zou je je zo voelen?' Wacht op antwoord en luister

'Er zijn enge, slechte mensen in de wereld. Maar mijn papa helpt me om me goed te voelen. Hij belt me overdag en zegt dat hij van me houdt.'

Ally V., wiens vader politieman is.

goed. Dat antwoord komt misschien niet meteen.

Soms kan het nodig zijn om te brainstormen over alternatieve oplossingen. U kunt vragen welke weerslag de oplossing die het kind overweegt op andere betrokkenen zou hebben. Getuigt de overwogen oplossing van respect voor familie of vrienden? Is hij realistisch? Hoe voelt het kind zich erbij? Hij of zij kan misschien niet meteen een oplossing bedenken. Verzekert uw kind ervan dat u hem of haar liefhebt en dat het niet nodig is om meteen een oplossing te vinden.

Vol vertrouwen reageren

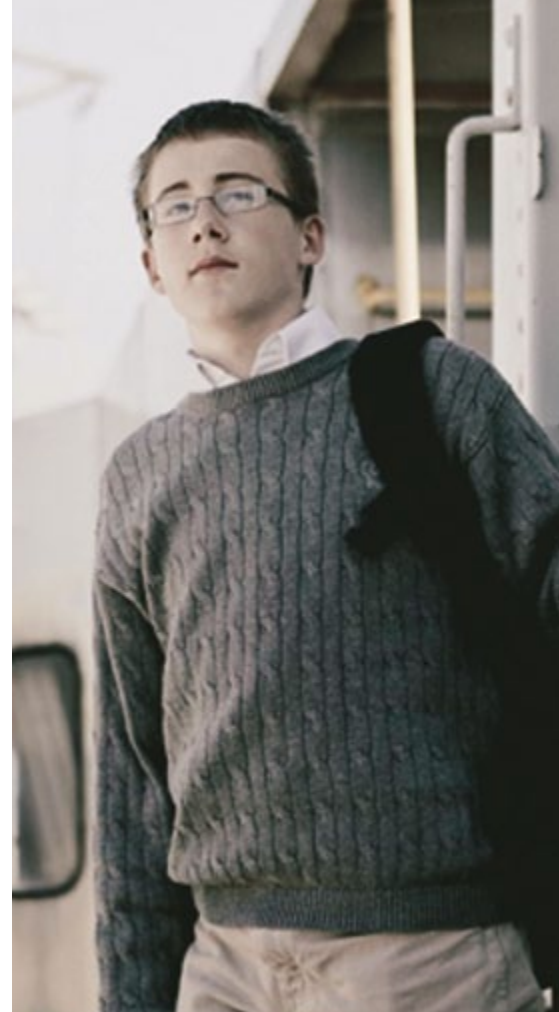
Ziet u ongebruikelijke gedragspatronen in uw kinderen en helpt u ze vervolgens liefdevol om hun gedachten en gevoelens te uiten en begrijpen, dan krijgen uw kinderen een gevoel van geborgenheid en veiligheid.

Het belangrijkste dat u kunt doen om die geborgenheid en veiligheid thuis te bevorderen, is uw gezinsleven te baseren op de beginselen van het evangelie van Jezus Christus. U kunt inspiratie opdoen voor hulp aan uw kinderen door te vasten, te bidden, de Schriften te onderzoeken en naar de tempel te gaan. U kunt met uw priesterschapsleiders praten. Afhankelijk van de ernst van de problemen kunt u ook overwegen om professionele hulp in te roepen.

Handelt u met geloof in uw hemelse Vader en zijn Zoon, dan wordt u gezegend met troost en steun. Kinderen vinden meer troost en bestendigheid als zij en u naar de woorden van de profeten leven. U krijgt een vredig gezinsleven als u een gewoonte maakt van persoonlijk en gezinsgebed, schriftstudie en tempelbezoek. ■

NOOT

1. Zie John Gottmann en Joan DeClaire, *The Heart of Parenting: Raising an Emotionally Intelligent Child* (1997).

HET FUNDAMENT VAN GEMOEDSRUST

'Hoe bieden we kinderen

die in moeilijke en roerige tijden opgroeien gemoedsrust? (...) De beste en zinvolste bronnen daarvoor zijn te vinden in een gezin waar trouwe, toegewijde ouders en ondersteunende broers en zussen elkaar liefhebben en elkaar leren dat ze een goddelijke afkomst hebben.'

Ouderling M. Russell Ballard van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Great Shall Be the Peace of Thy Children', *Ensign*, april 1994, p. 60.

MINDERACTIEVE LEDEN **STERKEN**

Wij die leiding geven in de wijk en de ring moeten de deur openzetten voor de verloren schapen; en laten we dan opzij stappen om ze door te laten.

President Boyd K. Packer

President van het Quorum der Twaalf Apostelen

voorbehouden aan actieve leden: voor het ringpresidium, de hoge raad, de bisschop, de patriarch of leidinggevenden van hulporganisaties. En soms doen we zelfs veel moeite om sprekers en deelnemers uit andere units te laten komen — wat voor onze eigen hongerende leden alleen maar een verlies aan kansen betekent.

In een avondmaalsdienst die ik onlangs bijwoonde, was een zuster met een inactieve echtgenoot gevraagd om iets te zingen. Haar man was echter aanwezig. De bisschop wilde dit keer een bijzonder programma aanbieden. Zijn eerste aankondiging luidde: 'Broeder X, mijn eerste raadgever, spreekt het openingsgebed uit.' Zijn tweede raadgever sprak het slotgebed uit.

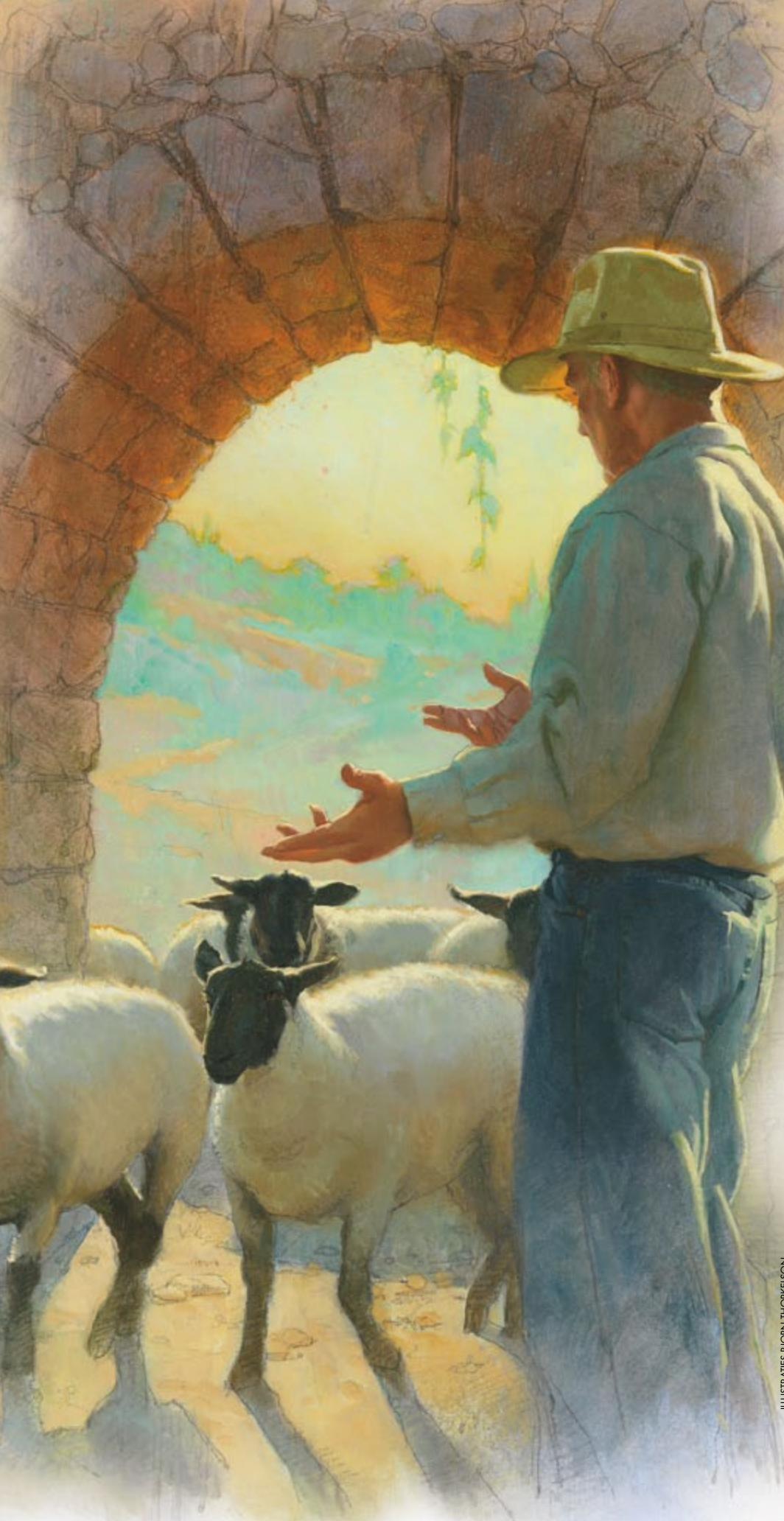
Wat een ongelukkige keus, dacht ik. De drie mannen in de bisschop worstelen met zorgen om de geestelijk zieken, maar nemen vervolgens zelf het medicijn in dat die mensen beter zou maken — namelijk actief zijn en deelnemen — en nemen het zelfs voor de ogen van de behoeftigen in!

Sommigen zeggen misschien: 'We moeten voorzichtig omspringen met de zwakken onder ons. Het is beter om ze niet te vragen voor een gebed of een getuigenis, want dat schrikt ze af en dan komen ze niet meer terug.' Dat is een sprookje! Een algemeen aanvaard sprookje, maar toch een sprookje! Ik heb honderden bisschoppen gevraagd of zij uit eigen ervaring konden bevestigen dat dit inderdaad het gevolg

Actief zijn — de kans om anderen te dienen en ons getuigenis te geven — is net als een medicijn. Het geneest de geestelijk zieken. Het sterkt de geestelijk zwakken. Het is een onmisbaar ingrediënt in de verlossing van het verloren schaap. Maar toch bestaat er een neiging, een bijna voorprogrammeerde neiging, om groeikansen alleen te bieden aan hen die al overactief zijn. Door dit patroon, dat wij in onze ringen en wijken zien, zouden we de verloren schapen wel eens buiten kunnen houden.

Als een huisonderwijzer een verloren schaap mee naar de kerk neemt, is dat nog maar het begin van het terugvinden van dat schaap. Waar kan het voor zijn geestelijk welzijn worden ingezet? Er zijn eigenlijk niet veel posities waarin een leider iemand kan gebruiken die moeite heeft met het naleven van de normen. Helaas lijkt het erop dat de weinig situaties waarin we ze zouden kunnen inzetten — voor gebeden, antwoorden in de les of getuigenissen — bijna altijd worden

was van zo'n verzoek. Ik heb maar weinig bevestigende antwoorden gekregen. In feite konden al die bisschoppen maar één of twee voorbeelden bedenken. En dus is het risico maar heel klein, terwijl zo'n uitnodiging ook kan leiden tot het terugwinnen van een verloren schaap.

Enkele jaren geleden bezocht ik een ring met een uiterst efficiënte en vaardige ringpresident. Elk detail van de ringconferentie was gepland. Hij had de gebruikelijke methode gevolgd en leden van het ringpresidium, de hoge raad, bisschoppen en de ringpatriarch ingepland voor gebeden. Aangezien die broeders daar echter niet van op de hoogte waren gesteld, wezen we in plaats van hen die de eer verdienden mensen aan die de ervaring nodig hadden — en zelfs dringend nodig hadden.

De president had een gedetailleerde agenda opgesteld voor de algemene bijeenkomsten, maar zei dat er in één bijeenkomst een periode van twintig minuten niet was ingevuld. Ik zei dat we enkele mensen konden vragen om iets te zeggen die deze kans anders niet zouden krijgen en die zo'n opbouwende ervaring nodig hadden. Hij stelde voor om in plaats daarvan enkele goede sprekers, vooraanstaande leiders, te waarschuwen dat we ze eventueel iets zouden laten zeggen. 'Er zijn veel niet-leden bij', zei hij. 'We zijn gewend om een goed georganiseerde, soepel verlopende conferentie te hebben. We hebben hele goede

ILLUSTRATIES BIJORN THORKEISON

sprekers in de ring. Zij zullen een uitstekende indruk achterlaten.'

Tijdens onze vergadering had hij het nog twee keer over de sprekerslijst en drong hij erop aan om de 'beste sprekers' uit de ring te vragen. 'Waarom bewaren we die tijd niet voor hen die dat het hardst nodig hebben?' vroeg ik. Hij reageerde teleurgesteld: 'Nou goed, u bent de algemeen autoriteit.'

Zondagmorgen vroeg herinnerde hij mij eraan dat er nog tijd was om iemand te waarschuwen en zo de best mogelijke indruk achter te laten.

De ochtendbijeenkomst begon met een goed gepolijste, ontroerende toespraak van de ringpresident. Daarna vroegen we zijn tweede raadgever om te spreken. Hij was duidelijk verbouwereerd. (...) (We hadden eerder aangegeven dat beide raadgevers waarschijnlijk tijdens de middagbijeenkomst zouden spreken. We zouden voor de middagmaaltijd naar zijn huis gaan. Hij wist dat hij tijd zou hebben om zijn notities door te nemen, dus had hij die thuis gelaten.)

Omdat hij zijn notities niet bij zich had, gaf hij zijn getuigenis, waarin hij een inspirerend verhaal opnam over een zegen die hij die week had gegeven. Een broeder die door zijn artsen was opgegeven was door de macht van het priesterschap uit de klauwen van de dood gered. Ik weet niet wat er in zijn notities stond, maar dat was vast niet te vergelijken met het inspirerende getuigenis dat hij gaf.

Op de voorste rij zat een oudere vrouw die de hand vasthield van een verweerd uitzienende man. Ze had zo te zien zelfgemaakte kleding aan, wat een beetje uit de toon viel bij de modieus geklede aanwezigen. Ze zag eruit alsof ze iets zou moeten zeggen tijdens de conferentie, en toen ze daartoe de kans kreeg, vertelde ze over haar zending. Ze was 52 jaar daarvoor van zending teruggekeerd en was sindsdien nooit meer gevraagd om in de kerk te spreken. Ze gaf een ontroerend getuigenis.

Er werden nog enkele andere mensen gevraagd om te spreken. En tegen het eind van de bijeenkomst stelde de president voor dat ik de rest van de tijd voor mijn rekening zou nemen. 'Hebt u al een ingeving gehad?'

vroeg ik. Hij zei dat hij maar aan de burgemeester bleef denken. (De kiesgerechtigde inwoners van die grote stad hadden een lid van de kerk gekozen als burgemeester, en hij was aanwezig.) Toen ik zei dat we de burgemeester wel enkele woorden konden laten zeggen, fluisterde hij dat de man niet actief was in de kerk. Toen ik suggereerde om hem toch te vragen, weigerde hij en zei botweg dat de man het niet waardig was om in die bijeenkomst te spreken. Maar toen ik volhield, riep hij de man naar voren.

De vader van de burgemeester was een pionier van de kerk in die regio. Hij was bisschop van een van de wijken geweest en was opgevolgd door een van zijn zoons — een tweelingbroer van de burgemeester, als ik het me goed herinner. De burgemeester was het verloren schaap. Hij kwam naar het podium en sprak tot mijn verbazing vol verbittering en vijandigheid. Zijn eerste woorden klonken ongeveer als volgt: 'Ik weet niet waarom ik gevraagd ben om tot u te spreken. Ik weet niet eens waarom ik vandaag in de kerk ben. Ik hoor niet thuis in de kerk. Ik heb er nooit bij gehoord. Ik ben het niet eens met de manier waarop de kerk een en ander doet.'

Ik moet toegeven dat ik me zorgen begon te maken, maar toen was hij even stil en keek naar beneden. Vanaf dat moment tot aan zijn laatste woorden keek hij niet meer op. Na enige aarzeling vervolgde hij: 'Ik kan het u eigenlijk net zo goed vertellen. Ik ben anderhalve maand geleden met roken gestopt.' En toen zei hij, terwijl hij zijn vuist boven zijn hoofd naar de aanwezigen schudde: 'Als ook maar iemand onder u denkt dat dát makkelijk is, dan hebt u nooit de hel doorstaan die ik de afgelopen weken heb meegemaakt.'

En toen smolt hij gewoon. 'Ik weet dat het evangelie waar is', zei hij. 'Ik heb altijd geweten dat het waar is. Dat heb ik als jongen van mijn moeder geleerd.'

'Ik weet wel dat de kerk niet fout zit', gaf hij toe. 'Ik zit zelf fout, en dat heb ik ook altijd wel geweten.'

En toen sprak hij met de volgende smeekbede misschien wel namens alle verloren schapen: 'Ik weet dat ik fout zit, en ik wil

deze man gevraagd, nietwaar?’

Hij knikte bevestigend en zei: ‘Een van hen zou met vijf minuten voorbereiding een indrukwekkende toespraak van vijftien tot twintig minuten hebben kunnen houden waar alle aanwezigen zich in hadden kunnen vinden. Maar dan hadden we geen enkel verloren schaap teruggewonnen.’

Wij die leiding geven in de wijk en de ring moeten de deur openzetten voor de verloren schapen; en laten we dan opzij stappen om ze door te laten. We moeten leren om de toegang niet te blokkeren. Het is maar een nauwe doorgang. Soms zijn we zo onhandig dat we ze door de poort proberen te trekken terwijl wij zelf de weg versperren. Pas als we ze willen opbeuren en voor ons uit duwen, en we ze boven ons verheven zien, hebben we de geest die tot een getuigenis leidt.

Ik vraag me af of dat is wat de Heer bedoelde toen Hij zei: ‘Zij, die gezond zijn, hebben geen geneesheer nodig maar zij, die ziek zijn’ (Matteüs 9:12).

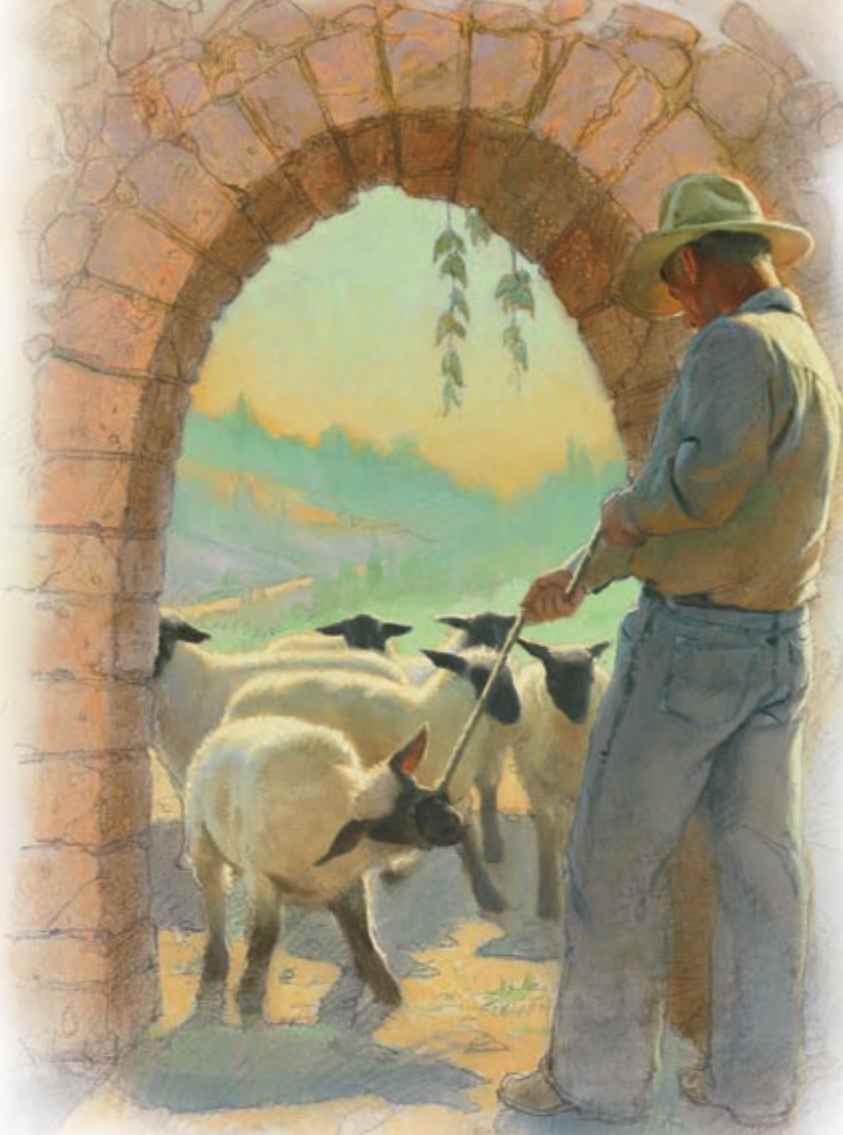
Ik vraag u niet om uw normen te verlagen. Integendeel. Veel verloren schapen reageren sneller op hoge normen dan op lage. Er schuilt therapeutische kracht in geestelijke discipline.

Discipline is een vorm van liefde, een uiting ervan. Ze is een noodzakelijke en krachtige invloed in het dagelijks leven.

Als een peuter in de buurt van de straat speelt, sturen we voorzichtig om hem heen. Slechts weinig mensen stoppen en brengen hem in veiligheid [en] geven hem zo nodig een standje. Tenzij het ons eigen kind of kleinkind is. Als we genoeg van ze houden, doen we dat. Ze discipline onthouden terwijl dat een bijdrage zou leveren aan hun geestelijke groei, is een gebrek aan liefde en zorgzaamheid.

Als geestelijke discipline in een raamwerk van liefde wordt aangeboden en met een getuigenis wordt bekrachtigd, draagt ze bij tot het redden van zielen. ■

Uit een toespraak gehouden voor priesterschapsleiders op 19 februari 1969. De volledige tekst staat in Let Not Your Heart Be Troubled (1991), Boyd K. Packer, pp. 12–21. Nieuwe vertaling van de oorspronkelijke Engelstalige toespraak.

We moeten leren om de toegang niet te blokkeren. Het is maar een nauwe doorgang. Soms zijn we zo onhandig dat we ze door de poort proberen te trekken terwijl wij zelf de weg versperren.

terugkomen. Ik heb geprobeerd terug te komen, maar u geeft me niet de kans!’

Natuurlijk wilden we hem wel terug laten komen, maar op de een of andere manier hadden we hem dat niet duidelijk gemaakt. Na de bijeenkomst dromden de mensen naar voren — niet naar ons, maar naar hem, om te zeggen: ‘Welkom terug!’

Toen we na de conferentie naar de luchthaven reden, zei de ringpresident: ‘Ik heb vandaag iets geleerd.’

Ik hoopte te weten wat hij bedoelde en zei: ‘Als we hadden gedaan wat u wilde, had u de vader of misschien de broer, de bisschop, van

David M. McConkie
Eerste raadgever in het algemeen
zondagsschoolpresidium

DE GEEST

leren onderkennen en begrijpen

Een van de belangrijkste dingen die we kunnen doen is te leren de influisteringen van de Geest te onderkennen en te volgen.

Mijn vader is in het stadje Monticello (Utah) opgegroeid. Op zijn zevende was het zijn taak om de koeien uit de wei naar de stal te brengen. Hij had een mooi zakmes waar hij erg zuinig op was. Toen hij op een keer te paard op weg was naar de koeien en tevergeefs in zijn broekzak naar zijn mes zocht, besepte hij dat hij het onderweg was verloren. Het huilen stond hem nader dan het lachen, maar hij geloofde in wat zijn ouders hem hadden geleerd: God hoort en verhoort gebeden.

Hij hield zijn paard in en liet zich van de rug afglijden. Hij knielde neer en vroeg zijn hemelse Vader of hij zijn zakmes mocht terugvinden. Hij steeg weer op, draaide om en reed

terug langs het pad. Na een tijdje hield zijn paard stil. Pa steeg af en stak zijn hand in het rulle zand op het pad. Daar, begraven in het zand, vond hij zijn geliefde zakmes. Hij wist dat de Heer zijn gebed had gehoord en verhoord.

Omdat hij had geleerd te luisteren en te handelen naar de influisteringen van de Geest heeft mijn vader vele keren de hand des Heren in zijn leven gezien. Hij heeft vele wonderen zien gebeuren. Toch had hij het, als hij zijn kinderen bijeenriep om ons in het evangelie te onderwijzen, vaak over zijn ervaring op dat stoffige pad in Monticello, toen de Heer het gebed van een 'zevenjarige sproetenkop' hoorde en verhoorde.

Later in zijn leven vertelde hij ons dat hij nog iets geleerd had uit die ervaring in zijn kinderjaren. Met pretlichtjes in zijn ogen zei hij dan: 'Ik leerde toen ook dat God tegen paarden kan praten!'

Die ervaring van mijn vader liet bij hem een blijvende indruk na, omdat dat het begin markeerde van zijn geestelijke vorming. Toen kwam hij er voor zichzelf achter dat God gebeden verhoort. Toen begon hij, zoals de profeet Joseph Smith het noemt, de Geest van God te *onderkennen*.¹

De gave van de Heilige Geest

De Heiland beloofde zijn apostelen dat zij na zijn vertrek de gave van de Heilige Geest zouden genieten. Hij

zei: 'De Trooster, de heilige Geest, die de Vader zenden zal in mijn naam, die zal u alles leren en u te binnen brengen al wat Ik u gezegd heb' (Johannes 14:26). Deze belofte ging op Pinksteren in vervulling.

De leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen maken aanspraak op dezelfde gave. Na onze doop wordt ons de gave van de Heilige Geest verleend door iemand die gemachtigd is de verordeningen van het evangelie te bedienen. Deze gave geeft ons, als we daartoe waardig zijn, recht op de omgang met het derde lid van de Godheid.

De omgang met de Heilige Geest is een van de grootste zegeningen

die we in dit leven kunnen genieten. Ouderling Bruce R. McConkie (1915–1985) van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft gezegd:

'Men behoort — boven al het andere in deze wereld — te verlangen naar de leiding van de Heilige Geest. Er is niets zo belangrijk als de omgang hebben met de Heilige Geest. (...)

'Er is geen prijs te hoog, geen arbeid te zwaar, geen worsteling te hevig, geen offer te groot als daaruit volgt dat we de gave van de Heilige Geest ontvangen en genieten.'²

De profeet Joseph Smith heeft gezegd dat de Geest Gods kan worden onderkend en dat we 'door de Geest van God te onderkennen en te

begrijpen, groeien [...] in het beginsel openbaring, totdat we volmaakt worden in Christus Jezus.'³

Een van de belangrijkste dingen die we kunnen doen is te *leren* de influisteringen van de Geest te onderkennen en volgen. Als we dat verlangen en waardig zijn, zal de Heer ons vormen in het beginsel van openbaring.

Leren luisteren en handelen

Om de Geest Gods te onderkennen, moeten we met ons hart leren luisteren. President Boyd K. Packer, president van het Quorum der Twaalf Apostelen, heeft gezegd: 'De stem van de Geest is stil en zacht — een stem die eerder *gevoeld* wordt dan

CONTROLEER DE BAND

Andrew M. Wright

Toen ik vijftien was, ging ik met mijn familie mee op vakantie. We woonden in Arizona, en gingen in het midden van de Verenigde Staten op vakantie. We reden door heel wat staten, zoals Kansas, Texas, Arkansas, Missouri en Illinois.

Onze vakantie was leuk. We leerden genieten van elkaars gezelschap op de lange ritten van de ene plek naar de andere.

Toen we op een avond bij een restaurant parkeerden, hadden we allemaal trek. Toen we uit de auto

stapten, kreeg ik plotseling een stille maar sterke ingeving dat ik naar de achterband moest kijken. Ik liep in de richting van het restaurant, maar raakte het gevoel niet kwijt. Ik keek over mijn schouder en bleef stilstaan. Ik kreeg weer die ingeving: 'Controleer de achterband.' De ingeving was zo sterk dat ik die niet kon negeren.

Ik kwam bij de achterkant van de auto en hoorde een sissend geluid. En ja hoor, onze rechter achterband had een lek en was snel aan het leeglopen. Ik rende naar binnen om mijn

vader te halen, die al met de rest van de familie naar binnen was gegaan.

Mijn vader reed de auto naar een nabijgelegen benzinstation voordat de band helemaal plat was. Omdat de band niet beschadigd was, kostte de reparatie niet veel en was de auto snel klaar. En de band kon geplakt worden vlak voordat het benzinstation dicht ging. Ik weet niet wat er gebeurd zou zijn als ik de ingeving had genegeerd. Maar ik weet wel dat we door mijn reactie veilig en comfortabel onze reis konden vervolgen.

gehoord. Het is een geestelijke stem die in je hoofd komt en als een gedachte in uw hart wordt gelegd.⁴

President Packer heeft ook gezegd: 'Inspiratie krijgt u eerder in een vreedige omgeving. Woorden als *rustig, stil, vreedzaam en Trooster* zijn overvloedig in de Schriften aanwezig: 'Wees *stil*, en weet dat ik God ben.' (LV 101:16; cursivering toegevoegd.) En de belofte: "U zult mijn Geest ontvangen, de Heilige Geest, ja, de Trooster, die u de *vredige* dingen van het koninkrijk zal leren." (LV 36:2; cursivering toegevoegd).'

President Boyd K. Packer vervolgde: 'Hoewel we deze communicatie kunnen bevorderen, kan ze *nooit* worden geforceerd! Als we ze forceren, kunnen we misleid worden.'⁵

Het is in ons leerproces van het

allergrootste belang dat we onverwijld handelen in overeenstemming met de geestelijke indrukken die we krijgen. President Thomas S. Monson heeft verklaard: 'We kijken. We wachten. We luisteren of we de stille, zachte stem horen. Als de Geest spreekt, geven wijze mannen en vrouwen daar gehoor aan. We stellen het opvolgen van de ingevingen van de Geest niet uit.'⁶

De Geest leren onderkennen en begrijpen is een geleidelijk en voortdurend leerproces. De Heiland heeft gezegd: 'Wie licht ontvangt en in God blijft, ontvangt meer licht; en dat licht wordt steeds helderder tot de volle dag toe' (LV 50:24). 'Want hem die ontvangt, zal Ik meer geven' (2 Nephi 28:30).

Evenals Christus 'aanvankelijk

niet van de volheid [ontving], maar genade op genade ontving' (LV 93:12), zo zullen ook wij, als we zijn geboden onderhouden 'genade op genade ontvangen' (LV 93:20; zie ook Johannes 1:16) en 'regel op regel' en 'voorschrift op voorschrift' (2 Nephi 28:30). Ons leerproces gaat vaak net zo geleidelijk als de dauw neerdaalt uit de hemel (zie LV 121:45; 128:19).

Ouderling Richard G. Scott van het Quorum der Twaalf Apostelen heeft verklaard: 'Er is geen eenvoudige formule of techniek waarmee u snel leert hoe de leiding van de Heilige Geest precies in zijn werk gaat. Het is eerder zo dat onze Vader van ons verwacht dat wij ons bekwamen in het ontvangen van goddelijke hulp door geloof in Hem en zijn Heilige Zoon,

Sinds dat voorval ben ik overtuigd van de kracht van de Heilige Geest en hoe gezegend wij als leden van de kerk zijn

dat we die bijzondere communicatie tot onze beschikking hebben. Ik ben dankbaar voor die ervaring, want zij zal me altijd bijblijven en me eraan

herinneren dat onze Vader in de hemel al zijn kinderen liefheeft, voor hen zorgt en over hen waakt.

Jezus Christus, te oefenen.’

Ouderling Scott vervolgte: ‘Wat aanvankelijk een moeilijke taak lijkt te zijn, wordt allengs gemakkelijker als u er consequent naar streeft om de gevoelens die de Geest in u teweegbrengt te onderkennen en te volgen. U zult ook meer vertrouwen krijgen in de inspiratie die u van de Heilige Geest ontvangt’ en ‘u zult gaandeweg meer vertrouwen krijgen in en u zekerder voelen over de indrukken die u voelt dan over wat u kunt zien of horen.’⁷

De Heer zal ons, als onderdeel van ons leerproces, laten zien wat voor onszelf en voor anderen de gevolgen zijn als we handelen naar de indrukken die we van de Geest ontvangen. Die ervaringen zullen ons geloof versterken en ons meer moed geven

om in de toekomst te handelen.

De Geest leren onderkennen en begrijpen vergt veel inspanning. Maar de Heer heeft dit aan de getrouwen beloofd: ‘Indien gij vraagt, zult gij openbaring op openbaring, kennis op kennis ontvangen, opdat gij de verborgenheden en de vredige dingen zult kennen — datgene wat vreugde brengt, datgene wat het eeuwige leven brengt’ (LV 42:61). ■

NOTEN

1. Zie *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 142.
2. Bruce R. McConkie, *A New Witness for the Articles of Faith* (1985), p. 253.
3. *Leringen: Joseph Smith*, p. 142.
4. Boyd K. Packer, ‘Tongen als van vuur die zich verdeelden’, *Liahona*, juli 2000, p. 10.
5. Boyd K. Packer, ‘Reverence Invites Revelation’, *Ensign*, november 1991, p. 21.
6. Thomas S. Monson, ‘The Spirit Giveth Life’, *Ensign*, juni 1997, p. 4.
7. Richard G. Scott, ‘Hemelse inspiratie ontvangen’, *Liahona*, nov 2009, pp. 6–7.

EEN VOORRECHT EN Plicht

‘Als u de bedoeling en wil van God wilt

weten (...), kom die dan te weten, want het is net zo goed uw voorrecht als dat van enig ander lid van de kerk en het koninkrijk van God. Het is uw voorrecht en plicht om zo te leven dat u weet wanneer het woord van de Heer gesproken wordt en wanneer de wil van de Heer aan u geopenbaard wordt. Ik zeg u dat het uw plicht is om dat alles te weten en te begrijpen.’

President Brigham Young (1801–1877), *Leringen van kerkpresidenten: Brigham Young* (1997), p. 68

Openbaring

DRUPPEL VOOR DRUPPEL

Luis Andres Varela kijkt toe hoe er zich een druppel water vormt aan het eind van een stalactiet in de grotten van Taulabé in Honduras. Van elke druppel groeit de stalactiet door een beetje toe te voegen aan wat alle voorgaande druppels hebben achtergelaten.

Maar Luis ziet er meer in dan een stalactiet — hij ziet er een les over zichzelf in.

‘Stalactieten groeien druppel voor druppel’, zegt hij. ‘Zo groeit ons getuigenis ook. De Heilige Geest onderwijst ons stukje bij beetje. Met elke druppel groeien we in de kennis van het evangelie.’ (Zie 2 Nephi 28:30.)

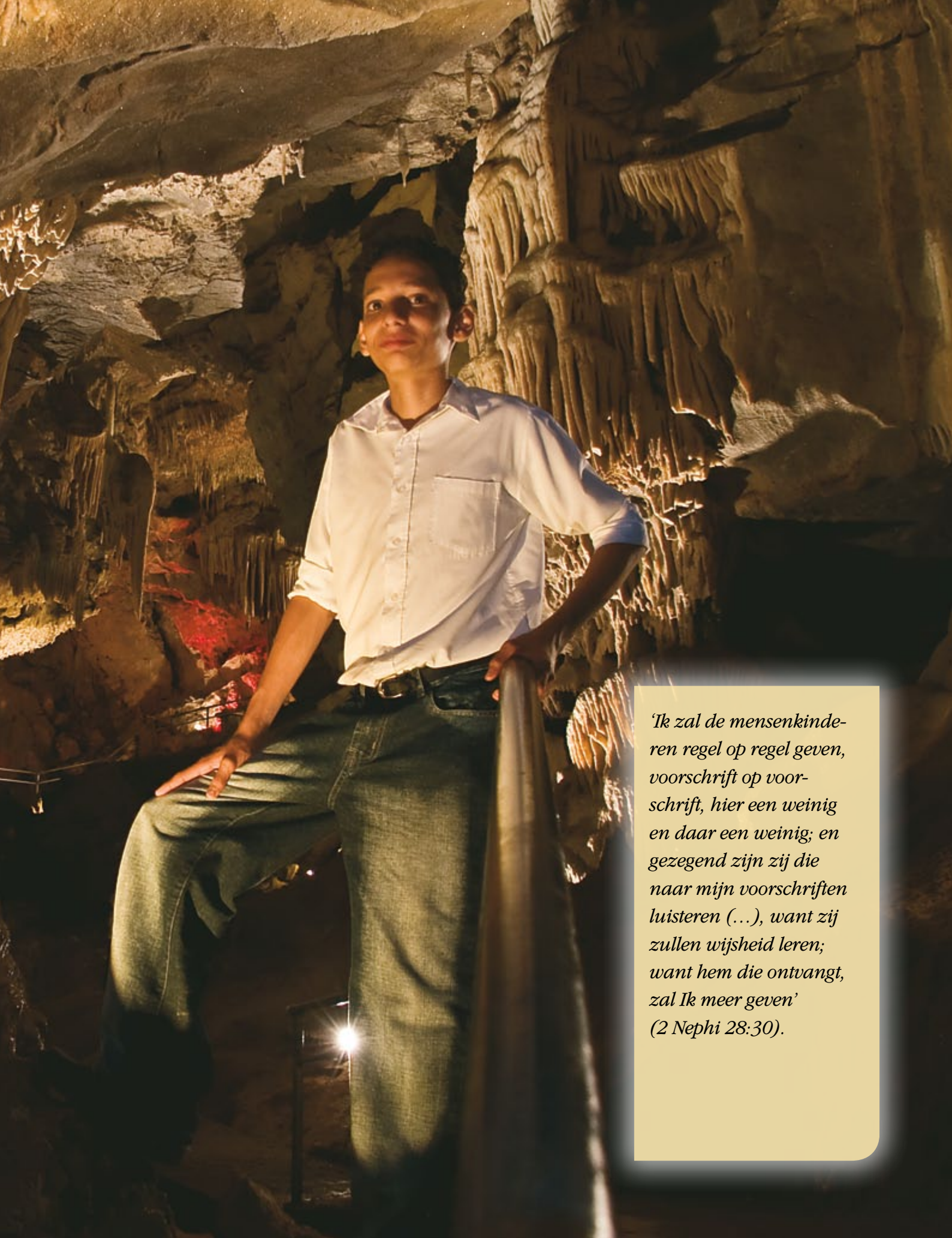
Luis herinnert zich zo’n gebeurtenis. Toen ze thuis in de Schriften aan het lezen waren, kreeg hij een kalm, geruststellend gevoel dat wat hij las waar was.

‘Ik ben nog maar veertien, maar ik weet dat ik openbaring heb ontvangen, omdat ik voelde dat de Heilige Geest mij zei dat de kerk waar is en dat Joseph Smith een profeet is’, zegt hij. ‘Misschien heb ik nog niet veel openbaringen gekregen — ik ben als het ware nog maar een kleine stalactiet — maar als ik doe wat ik moet doen, zodat ik openbaring kan ontvangen, zullen mijn kennis en getuigenis blijven groeien.’

Luis zegt dat naar de kerk gaan, seminariebezoek, schriftstudie, en vasten en bidden ons voorbereiden op het ontvangen van ‘openbaring op openbaring’ (IV 42:61).

‘Als ik die dingen doe’, zegt hij, ‘kan mijn geloof zich, zoals die stalactieten, van hier tot de hemel uitstrekken.’ ■

BOVEN: FOTO © PHOTONONSTOP/SUPERSTOCK; RECHTS: FOTO ADAM C. OLSON

*'Ik zal de mensenkinde-
ren regel op regel geven,
voorschrift op voor-
schrift, hier een weinig
en daar een weinig; en
gezegend zijn zij die
naar mijn voorschriften
luisteren (...), want zij
zullen wijsheid leren;
want hem die ontvangt,
zal Ik meer geven'
(2 Nephi 28:30).*

Openbaring

RIJKELIJK UIT DE HEMEL VLOEIEND

Wie te dicht bij de watervallen van Pulhapanzak in Honduras komt, wordt kletsnat van het dichte nevelgordijn. Maar José Santiago Castillo vindt het niet erg. Voor José vertegenwoordigt het neerstortende water een belofte die een bijzondere betekenis voor hem heeft sinds zijn hemelse Vader zijn gebeden over het evangelie heeft beantwoord.

‘Als we wijs willen worden, kunnen we daarom vragen’, zegt José (zie Jakobus 1:5). ‘Zoals een mens dit water niet kan tegenhouden, belooft de Heer dat Hij kennis zal uitstorten op de heiligen.’ (Zie LV 121:33.)

José’s ervaring in de kerk heeft hem geleerd dat een getuigenis regel op regel groeit, maar dat dat niet langzaam hoeft te gaan. Er is een vloed aan openbaring beschikbaar.

De profeet Joseph Smith heeft verklaard: ‘God heeft niets aan Joseph geopenbaard wat Hij niet ook aan de Twaalf bekend zal maken, en zelfs

de minste heilige mag alles weten als hij in staat is om die kennis te verdragen.’¹

‘Voordat ik mij liet dopen, heb ik mijn hemelse Vader gevraagd of Hij wilde bevestigen dat wat Hij mij had geopenbaard waar was: het Boek van Mormon, het woord van wijsheid, tiende’, zegt José, die nu werkzaam is als quorumpresident ouderlingen. ‘Je krijgt antwoorden door het aan Hem te vragen.’ (Zie Mozes 1:18.)

We moeten onszelf wel voorbereiden op het ontvangen van openbaring. ‘Als we nat willen worden, moeten we het water in’, zegt José. ‘Als we openbaring willen, moeten we zijn waar de openbaring valt. We moeten zijn waar we behoren te zijn, doen wat we behoren te doen. We leren veel als we ijverig zijn.’ (Zie 1 Nephi 15:8–11.) ■

NOOT

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), p. 289.

'De mens zou evengoed zijn nietige arm kunnen uitstrekken om de Missouri in haar beschikte loop te stuiten, of haar stroomopwaarts te keren, als om de Almachtige te verhinderen kennis uit te storten vanuit de hemel op het hoofd van de heiligen der laatste dagen' (IV 121:33).

Als onderherders van de Heiland is het onze plicht om 'anderen de helpende hand toe te steken en te redden wie langs de weg zijn gevallen, opdat geen waardevolle ziel verloren gaat.'

Gelijkenissen

OVER HET VERLORENE DAT WORDT GEVONDEN

In hoofdstuk 15 van het evangelie naar Lucas gebruikt de Heiland drie gelijkenissen om de waarde van een ziel aan te geven, waarmee Hij ons laat zien hoe we het verlorene kunnen vinden en *terugbrengen* in de kudde des geloofs en in het gezin.

In de gelijkenissen dwalen de schapen af, gaat de schelling verloren en verbrast de verloren zoon zijn erfenis. Maar de herder gaat op zoek naar het schaap, de vrouw veegt het huis aan en de vergevensgezinde vader kijkt uit naar de terugkeer van zijn zoon, klaar om hem in zijn armen te sluiten en hartelijk te verwelkomen.

De gelijkenissen van de Heiland — en de drie beschouwingen van kerkleiders daarna — herinneren ons eraan dat wij als zijn onderherders de plicht hebben om 'de helpende hand toe te steken en te redden wie langs de weg zijn gevallen, opdat geen waardevolle ziel verloren gaat.'¹

NOOT

1. Thomas S. Monson, 'Sta pal op de plaats die u is toegewezen', *Liahona*, mei 2003, p. 57.

Verloren lammetjes redden

Ouderling Donald J. Keyes

Gebiedszeventiger uit het gebied Utah-Noord

Jaren geleden reden mijn vrouw en ik vroeg in het voorjaar door de prachtige Star Valley in de Amerikaanse staat Wyoming. Het was

een prachtige voorjaarsochtend en het landschap was bijzonder inspirerend.

Toen Jackie en ik de Star Valley in reden, vonden we het fijn om hier en daar een kudde schapen met tientallen lammetjes te zien. Er zijn maar weinig dingen vertederender dan een lammetje. Toen we over de drukke weg reden, zagen we een lammetje vlak langs de weg, buiten de omheining. Het rende wanhopig heen en weer langs de afrastering om terug bij de kudde te komen. Ik ging ervan uit dat dit lammetje klein genoeg was om zich door een opening in de afrastering te wringen, maar nu niet meer in staat was om terug te gaan.

Ik was ervan overtuigd dat als we niet stopten om het lammetje te redden, het uiteindelijk de weg op zou lopen en gewond zou raken of gedood worden. Ik zette de auto aan de kant en zei tegen Jackie en onze passagiers op de achterbank: 'Wacht even, ik ben zo terug.'

Ik ging er met mijn totale gebrek aan ervaring met lammeren vanuit dat het bange lammetje blij zou zijn om me te zien; ik had tenslotte de beste

bedoelingen. Ik kwam zijn leven redden!

Maar tot mijn teleurstelling was het lammetje bang voor me en waardeerde het mijn pogingen om het te redden helemaal niet. Toen ik het naderde, rende het diertje zo snel als het kon weg van mij, langs de afrastering. Jackie zag wat er gebeurde en stapte uit de auto om te helpen. Maar zelfs samen lukte het niet om het lammetje te snel af te zijn.

Toen stapte het echtpaar op de achterbank, dat volop had genoten van de rodeo, uit de auto en hielp ons met de reddingspoging. Met z'n allen lukte het uiteindelijk om het bange lammetje in te sluiten bij de afrastering. Toen ik me in mijn schone reiskleding voorover bukte om hem op te pakken, merkte ik al snel dat hij sterk naar een boerenschuur rook. En toen vroeg ik me af: is dit werkelijk de moeite waard?

Toen we het lammetje oppakten en over de afrastering heen tilden om het in veiligheid te brengen, vocht en schopte hij uit alle macht. Maar binnen enkele momenten had het zijn moeder gevonden en stond het dicht en veilig tegen haar aangedrukt. Met onze kleding een beetje verfromfaaid, maar met grote voldoening en in de zekerheid dat we iets goeds hadden gedaan, vervolgden we onze weg.

Ik heb sindsdien verscheidene malen aan dat voorval gedacht. Ik vraag me af of we ook zo veel moeite zouden doen om een minderactief medelid te redden dat onze pogingen niet waardeert. Ik hoop van wel! 'Hoeveel gaat niet een mens een

schaap te boven?' heeft de Heiland gevraagd (Matteüs 12:12). In elke gemeente, wijk en ring zijn verloren lammetjes die gevaar lopen.

Denk eens aan de tekst van de bekende lofzang 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan' en vraag u af hoe u die kunt toepassen op het redden van verloren schapen en lammeren:

*'Waakt op dan en doet toch iets meer,
dan dromen van d'hemelse woon.
Ons aan goed doen te wijden, geeft
maatloos verblijden,
een zegen vol liefde, zo schoon.'*¹

Onze naasten kunnen de indruk wekken dat ze onze inzet niet waarderen, en zijn misschien bang of willen niet gered worden. En onze pogingen om hen te redden kunnen tijd, inzet, energie en de steun en hulp van anderen vergen. Maar die moeite wordt beloond met eeuwige zegeningen. De Heer heeft beloofd: als wij 'slechts één ziel tot [Hem] bracht[en], hoe groot zal dan [onze] vreugde met hem zijn in het koninkrijk van [onze] Vader' (LV 18:15).

NOOT

1. Zie 'Heb ik heden iets goeds in de wereld gedaan?', *Heilige lofzangen*, 193.

ZE GAF ME NIET OP

Sonya Konstans

Toen ik in 1990 lid werd van de kerk, werd ik begeleid door enkele fijne families, kreeg ik een roeping en had ik het gevoel dat ik erbij hoorde. Maar een jaar later verhuisde ik naar een nieuwe wijk en begon ik af te dwalen. Ik ging niet meer naar de bijeenkomsten en ging uit met een man die geen lid van de kerk was.

Ik geloofde nog wel dat de kerk waar was. Ik dacht gewoon dat ik niet goed genoeg meer was voor de kerk. En toen kreeg ik Kathy als huisbezoekster.

De eerste maanden belde Kathy me iedere maand om een afspraak te maken. Omdat ik haar bezoeken bleef mijden, begon ze me in plaats daarvan de huisbezoekboodschap te mailen. Ik kreeg de boodschap elke maand zo netjes op tijd dat ik er de klok bij wijze van spreken op gelijk kon zetten. Dit ging vier jaar zo door, ook toen ik al met mijn vriend was getrouwd en twee kinderen had gekregen.

Medeleven tonen

Ouderling Robert D. Hales

van het Quorum der Twaalf Apostelen

In de gelijkenis van het verloren schaap ging de herder achter het verloren schaap aan en zocht hij tot hij het vond. Toen hij terugkwam, was hij

verheugd (zie Lucas 15:4–7).

In de gelijkenis van de verloren schelling stak de weduwe een kaars aan die licht gaf en veegde ze alle hoeken van haar woning uit tot ze de munt vond.

Sommige maanden gooide ik de boodschap ongelezen weg. Andere maanden las ik hem en gooide hem daarna weg. En toen verliet mijn man me op een dag. Toen ik alleen achterbleef met een peuter en een baby die ik in mijn eentje moest opvoeden, had ik plotseling antwoorden nodig. Toen mijn maandelijkse huisbezoekboodschap weer kwam, besloot ik om voor het eerst in lange tijd weer naar de kerk te gaan.

Ik voelde me niet op mijn gemak en had het gevoel dat mijn zonden op mijn voorhoofd stonden geschreven. Een zuster die ik nog kende uit mijn tijd in de jonge alleenstaanden heette me welkom en we gingen samen zitten. Plotseling verscheen Kathy. Ik keek de andere kant op, want ik schaamde me dat ik nooit had geantwoord op haar vriendelijke boodschapjes. Ze glimlachte naar me, kletste even met mijn buurvrouw en ging toen bij haar man zitten.

Toen ik de dag daarop van mijn werk thuiskwam, stond er een boodschap van Kathy op het

antwoordapparaat. Ik kon haar niet terugbellen. Ik wist gewoon dat ze me wilde zeggen dat ik niet meer naar de kerk mocht komen omdat mijn zonden te groot waren. Ik vond het naar dat Kathy me dat moest vertellen, maar ik wist dat het waar was. Er was voor mij geen plaats onder de rechtvaardigen. Ik kon haar niet terugbellen, maar de volgende avond belde ze weer.

‘Ik wil mijn verontschuldigen aanbieden’, zei ze.

Waarom zou Kathy zich bij mij moeten verontschuldigen?

‘Ik herkende je zondag in de kerk niet’, zei ze. ‘Na de avondmaalsdienst vroeg ik de zuster naast je wie je was. Maar toen was je al weg. Het was zo fijn om je te zien.’

Ik was met stomheid geslagen.

‘Ik hoop dat je de volgende keer in de kerk bij me wilt zitten’, zei Kathy nog.

‘Ja, graag’, zei ik, terwijl ik plotseling door emoties werd overweldigd.

We zaten de volgende zondag bij elkaar — en heel veel zondagen daarna. Zij was mijn inspiratie om een

betere moeder te worden, een beter lid van de kerk en een betere huisbezoekster. Ze luisterde altijd geduldig zonder te oordelen, net zoals de Heiland volgens mij zou doen.

Kathy zat naast me op de dag dat ik mijn begiftiging ontving en de dag dat ik in de tempel met mijn nieuwe echtgenoot trouwde. Ze bleef mijn huisbezoekster totdat we uit de wijk verhuisden. Haar dienstbaarheid heeft mijn gezin gezegend op manieren die zij zich vast nooit heeft kunnen indenken — en allemaal omdat ze mij niet opgaf.

Toen ze hem gevonden had, verheugde ze zich (zie Lucas 15:8–10).

Beide gelijkenissen zijn voorbeelden van ondernomen actie om te zoeken, het duister te verlichten en te vegen totdat een gekoesterde bezitting of een verloren ziel is gevonden en vol vreugde naar huis is teruggebracht.

Don en Marian Summers zijn een goed voorbeeld van mensen die met medeleven en dienstbaarheid iets goeds teweegbrengen. Op zending in Engeland werd hen verzocht om de laatste zes maanden in de gemeente Swindon door te brengen en daar te

onderwijzen en te helpen met het activeren van leden. Al tachtig jaar lang was Swindon een gemeente met slechts enkele getrouwe leden en veel goede leden die minderactief waren geworden.

Don en Marian schrijven: ‘Ons eerste bezoek aan de gemeente Swindon was wat ontmoedigend. We kwamen met de heiligen bijeen in een koud huurzaaltje. Inclusief president en zuster Hales en vier zendelingen waren er zeventien aanwezigen. We kropen met onze winterjas aan rond een ontoereikend kachelletje en luisterden naar de zondagsschoolles.’

ZIELEN REDDEN

‘Op het pad van het leven zult u merken dat u niet de enige reiziger bent. Er zijn andere mensen, die uw hulp nodig hebben. Er zijn benen te schragen, handen vast te pakken, geesten te bemoedigen, harten te inspireren en zieken te redden.’

President Thomas S. Monson, ‘O, vast als een rotsteen’, Liahona, november 2006, p. 69.

De brief vervolgt: ‘Op een dag vroeg een gemeentelid me: “Ouderling Summers, mag ik u een goede raad geven? Noem nooit het woord *tiende* tegen de leden in Swindon; ze geloven er echt niet in, en u maakt ze er alleen maar boos mee.”’

Broeder Summers schrijft: ‘We onderwezen tóch in de tiende en alle andere evangeliebeginselen. Met het voorbeeld en de aanmoediging van de gemeentepresident vond er een verandering van hart plaats en namen het geloof en de activiteit van de leden toe. We bezochten alle leden thuis en werkten de lidmaatschapskaarten bij. Toen de leiders lieten zien dat het ze iets kon schelen, begonnen de leden daarop te reageren en doordrong een hele nieuwe geest de gemeente. De leden werden weer enthousiast over het evangelie en begonnen elkaar te helpen. (...)’

‘Een jong echtpaar vond het moeilijk om zich aan te passen omdat hun gewoontes, manieren en kledingstijl anders waren. Ze waren beledigd als iemand voorstelde dat ze iets veranderden. Het paar schreef tot tweemaal toe een brief aan de bisschop [het was inmiddels een wijk geworden] met het verzoek om hun namen uit de ledenadministratie van de kerk te verwijderen. In de laatste

brief verboden ze de leden om hen te bezoeken, dus gingen [wij] naar de bloemist, kochten mooie chrysanten voor ze en lieten die bij het jonge echtpaar bezorgen. Er stond een korte boodschap op het kaartje. ‘*We hebben jullie lief; we missen jullie; we hebben jullie nodig. Kom alsjeblieft terug.*’

Was getekend, de wijk Swindon.

‘De volgende zondag was het vasten-en-getuigenisdienst. En het was onze laatste zondag in Swindon. Er waren 103 leden aanwezig, terwijl er zes maanden eerder slechts zeventien leden waren. Het jonge echtpaar was gekomen. De man gaf zijn getuigenis en bedankte de wijk Swindon omdat ze hen niet hadden opgegeven.’

Ieder van ons kan iets soortgelijks meemaken in zijn wijk of gemeente als we ons vol liefde inzetten voor de minderactieven. Wat is het een vreugde om ‘barmhartig jegens sommigen’ (Judas 1:22) te zijn, die misschien wel klaar zijn om zichzelf te vinden en terug te komen.

Naar ‘Some Have Compassion, Making a Difference’, Ensign, mei 1987, p. 77.

De verloren zoon welkom heten

Ouderling Spencer J. Condie

Lid van de Zeventig van 1989 tot en met 2010

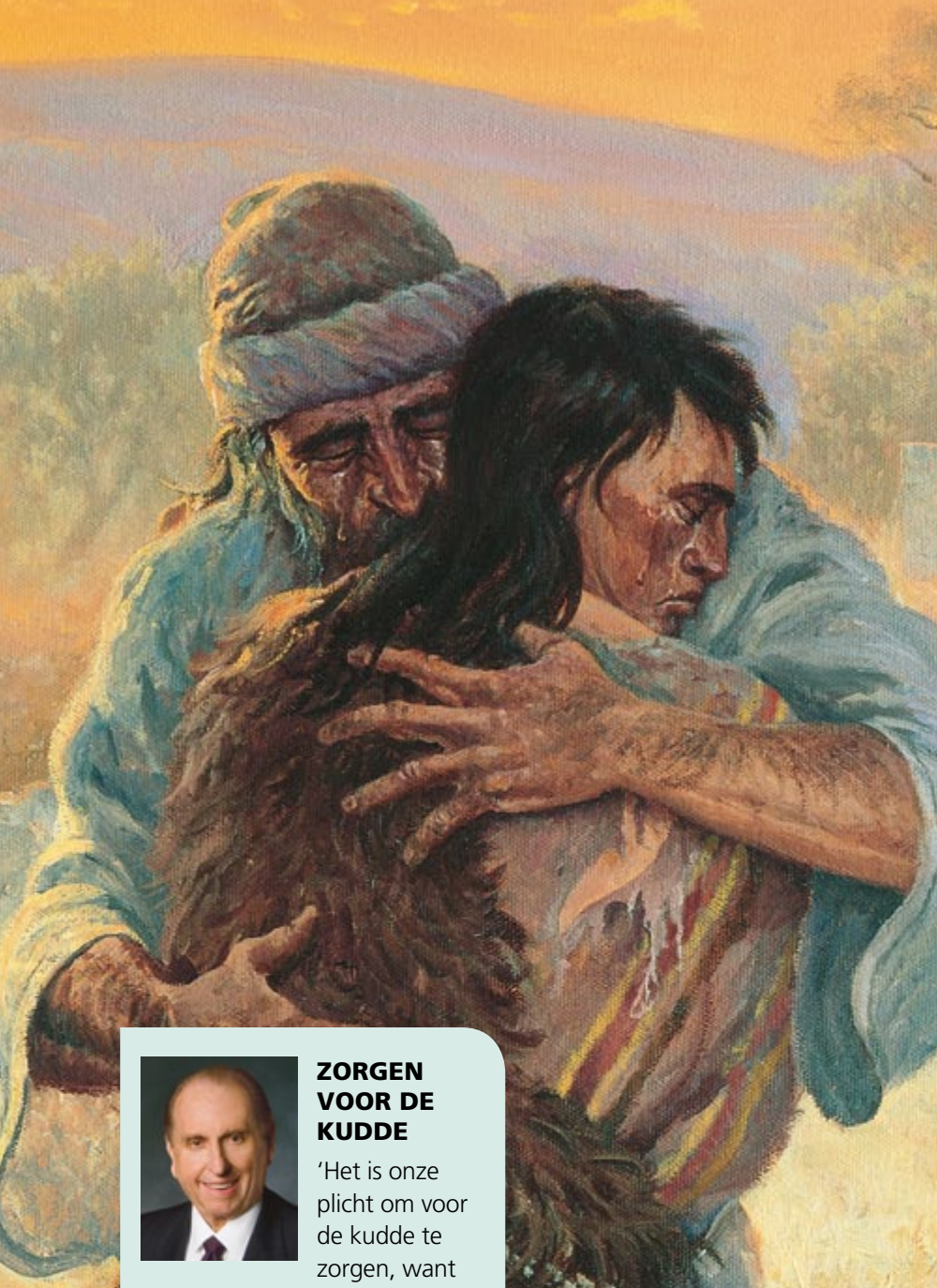
De gelijkenis van de verloren zoon illustreert heel duidelijk een breed scala aan menselijke neigingen. Ten eerste is er de egocentrische verloren zoon die zich over niets of niemand druk maakt en alleen maar aan zichzelf denkt. Maar na een losbandige periode

ontdekt hij zelf dat ‘goddeloosheid (...) nooit geluk [heeft] betekend’ [Alma 41:10] en komt hij ‘tot zichzelf’ (Lucas 15:17). Uiteindelijk beseft hij dat hij als zoon graag met zijn vader herenigd wil worden.

Zijn arrogante, zelfzuchtige houding maakte plaats voor ootmoed, een gebroken hart en berouwvolle geest, en hij beleed tegenover zijn vader: ‘Ik heb gezondigd tegen de hemel en voor u, ik ben niet meer waard uw zoon te heten’ (Lucas 15:21). De puberale opstandigheid, de onvolwassen zelfzuchtigheid en het onophoudelijk najagen van pleziertjes maakten plaats voor het begin van een verlangen om voortdurend goed te doen. Welnu, als wij volkomen eerlijk zijn tegenover onszelf, zullen we allemaal toegeven dat we wel iets van de verloren zoon in ons hebben.

En dan is er nog de vader. Sommigen bekritisieren hem omdat hij wel erg toegeeflijk was toen hij instemde met het verzoek van zijn jongste zoon: ‘Geef mij het deel van ons vermogen, dat mij toekomt’ (Lucas 15:12). De vader in de gelijkenis stond ongetwijfeld open voor het goddelijke beginsel van morele keuzevrijheid, een beginsel dat werd betwist in de voorsterfelijke oorlog in de hemel. Hij wilde zijn zoon niet tot gehoorzaamheid dwingen.

Maar deze liefhebbende vader gaf zijn afgedwaalde zoon niet op. Zijn niet aflatende waakzaamheid wordt bevestigd door de ontroerende opmerking dat toen de zoon nog ver weg was, ‘zijn vader hem [zag] en [...] met ontferming bewogen [werd]. En hij liep hem tegemoet, viel hem om de hals en kuste hem’ (Lucas 15:20). Er was niet alleen een openlijk vertoon van lichamelijke

ZORGEN VOOR DE KUDDE

‘Het is onze plicht om voor de kudde te zorgen, want

deze dierbare schapen en lammeren zijn overal te vinden. Thuis in ons eigen gezin, onder onze verdere familieleden, maar ook in onze roeping. Jezus is ons Voorbeeld. ‘Ik ben de goede herder en Ik ken de mijne’ (Johannes 10:14). Wij hebben een herderlijke plicht. Mogen wij allen opstaan om ons dienstbaar te maken.’

President Thomas S. Monson, ‘Een hemels huis, een eeuwig gezin’, Liahona, juni 2006, p. 70.

genegenheid voor zijn zoon, maar de vader vroeg zijn dienstknechten om hem een mantel te geven, schoeisel voor zijn voeten en een ring voor zijn hand, met de instructie om het gemeste kalf te slachten, waarop hij vol vreugde verklaarde: ‘Hij was verloren en is gevonden’ (Lucas 15:24).

In de loop der jaren had deze vader zo’n mededogende, vergevende en liefhebbende houding ontwikkeld dat hij alleen maar kon liefhebben en

vergeven. Dit is de lievelingsgelijkenis van velen onder ons omdat zij ieder van ons de hoop geeft dat een liefhebbende Vader in de hemel als het ware vol verwachting op de weg klaarstaat om ieder van zijn verloren kinderen welkom te heten.

En nu de oudere, gehoorzame zoon die tegen zijn vergevensgezinde vader protesteerde: ‘Zie, zovele jaren ben ik al in uw dienst en nooit heb ik uw gebod overtreden, maar mij hebt gij nooit een geitenbokje gegeven om met mijn vrienden feest te vieren.

‘Doch nu die zoon van u gekomen is, die uw bezit heeft opge maakt met slechte vrouwen, hebt gij voor hem het gemeste kalf laten slachten’ (Lucas 15:29–30).

Net zoals er in ieder van ons iets van de verloren zoon kan schuilen, kan ieder van ons ook last hebben van de eigenschappen van de oudere zoon. De apostel Paulus heeft de vruchten van de Geest beschreven als zijnde ‘liefde, blijdschap, vrede, lankmoedigheid, vriendelijkheid, goedheid, trouw, zachtmoedigheid [en] zelfbeheersing’ (Galaten 5:22–23). Hoewel het mogelijk is dat de oudere zoon inderdaad zijn vader gehoorzaamd had, woedde er onder die uiterlijke gehoorzaamheid een vuur van zelfgenoegzaamheid en een neiging om te oordelen, afgunstig te zijn en geen mededogen te tonen. Zijn leven was *geen* weerspiegeling van de vruchten van de Geest omdat hij geen vrede had met de behandeling die hij kreeg, maar die als een ernstige vorm van ongelijkheid zag. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens een devotionaal aan de Brigham Young University op 9 februari 2010. Voor de volledige Engelstalige tekst van de toespraak, zie speeches.byu.edu.

STUUR ALSTUBLIEFT IEMAND

Toen ik mijn tweede kind verwachtte en een moeilijke zwangerschap doormaakte, moest ik medicijnen innemen om een miskraam te voorkomen. De medicijnen maakten mijn gevoelens van vermoeidheid en misselijkheid alleen maar erger.

Dat mijn man vijftien uur per dag werkte om het succes van zijn nieuwe bedrijf aan te kunnen, maakte het alleen maar erger. Bovendien waren we pas verhuisd naar een nieuwe

woonplaats en woonden mijn ouders 640 kilometer van ons vandaan. Ik kende daar niemand, was aan bed gekluisterd en had een peuter te verzorgen. Ik voelde me bang en eenzaam.

In die toestand wendde ik me tot Degene van wie ik wist dat Hij me niet in de steek zou laten: mijn hemelse Vader. Ik knielde neer bij mijn bed en bad: 'Hemelse Vader, ik weet dat ik al jaren beloof om weer naar de kerk te gaan, en ik denk dat ik er nu aan toe

ben. Maar ik heb niet de moed om het in mijn eentje te doen. Wilt U alstublieft iemand sturen die me uitnodigt om naar de kerk te komen?'

De volgende dag ging de deurbel. Ik lag in mijn pyjama op de bank in een rommelige huiskamer en was misselijk, dus ik stond niet op om de deur open te doen. Maar enkele minuten later daagde het bij me: als dit nu eens het antwoord was op mijn gebeden en iemand me kwam uitnodigen om naar de kerk te komen?

Ik ging naar mijn slaapkamer, knielde weer neer en bad: 'Hemelse

Mijn man werkte vijftien uur per dag en mijn ouders woonden ver weg. Ik kende niemand in die plaats, was aan bed gekluisterd en had een peuter te verzorgen. Ik voelde me bang en eenzaam.

Vader, het spijt me heel erg dat ik de deur niet heb opengedaan. Als U iemand hebt gestuurd om met me te praten, beloof ik dat ik er morgen klaar voor ben als U ze opnieuw naar me toestuurt.'

De volgende dag stond ik op, douchte, kleedde me alsof ik bezoek te ontvangen had, en ruimde de hele dag op in huis. En toen wachtte ik geduldig tot de deurbel weer ging. En dat gebeurde. Toen ik opendeed, zag ik twee vrouwen staan.

'Wij zijn uw huisbezoeksters', zeiden ze. 'Weet u wat huisbezoek is?'

'Jazeker', antwoordde ik in mijn enthousiasme dat ze waren terug gekomen. 'Kom binnen.'

Een van die huisbezoeksters, de jeugdwerkpresidente, begon geregeld langs te komen om te kijken hoe het met me ging. Ze bood zelfs aan om mijn peuter mee naar de kerk te nemen en bezoeken van de voltijdzendingen te regelen. Door die bezoeken werd mijn getuigenis gesterkt en kreeg ik de moed om weer naar de kerk te gaan.

Ik kan nauwelijks geloven dat ik zo veel jaren heb geleefd zonder tot mijn hemelse Vader te bidden en zijn veiligheid en leiding te ontvangen. Het is zo'n grote zegen om mijn lasten mede door de Heiland te laten dragen, en zijn liefde en mededogen te voelen. Ik ben door zijn liefde een beter mens geworden, en ik voel me steeds meer zoals toen ik in mijn jeugd naar de kerk ging.

Onze hemelse Vader heeft mij bewezen dat alles mogelijk is voor Hem. Al wat Hij van ons vraagt is dat wij geloven in zijn vermogen om onze gebeden te verhoren. ■
Wendy Walkowiak (Utah, VS)

BELEDIGD DOOR MIJN VRIEND

In Rusland had ik in mijn gemeente van de kerk een vriend met wie ik omging tijdens activiteiten van de kerk. We hadden veel gemeen, ik had veel plezier met hem, en ik was blij dat ik zo'n goede vriend had.

Maar toen gebeurde er iets vreemds. Zonder dat ik daar een aanleiding voor zag, beledigde hij me erg. Hij vroeg niet om vergeving en ik ging niet meer met hem om. Ik zei niet eens meer gedag als ik hem op zondag zag. Dit ging twee maanden zo door. Ik was gekwetst en ongelukkig, maar hij zei niets.

Toen hoorde ik dat hij uit de stad ging verhuizen. Ik vond dat onze relatie niet zo moest blijven, ik vond dat we ons moesten verzoenen. En toen dacht ik aan een tekst uit het Boek van Mormon: 'Ga dan naar uw broeder toe, en verzoen u eerst met uw broeder, en kom dan tot Mij met een volmaakt voornemen des harten, en Ik zal u aannemen' (3 Nephi 12:24).

Ik vond het moeilijk om me te verootmoedigen en de eerste stap te zetten, maar ik bad eerst en toen belde ik hem. Ik wist niet hoe hij zou reageren, en ik was op het ergste voorbereid. Wat ik toen hoorde, verbaasde me heel erg.

Hij vroeg oprecht om vergeving. Ik kon aan zijn stem horen dat hij had geleden onder wat hij had gedaan — net als ik. Maar vooral herinner ik me één zin die hij drie keer herhaalde: 'Natalja, bedankt voor je telefoontje!'

Ik was zo blij! Korte tijd later verhuisde hij, maar we gingen als de beste vrienden uit elkaar.

Elkaar leren liefhebben en vergeven is een van de moeilijkste dingen die we moeten doen. Vergeving — en vooral als iets niet onze schuld is — vereist dat wij nederig zijn en onze trots opzijzetten. Ik leerde dat het de moeite waard is om de eerste stap te zetten tot een verzoening. ■

Natalja Fjodorovna Frolova
(Nederland)

IK WIL JOU IN ELK GEVAL NIET LEREN KENNEN!

Met een oprecht gebed in mijn hart en mijn veertienjarige collega aan mijn zijde klopte ik op de deur van Andy. Wij waren zijn nieuwe huisonderwijzers en dit was ons eerste bezoek. Toen hij aan ons werd toegewezen, hadden we niet staan te trappelen, want Andy had de reputatie lastig te zijn. De deur zwaaide open en daar stond hij, gekleed in een Japanse kimono.

‘Ja?’

‘Hallo, ik ben Irvin en dit is mijn collega. We zijn je huisonderwijzers en komen bij je op bezoek.’

In de achtergrond zat zijn vrouw aan een tafel, gekleed in dezelfde stijl. Ze gebruikten de maaltijd in Japanse stijl.

‘Ik denk dat je wel ziet dat we aan het eten zijn en dat ik geen tijd voor je heb’, zei hij.

‘Kunnen we misschien op een ander tijdstip langskomen?’ vroeg ik.

‘Waarom?’

‘Zodat we je beter kunnen leren kennen’, antwoordde ik.

‘Waarom zou je mij beter willen leren kennen?’, vroeg hij. ‘Ik wil jou in elk geval niet leren kennen!’

Ik veronderstel dat we deze taak hadden kunnen teruggeven, maar dat deden we niet. Toen we de maand daarop teruggingen, liet Andy ons wonder boven wonder binnen. Toen we zaten, keken we uit op een muur die met lege bierflesjes in de vorm van antieke auto’s was ‘behangen’. Ons bezoek aan Andy was kort, maar we kwamen te weten dat hij een gepensioneerde luchtmachtkolonel was. Al onze bezoeken daarna waren ook kort en leverden weinig resultaat op.

Toen ik op een avond uit een kerkvergadering kwam, hoorde ik een stem in mijn binnenste zeggen dat ik bij Andy op bezoek moest gaan. Nee, dank u, dacht ik, vanavond niet.

Toen ik voor een rood verkeerslicht stond, kwam hetzelfde gevoel over mij. Ik dacht: nee hoor, ik ben niet in de stemming voor Andy.

Toen ik bijna thuis was, kreeg ik echter voor de derde keer dezelfde ingeving, zodat ik wist wat mij te doen stond.

Ik reed naar zijn huis en parkeerde mijn auto, waarna ik om leiding bad. Toen liep ik naar de voordeur en

klopte aan. Toen Andy mij binnenliet, zag ik dat er een boek-van-mormon en een genealogisch boek op tafel lagen. Er heerste een andere geest; er was ook iets aan Andy veranderd. Hij sprak zacht over zijn liefde voor zijn moeder en zijn zus, die de genealogie hadden verzameld.

Voor het eerst was hij echt spraakzaam. Hij vertelde mij over de pijn in zijn rug en voegde eraan toe dat hij de volgende dag naar het hospitaal op de luchtmachtbasis March in het nabijgelegen Riverside (Californië) zou gaan. Ik vroeg of hij een priesterschapszegen wilde. Zonder aarzeling antwoordde hij zacht dat hij dat wel wilde. Ik belde onze quorum-president ouderlingen, die mij kwam helpen met de zegen.

De volgende dag kreeg Andy van de artsen te horen dat hij longkanker in een vergevorderd stadium had. Na ontvangst van dit nieuws ging hij naar de bisschop. Binnen een paar maanden was hij aan bed gekluisterd.

Toen ik op een avond weer bij hem op bezoek ging, ging zijn vrouw mij voor naar zijn kamer, waar hij verzwakt op bed lag. Ik knielde aan zijn bed en nam hem in mijn armen. Ik fluisterde: ‘Ik hou van je, Andy.’ Met grote moeite legde hij zijn arm op mijn schouder en zei mij zwakjes dat hij ook van mij hield. Twee dagen later overleed hij.

Zijn vrouw nodigde mij uit voor de begrafenis. Afgezien van de vier leden van zijn familie, was ik de enige die er was.

Ik ben dankbaar dat ik naar de Geest heb geluisterd om bij Andy op bezoek te gaan. ■
Irvin Fager (Utah, VS)

MIJN TIENDE KON NIET WACHTEN

Toen ik in mijn late tienerjaren meer met de voltijdzendingen begon op te trekken, besepte ik hoe belangrijk het was om een getuigenis te krijgen van de beginselen waarin ik spoedig als zending les zou geven. Ik besloot dat ik eerst meer te weten wilde komen over het beginsel tiende.

Veel mensen krijgen een getuigenis van tiende als ze het financieel krap hebben. Maar ik had altijd meer dan genoeg gehad. Als ik geld nodig had, sprongen mijn ouders bij. Ze zouden ook mijn zending bekostigen. Hoewel ik hen daar dankbaar voor was, besloot ik toch dat ik de helft van mijn zending zelf wilde betalen met het geld dat ik verdiende als parttimeleerkracht.

In diezelfde periode besepte ik dat ik geen volledige tiende had betaald over mijn laatste salaris. Ik zou dat met mijn volgende salaris inlopen, zodat ik weer een volledige-tiendebe-taler was.

Toen ik mijn salaris kreeg, zag ik dat het niet zo veel was als ik verwacht had. Ik werkte nogal onregelmatig, vandaar dat mijn salaris per maand verschilde. Het was mij al snel duidelijk dat ik met het salarisbedrag niet mijn vaste lasten *en* het openstaande tiendebedrag van de vorige maand aan de Heer kon voldoen.

Ik overwoog wat ik kon doen en dacht: dan moet ik het de volgende maand maar inlopen. Maar toen

herinnerde ik mij een instituutsles over tiende. En ik herinnerde mij in het bijzonder wat de Heer in het Oude Testament zegt: 'Beproeft Mij toch daarmee' (Maleachi 3:10). Dit bood mij mooi de kans om het principe aan de praktijk te toetsen en mij een groter getuigenis eigen te maken van waar ik spoedig anderen in zou onderwijzen.

Toen ik mijn tiende betaalde, gaf mij dat het goede gevoel dat ik weer bij was. Maar het 'bewijs' van de Heer kwam de volgende dag al — veel sneller en overvloediger dan ik ooit gedacht had — toen ik een voltijdbaan als onderbouwleerkracht kreeg aangeboden. Ik zou tot vlak

voor mijn zending kunnen werken en het geld dat ik ermee verdiende zou meer zijn dan de helft die ik zelf voor mijn zending wilde sparen. Mijn getuigenis van tiende kreeg een enorme impuls. En dat getuigenis is in de daaropvolgende twee jaar keer op keer gesterkt toen ik het aan de mensen in het zendingsgebied München (Duitsland/Oostenrijk) gaf.

Ik weet dat het tiendebeginsel waar is en dat de Heer 'de vensters van de hemel [voor ons] opent' en 'zegen in overvloed [...] uitgiet' zodat er geen schuren genoeg zullen zijn (Maleachi 3:10). ■

David Erland Isaksen (Noorwegen)

Het was mij al snel duidelijk dat ik met het salarisbedrag niet mijn vaste lasten én het openstaande tiendebedrag van de vorige maand aan de Heer kon voldoen.

Jongvolwassenen en de gezinsavond

Overal ter wereld reserveren de leden van de kerk de maandagavond voor de gezinsavond. Hedendaagse profeten hebben verklaard dat de gezinsavond bedoeld is 'voor gezamenlijke activiteiten, voor planning, voor het uiten van liefde, voor getuigenissen, voor het leren van evangeliebeginselen, voor pret en recreatie, en bovenal voor saamhorigheid en solidariteit in het gezin.'¹

Voor de volgende jongvolwassenen is de gezinsavond een prioriteit. Ze wonen niet allemaal thuis. Sommigen nemen met huisgenoten, wijkleden of vrienden op het instituut deel aan gezinsavonden. Anderen maken tijd vrij voor individuele aanbidding. Maar allemaal zien zij in dat ze direct en in de toekomst worden gezegend door de aansporing van de profeten om deel te nemen aan de gezinsavond serieus te nemen.

Een zegen in alle aspecten van het leven

Als bekeerling en het enige kerklid in mijn familie bezoek ik de gezinsavond in het jovo-centrum in mijn stad. Deelname aan de gezinsavond is belangrijk voor mij omdat ik leer hoe je moet lesgeven, ik meer begrip krijg van de

evangeliebeginselen die mij in mijn onderzoekerstijd waren geleerd, en ik anderen zie groeien als ze lesgeven of hun getuigenis geven.

Ik weet dat ik in de toekomst veel profijt van die vaardigheden zal hebben. Als ik later getrouwd ben, weet ik al hoe ik een goede en leuke gezinsavond kan plannen, omdat ik daarvan goede voorbeelden heb gezien.

Maar de gezinsavond is ook belangrijk in mijn huidige

levensfase als alleenstaande. Soms komt het beter uit om op maandag thuis te blijven, vooral bij slecht weer of als ik hard moet leren. Maar bijna elke keer als ik voor dit dilemma sta, ga ik naar de gezinsavond omdat ik weet dat het belangrijk is om onder andere jonge alleenstaanden te zijn om over het evangelie te praten en plezier te hebben. Zelfs als er maar een paar zijn, is het toch een uitstekende ervaring.

Het leuke van de gezinsavond in het jovo-centrum is dat we vroeg kunnen komen en tot laat kunnen blijven om te studeren,

op de piano te oefenen, spelletjes te doen of alleen maar te ontspannen — er is altijd wat te doen.

Ik weet dat als ik gehoorzaam ben en gehoor geef aan de profetische aansporing om gezinsavond te houden, ik zal worden gezegend. Daarvan zie ik de bewijzen in mijn studie en in mijn werk. Ik word ook gezegend met meer energie in de week die voor mij ligt en met een algemeen positief gevoel.

Lenneke Rodermond, Nederland

Een fundament om op te bouwen

Ik ben opgegroeid in een gezin dat gezinsavond houdt. Ik herinner mij dat de gezinsavond toen ik klein was een van de belangrijkste dingen in mijn leven was en dat ik op maandagochtend blij opstond en mijn ouders eraan herinnerde dat we 's avonds gezinsavond hadden. Ik ben nu jongvolwassene, woon bij mijn ouders en houd nog steeds elke week gezinsavond.

Daar we vanaf mijn kinderjaren thuis altijd gezinsavond hebben gehouden, heb ik er altijd het belang van ingezien. In Korea, waar veel ouders en kinderen het heel druk hebben en ze weinig tijd voor elkaar hebben, is de gezinsavond een prachtige gelegenheid om bij elkaar te komen en elkaar te sterken.

De inspanningen van mijn ouders hebben er ook toe geleid dat ik

nu een stevig fundament heb, waarop ik mijn getuigenis van Jezus Christus kan bouwen. Hoewel ik het evangelie in de kerk

leerde, was het in de gezinsavonden dat ik de beginselen echt ging begrijpen. Daardoor ging ik naar de kerk en groeide ik in het evangelie op basis van mijn eigen geloof, niet dat van mijn ouders.

Hye Ri Lee, Korea

Een gelegenheid om over mijn godsdienst te vertellen

Ik ben een 24-jarige jongeman die een groot getuigenis van het evangelie van Jezus Christus heeft gekregen

door de profetische aansporing om gezinsavond te houden op te volgen. Hoewel ik het enige lid van de kerk in mijn familie ben, besepte ik na mijn doop dat de gezinsavond ons kon sterken en introduceerde ik het programma thuis.

Onze hele familie weet nu dat de maandag een bijzondere dag is waarop we als familie bij elkaar komen om evangelische waarheden te leren. Soms lossen we problemen in de familie op of bespreken we heikle kwesties, behoeften of interesses van bepaalde familieleden. Ik heb geleerd hoe ik met mijn hemelse Vader kan communiceren en met mijn familieleden in liefde kan beraadslagen. Het gevolg is dat we saamhoriger zijn geworden, wat een grote zegen is.

Bovendien heeft de gezinsavond een stevig evangelisch fundament gelegd voor mijn familie, want ze onderzoekt nu de kerk. De zendingen doen zelfs af en toe mee met onze gezinsavond.

Ik weet dat wanneer ik getrouwd ben de gezinsavond mijn gezin tot zegen zal zijn, maar ik ben ook dankbaar dat de gezinsavond nu al een belangrijk deel van mijn leven

DE GEZINSAVOND IS VOOR IEDEREEN

'De gezinsavond is voor gezinnen met kinderen, voor gezinnen met één ouder, en voor ouders die thuis geen kinderen meer hebben. Hij is voor gezinsavondgroepen van jongvolwassenen en voor wie alleen woont of met kamergenoten. (...) Geregelde deelname aan de gezinsavond ontwikkelt eigenwaarde, saamhorigheid in het gezin, naastenliefde, en vertrouwen in Vader in de hemel.'

President Spencer W. Kimball (1895–1985), president N. Eldon Tanner (1898–1982) en president Marion G. Romney (1897–1988), *Family Home Evening: Happiness through Faith in Jesus Christ* (1976), p. 3.

uitmaakt. Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen waar is en dat het gezinsavondprogramma door God is geïnspireerd.

Lebani Butawo, Zimbabwe

Een gevestigde prioriteit

Ik ben opgegroeid in een gezin waarin gezinsavond een prioriteit was. Om op de maandag op tijd thuis te kunnen zijn, gingen we vanuit school rechtstreeks naar huis zonder bij vrienden te gaan spelen. Onze taken, zoals ons huiswerk, deden we na de gezinsavond. Er was echt niets belangrijkers dan die bijzondere tijd waarin we bij elkaar kwamen.

De gezinsavond maakte toen we opgroeiden diepe indruk op ons, niet alleen omdat we er een prioriteit van maakten, maar ook omdat we er gezamenlijk aan werkten. We rouleerden wie de les gaf, wie er voor versnaperingen zorgde, en wie het openings- of slotgebed uitsprak. We luisterden niet alleen naar de les, maar kregen ook de kans om die te geven. Daardoor deed ik evangeliekennis op en ontwikkelde ik er een getuigenis van, en hadden we thuis een hele hechte band.

Omdat de gezinsavond een gewoonte is geworden, kijk ik uit naar de zegeningen die het programma later in mijn eigen gezin zal brengen.

Chieko Kobe, Japan

Een remedie tegen heimwee

Ik ben opgegroeid in een gezin waarin mijn ouders een lichtend voorbeeld waren voor mijn twee broers, mijn zus en mij. We hebben veel zegeningen ontvangen door

wat zij voor ons deden. We zijn bijvoorbeeld een heel hecht gezin geworden, omdat we naar elkaar zijn toegegroeid in tijden van nood of beproeving. En hoewel een paar gezinsleden minderactief zijn geworden, doen ze wel mee aan de gezinsavond.

Ik heb een tijdje in Sydney (Australië) gewoond en had daar heel veel last van heimwee zo ver van Ierland vandaan. Gelukkig woonde ik vlak bij de kerk waar ik met andere jongvolwassenen aan de gezinsavond deelnam. Dat bleek een grote zegen voor mij te zijn, want als ik ging, voelde ik geen heimwee meer. Het was fijn om met andere leden in een ontspannen sfeer samen te komen op een plek waar de Geest aanwezig was.

Linda Ryan, Ireland

Iets waar ik nooit spijt van zal hebben

Ik ben in mei 2009 lid van de kerk geworden. Sindsdien ben ik snel de zegeningen gaan waarderen die mijn deel zijn geworden, doordat ik de gezinsavond ging bijwonen. Een gedenkwaardige ervaring vond plaats toen onze wijk voor jonge alleenstaanden 'stoelvoetbal' speelde, een variatie op zaalvoetbal, in de recreatiezaal van ons kerkgebouw. De bedoeling was

je stoel te verdedigen en onderwijl de stoel van anderen met de bal te raken. Ik speelde met twee andere spelers samen en na verloop van tijd waren wij de enigen die over waren op het speelveld, zodat we het tegen elkaar moesten opnemen. Daar moesten we heel hard om lachen! Ik had in lange tijd niet zoveel plezier gehad en ik denk dat je heel hard zult moeten zoeken om zo'n ervaring buiten de kerk te vinden. Iedereen had het naar de zin, zelfs als ze snel werden afgegooid. Toch was dat niet waarom de ervaring zo bijzonder voor mij was. Wat de ervaring zo gedenkwaardig maakte, was de vriendschapsband die ik tijdens de activiteit voelde.

Het zijn dergelijke momenten die de druk van een universitaire studie draaglijk maken. Ongeacht hoe de

van de studentenvereniging tot sport- en andere recreatieve activiteiten. Maar de jongeren die in ons studentenhuis wonen — allemaal heilige der laatste dagen — hebben besloten dat het belangrijk is om gezinsavond te houden. We hebben er een prioriteit van gemaakt. We hebben voor deze prioriteit gekozen om elkaar te sterken in een periode van ons leven waarin het naleven van het evangelie als moeilijk ervaren kan worden. Getuigenis geven en ervaringen met elkaar delen heeft ons dichter bij elkaar gebracht als jongvolwassenen en vrienden.

De gezinsavond is een wekelijks weerkerende tijd waarvan ik weet dat ik dan geestelijke voeding ontvang. Vaak ben ik naar de gezinsavond toegegaan met een vraag die mij bezighield om daar in de les of de opbouwende gedachte een antwoord op te krijgen. Het is ook een tijd om doelen te stellen of bij te stellen die tot persoonlijke groei leiden.

Nu ik mij eenmaal voorgenomen heb om elke week naar de gezinsavond te gaan, vind ik het geen offer meer. Ik weet dat ik er behoor te zijn; maar het is ook de plek waar ik *wil* zijn. ■

Luc Rasmussen, Wales

week is verlopen, weet ik dat ik mij een stuk beter zal voelen als ik naar de gezinsavond ga. Misschien ben ik niet altijd even enthousiast over de activiteit en misschien komt het mij niet altijd uit, maar ik heb er nooit spijt van als ik ga.

Matt Adams, Nebraska (VS)

Een prioriteit voor ieder van ons

Ik zou de maandagavond op vele manieren kunnen doorbrengen, van deelname aan de activiteiten

NOOT

1. Joseph Fielding Smith, Harold B. Lee en N. Eldon Tanner, *Family Home Evenings, 1970–1971* (1970), p. V.

‘Ik voel mij zo eenzaam in de kerk. Hoe kan ik meer betrokken raken?’

Als u onder gebed een antwoord probeert te krijgen op uw vraag, denk dan aan deze lering uit de Schriften: als we lid worden van de kerk zijn we ‘geen vreemdelingen en bijwoners meer, maar medeburgers der heiligen’ (Efeziërs 2:19). Dat betekent dat we in de kerk voor iedereen aardig moeten zijn. We zijn allemaal kinderen van God die proberen Hem in liefde en eenheid te aanbidden.

Hier volgen enkele manieren om betrokken te raken:

Leer mensen van alle leeftijden kennen. In de avondmaalsdienst kun je bijvoorbeeld bij een alleenstaande moeder met kleine kinderen gaan zitten. Misschien waardeert ze het wel als je haar helpt. Of je kunt leden welkom heten van wie je weet dat ze nieuw zijn in je wijk of gemeente. Als er twaalfjarigen bij de jongemannen of jongevrouwen komen, kun je bij ze gaan zitten. Het is leuk om vrienden van je eigen leeftijd te hebben, maar als je belangstelling toont voor mensen met verschillende leeftijden en interesses, heb je meer kans om vriendschappen te sluiten.

Woon de activiteiten van je wijk of gemeente bij. Het is moeilijk om er in je eentje heen te gaan, maar als je gaat, kun je met iemand vriendschap sluiten. Ga bij iemand zitten die alleen is. Maak kennis en vraag naar zijn of haar interesses. Dat zou wel eens het begin van een goede vriendschap kunnen zijn.

Neem deel

Enkele maanden geleden verliet ik mijn thuisland en ging ergens wonen waar ik alleen mijn zus en haar vriend kende. In de kerk voelde ik me een buitenstaander. Na twee of drie maanden bleef ik me eenzaam voelen totdat ik besloot om naar andere mensen te glimlachen en te vragen: ‘Hoe gaat het?’ Elke zondag waren er meer mensen die meer tegen me zeiden dan alleen ‘Goed’. Het hielp me ook om deel te nemen aan het seminarie en de wekelijkse activiteitenavond, en om samen met andere jongevrouwen aan Persoonlijke vooruitgang te werken. Nu voel ik me prettig in de kerk, ik voel me er thuis.

Vanessa B. (17), La Vega (Dominicaanse Republiek)

Leer andere mensen kennen.

Jaren geleden had ik hetzelfde probleem. Ik besloot om te proberen bij van alles en nog wat betrokken te worden en de mensen te laten zien wie ik werkelijk was. Zo gauw ik me openstelde voor andere mensen, stelden zij zich open tegenover mij, en zo kon ik met alle leden van mijn quorum sterke vriendschapsbanden aanknopen.

MacCoy S. (17), Utah (VS)

Help andere mensen

Bedenk dat alle mensen kinderen van onze hemelse Vader zijn. Probeer te glimlachen en vriendelijk tegen iedereen te zijn. Help andere mensen. Leg contact met mensen die eenzaam zijn. Als ik andere mensen dien, ben ik blij en voel ik me niet eenzaam. Het is absoluut noodzakelijk om het seminarie of instituut bij te wonen. Daar worden we hartelijk ontvangen en voelen we de goedheid van anderen. Wees niet bang om over je problemen of zorgen te praten. Wij zijn allemaal broeders en zusters, en onze problemen en beproevingen zijn soortgelijk.

Igor P. (19), Kiev (Oekraïne)

Sluit vriendschap met leden van andere leeftijdsgroepen

Ik heb betere vriendschapsbanden gesmeed met jongere leden en leiders, meer dan met leden van mijn eigen leeftijdsgroep. Ik weet dat er een dag zal komen waarop je vriendschap sluit met mensen in

de kerk. En zo niet, dan hindert dat niet, want je leert toch nog veel in de kerk.

Susanna Z. (18), Californië (VS)

Begin een gesprek

Enkele jaren geleden verhuisde ik met mijn familie. De eerste paar weken voelde ik me eenzaam in de kerk en op de wekelijkse activiteitenavond. Maar ik had elke dag dat ik nieuwe vriendschappen zou kunnen sluiten en dat ik me thuis zou voelen in mijn nieuwe wijk. Stapje voor stapje ben ik deze wijk gaan waarderen en liefhebben. *Ik* moest wel degene zijn die het initiatief nam om vriendschap te sluiten. *Ik* moest een gesprek aanknopen. *Ik* moest actief deelnemen aan lessen en luisteren naar wat anderen zeiden. Met de hulp van mijn hemelse Vader heb ik nauwe vriendschapsbanden gesloten met mensen van wie ik nooit had gedacht dat ik vriendschap met ze zou sluiten.

Leah V. (16), Colorado (VS)

Zoek gezelschap op

Toen ik voor het eerst bij de jongevrouwen kwam, voelde ik me eenzaam omdat ik mijn vriendinnen in de heldinnenklas had achtergelaten. Maar ik probeerde mee te doen met de jongevrouwen en zij deden hun best om me overal bij te betrekken. En toen kreeg ik nieuwe vriendinnen. Ik was niet meer eenzaam en dat maakte me blij. Nu ben ik presidente van de bijenkorfmeisjes en als ik een nieuwe zuster zie die zich niet op haar gemak voelt bij ons, praat ik met haar, leg ik uit wat

we in de klas doen en zorg ik ervoor dat ze zich bij alles betrokken voelt.

Gredy G. (14), Lima (Peru)

Vriendschap sluiten met je leidsters

Ik voelde me maandenlang eenzaam in de kerk. Ik genoot van de bijenkomsten en de activiteiten, maar had gewoon niet het gevoel dat ik goed overweg kon met de andere meisjes. En toen begon ik wat meer met mijn leidsters te praten. Ze zijn best leuk. Toen ik eenmaal met hen ging praten, kreeg ik meer het gevoel dat ik erbij hoorde en dat ik vriendinnen had op de wekelijkse activiteitenavond.

Kimberly G. (14), Arizona (VS)

Bid dat je goede vrienden mag vinden

Bij kerkactiviteiten vroeg ik me af: 'Waarom heb ik geen vriendinnen?' Ik was verdrietig en voelde me eenzaam, en ik bad tot God. Ik vroeg mijn hemelse Vader om mij goede vriendinnen te sturen. Het is niet altijd makkelijk geweest, maar in

de loop van de tijd heb ik veel geweldige vriendinnen gekregen. Ik ben niet meer bang om met anderen te praten of om iets te doen met groepen meisjes. Ik beseft dat onze hemelse Vader mijn gebeden heeft verhoord en dat ik nooit alleen was.

Daiana I. (16), Corrientes (Argentinië)

HEB ANDEREN LIEF EN DIEN ZE

'Eenzaamheid in het koninkrijk Gods is vaak een ballingschap die we onszelf opleggen. 'Wij hopen dat ieder van u de behoefte voelt om met het hele wijk- of gemeenteg gezin mee te doen en uw unieke gaven en talenten te gebruiken om al onze broeders en zusters tot zegen te zijn. We hebben in de wijk of gemeente oneindige mogelijkheden om voor elkaar te zorgen en elkaar te begeleiden, maar dan moeten we elkaar liefhebben en dienen.'

Ouderling Robert D. Hales van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Belonging to a Ward Family', *Liahona*, maart 1999, p. 12.

VOLGENDE VRAAG

'Mijn ouders zijn gescheiden. Soms krijg ik advies van de een dat het advies van de ander tegenspreekt. Wat moet ik doen?'

Stuur je antwoord vóór 15 maart 2011 naar:

Liahona, Questions & Answers 3/11
50 E. North Temple St., Rm. 2420
Salt Lake City, UT 84150-0024, VS
Of per e-mail naar:

liahona@ldschurch.org

De redactie kan reacties inkorten of duidelijker formuleren.

Vermeld de volgende informatie en toestemming in je e-mail of brief: 1. volledige naam, 2. geboortedatum, 3. wijk of gemeente, 4. ring of district, 5. jouw schriftelijke toestemming — en als je onder de achttien bent, schriftelijke toestemming van je ouders (e-mail toegestaan) — om je reactie en foto af te drukken.

De boodschap smaakte naar meer

Ik was niet echt op zoek naar God, maar toen twee jongemannen vroegen of zij mij een boodschap mochten brengen, besloot ik naar ze te luisteren.

Anthony X. Diaz

Hoewel ik als kind in een andere kerk was gedoopt en in mijn kinderjaren af en toe naar de kerk ging, kan ik niet zeggen dat religie mijn ding was. Toen ik ouder werd, verhuisden we vaak en gingen we na verloop van tijd niet meer naar de kerk. Ik geloofde in God, maar ik hield mij niet veel met Hem of godsdienst bezig.

In 2006 — ik was toen veertien — kwam daar abrupt verandering in. Mijn oom Bill stierf; hij was pas in de dertig. Door zijn voortijdige dood beseftte ik hoeveel ik van hem hield en begonnen er zich vragen aan mij op te dringen. Waar is hij na zijn dood heengegaan? Is hij verder met zijn leven gegaan en heeft hij een toekomst? Wat zou er van zijn kinderen en andere familieleden terecht komen? Welke betekenis had zijn leven? Welke betekenis had *mijn* leven?

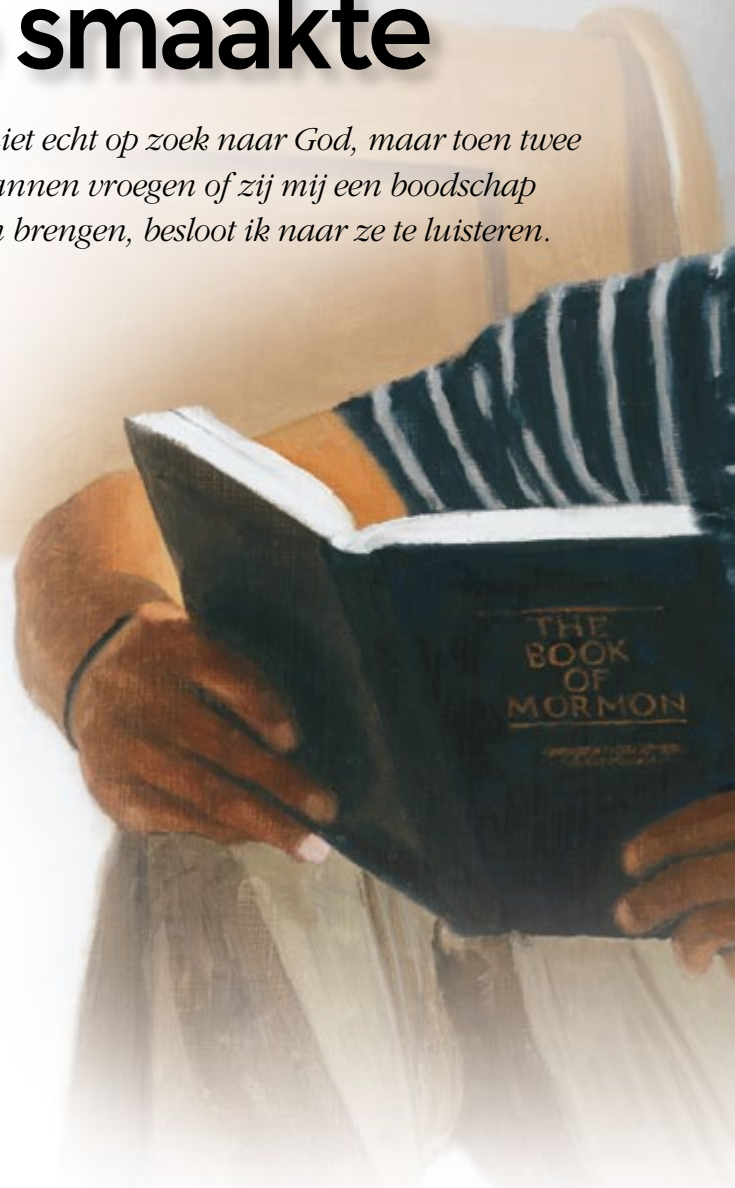
Die gedachten hielden mij een flinke tijd bezig. Op zekere avond in september 2007 verlieten mijn moeder, mijn drie jongere broers en zussen en ik een broodjeszaak in onze woonplaats Haverhill (Massachusetts, VS) en gingen op een bankje

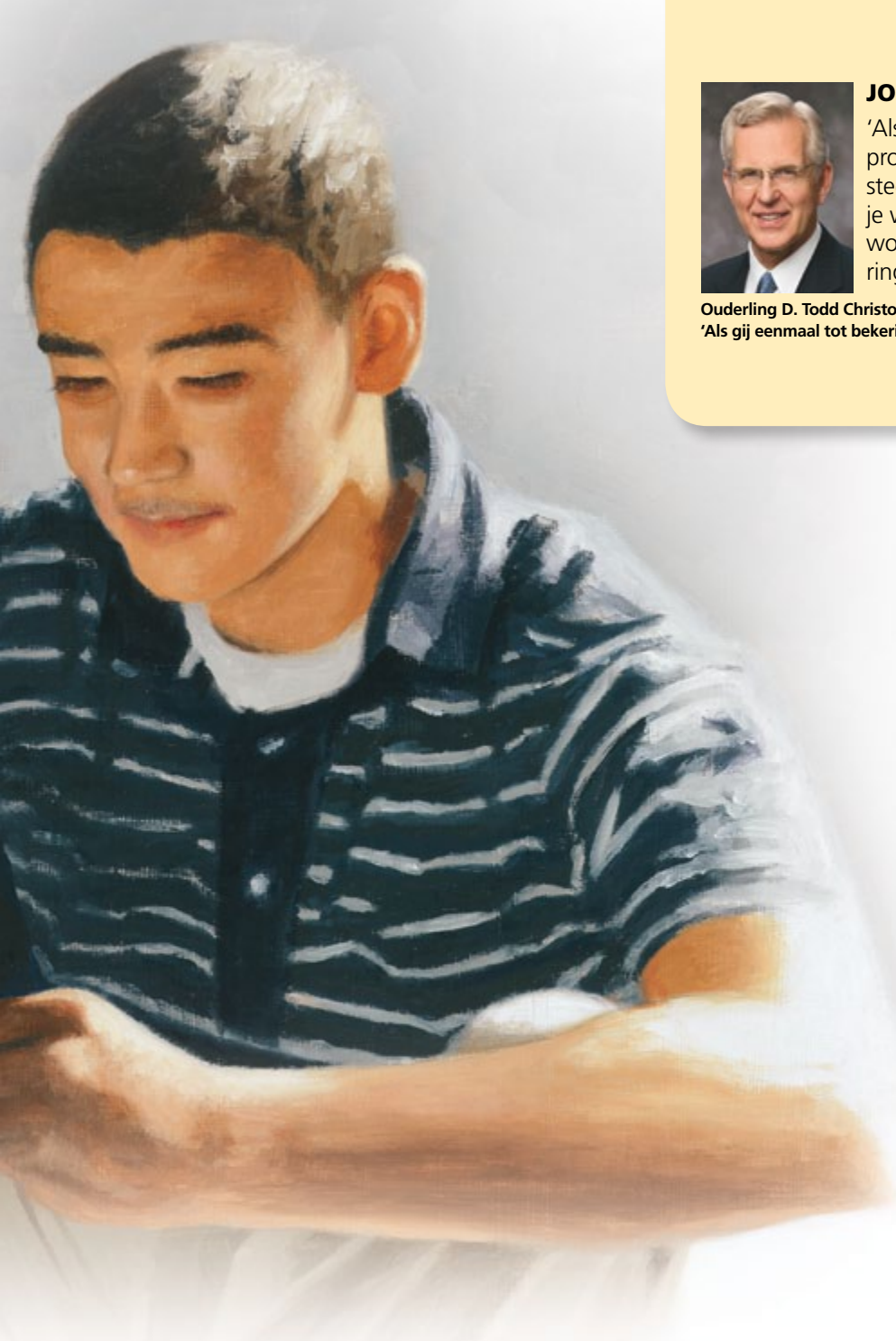
Ik herinner mij dat ik in Alma 32 las over het ontspruiten van geloofszaad en hoe goed dat voelt. Dat gaf precies weer welke invloed het Boek voor Mormon op mij had.

verderop zitten. Er kwamen twee jongemannen in donkere kostuums, witte overhemden en stropdassen naar ons toe. Een van hen zei: 'Ik weet dat het niet gebruikelijk is om met twee wildvreemde mensen te praten, maar zouden we jullie toch onze boodschap kunnen vertellen?'

We gingen akkoord. Ik wist

dat ze met ons over hun godsdienst wilden praten en ik vond het in hun voordeel spreken dat ze ons geen kaartje of brochure toestopten en het daarbij lieten. In plaats daarvan leken deze jongemannen oprecht geïnteresseerd in ons en enthousiast over hun boodschap. Toen ze klaar waren met hun verhaal, vroegen ze of ze bij ons langs mochten

JOUW BEKERING

'Als het woord van de Heer aan zijn profeten uit het heden en verleden steeds prettiger in je ziel aanvoelt, zul je weten dat het evangelie in je hart wordt geschreven, en dat het bekeringsproces op gang is gekomen.'

Ouderling D. Todd Christofferson van het Quorum der Twaalf Apostelen, 'Als gij eenmaal tot bekering gekomen zijt', *Liahona*, mei 2004, p. 12.

komen. Mijn moeder stemde daarmee in en maakte een afspraak. Ik heb het dus in feite aan haar te danken dat er zo'n grote en goede verandering in mijn leven kwam.

Wij begonnen het evangelie te onderzoeken. Na een tijdje kreeg mijn moeder het druk met andere zaken en zag ze verder af van de zondingslessen, maar ik niet.

Ik had al gauw een goede band

met ouderling Kelsey en ouderling Hancock. Misschien kwam dat ook wel omdat ze niet zo heel veel ouder waren dan ik. Ik voelde dat ze mij lief hadden en ik hen. Spoedig kreeg ik diezelfde liefde van de wijkleden en andere jongeren uit mijn ring.

De zendingen onderwezen mij in het heilsplan, dat antwoord gaf op de vragen die ik had over mijn oom en over mijn eigen bestaan. De

zendingen vertelden mij ook over het Boek van Mormon. Ik herinner mij dat ik in Alma 32 las over het ontspruiten van geloofszaad en hoe goed dat voelt (zie vers 28). Dat gaf precies weer welke invloed het Boek voor Mormon op mij had. Wat ik las en wat de zendingen mij leerden, klonk gemeend, voelde juist aan en smaakte naar meer.

Mijn moeder plaagde mij met wat zij mijn 'kluizenaarsfase' noemde, omdat ik mij terugtrok in mijn slaapkamer en een paar uur in het Boek van Mormon las. Hoewel ik mijn gevoelens toen niet herkende als zijnde de Heilige Geest, voelde ik wel dat het pad dat ik was ingeslagen goed was.

Toen de zendingen vroegen of ik mij wilde laten dopen, raadden zij mij aan om over de beslissing te bidden. Toen ik bad om te weten te komen of ik mij bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen moest aansluiten, ontving ik een heel direct antwoord, zo zeer zelfs dat ik ervan versteld stond. De richting was duidelijk: laat je dopen.

De dag dat ik mij lieten dopen — 15 december 2007 — herinner ik mij nog heel goed. Toen ik in het koude water stond en ouderling Kelsey zijn rechterarm omhoogbracht, raakte ik

vervuld van de Geest; Hij leek mijn hele lichaam te doordringen. Ik zou kunnen zeggen dat ik van oor tot oor glimlachte, maar die omschrijving geeft bij lange na niet aan hoe ik mij voelde.

Na mijn doop bleef ik de Geest voelen. Ik *voelde* mij geheiligd. Ik *wist* dat ik vergeving van mijn zonden had ontvangen. Ik voelde de goedkeuring van mijn hemelse Vader dat dit inderdaad het pad was dat ik moest gaan.

Als ik af en toe een klein beetje twijfel, denk ik terug aan die ervaring en hoe ik mij die dag voelde. Terugdenken aan wat ik toen voelde, helpt mij om elke twijfel weg te nemen.

Hoewel niemand van ons opnieuw de doopvont in kan gaan om die krachtige gevoelens nogmaals te hebben, kunnen we wel terugdenken aan dat gevoel als we onze verbonden herenieuwen door bekering en het avondmaal. Elke keer dat ik mij bekeer, kan ik dat gevoel weer hebben — van gereinigd en geliefd te zijn.

Die liefde te voelen geeft mij een duidelijker beeld van wat Joseph Smith predikte: 'Een man die vervuld is van Gods liefde, is niet tevreden als hij alleen zijn eigen gezin tot zegen is, maar gaat uit over de hele wereld om het hele mensenras tot zegen te zijn.'¹ Weten wat de waarde van een ziel is, verschaft mij het enthousiasme om samen met de zendelingen in onze wijk zendingswerk te doen. Ik kijk ook uit naar de dag dat ik een voltijd-zending kan vervullen om anderen te vertellen hoe gelukkig ik door het evangelie van Jezus Christus ben geworden. ■

NOOT

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), pp. 357.

BLIJF HET EVANGELIE NALEVEN

Hoewel Anthony dankbaar is voor de krachtige geestelijke ervaring die hij had toen hij lid van de kerk werd, weet hij dat het licht van een enkele geestelijke ervaring niet genoeg is. 'We moeten ons getuigenis in stand houden', zegt hij. 'En we weten hoe we dat moeten doen. In de Schriften lezen. Naar de kerk gaan. Dat soort zaken.'

Anthony zegt dat hij het verschil kan voelen tussen wanneer hij die zaken wel doet en wanneer hij ze niet doet. En hij heeft ontdekt hoe hij het nalevingspatroon van het evangelie 'vers' kan houden.

Ik heb een tijdje terug in de klas Evangeliebeginselen het verhaal van de verloren zoon bestudeerd (zie Lucas 15:11–32). Toen ik over de jongeman nadacht die uit zijn vaders huis vertrok, dacht ik: ik had die zoon kunnen zijn. De Geest getuigde op dat moment krachtig tegen mij dat ik, evenals die zoon, naar mijn Vader kon terugkeren. Het was alsof mijn hemelse Vader mij met dat gevoel liet weten dat Hij van mij houdt. Het was net zo'n intens gevoel als bij mijn doop.

Hij vindt dat het ook belangrijk is om in zijn gebeden en tijdens zijn schriftstudie vragen te stellen. 'Als ik in de Schrift lees,' zegt hij, 'let ik op antwoorden op zaken die mij bezighouden. Ik vraag mijn hemelse Vader wat Hij wil dat ik leer als ik aan het lezen ben. Ik doe hetzelfde als ik naar de kerk ga.'

'Als ik vragen stel, of het nu is over iets specifiek in mijn leven of over iets wat ik aan het bestuderen ben, voel ik de leiding van de Heilige Geest gemakkelijker. Ik weet dat mijn hemelse Vader er is en dat Hij ons altijd antwoord zal geven.'

EEN EERLIJKE TIENDE, EEN GROTE ZEGEN

Oscar Alfredo Benavides

Toen ik bijna 17 was liet ik mij dopen in De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en begon ik het verlangen te krijgen om een zending voor de Heer te vervullen. Toen ik een paar jaar later thuis in Peru mijn zendingsoproep kreeg, bleek dat ik naar Salt Lake City op zending was geroepen.

Hoe geweldig ik het ook vond om op zending te gaan, toch maakte ik mij wel een beetje zorgen over alles wat ik nodig had: documenten, paspoort, visum, kleding, en, uiteraard, geld. Ik had werk, maar verdiende er niet genoeg mee. Ik was wanhopig! Ik zou over anderhalve maand al vertrekken, maar ik had maar een fractie van wat ik nodig had. Het enige wat ik kon doen was God om hulp vragen.

Omdat ik niet veel verdiende, was de tiende die ik elke maand betaalde gering. Maar ik besepte al snel dat het de Heer niet om de hoogte van het bedrag gaat: Hij wil dat we de tien procent betalen die Hij van ons vraagt. Ik raakte ervan overtuigd dat de Heer mij zou geven wat ik nodig had als ik mijn tiende bleef betalen.

Alles begon op zijn plaats te vallen. Ik vond twee aanvullende baantjes en kreeg de benodigde documenten in mijn bezit. Veel leden uit mijn wijk, vooral de ZHV-zusters, hielpen met de andere benodigdheden. En de leden uit mijn ring boden eveneens hun hulp aan. Ik vertrok op zending met alles wat ik nodig had.

Als voltijdzending onderwees ik in dankbaarheid en met overtuiging in de wet van tiende en haar beloften (zie Maleachi 3:10). ■

Uw hemelse Vader weet, dat gij dit alles behoeft. Maar zoekt eerst zijn koninkrijk en zijn gerechtigheid en dit alles zal u bovendien geschonken worden' (Matteüs 6:32-33).

WAAR BRENGEN JOUW VRIENDEN JE NAARTOE?

John Bytheway

Is dit jou ooit overkomen? Je zit in de kerk te luisteren naar de spreker als je plotseling een sterk rumoer boven je hoofd hoort. Tot je verbazing wijkt het dak en zie je niet alleen de mooie blauwe lucht, maar kijk je ook in het gezicht van vier mannen die op de aanwezigen neerkijken. En voordat je er erg in hebt, laten ze een man op een draagbaar op de vloer van de kapel zakken.

Is dat jou ooit overkomen? Waarschijnlijk niet. Maar het is wel gebeurd tijdens de bediening van de Heiland.

Een wonderbaarlijke genezing

‘Daar kwamen (enige) mannen met een verlamde op een bed’, begint het verhaal in Lucas 5:18, ‘en zij trachtten hem binnen te dragen en hem voor [Jezus] te leggen.’ Het probleem was echter dat ze hem niet naar binnen konden dragen, omdat het binnen tjokvol was! Zelfs de ingangen waren versperd met mensen, er was geen doorkomen aan.

De vrienden hadden het hier kunnen opgeven en naar huis kunnen gaan. Maar dat deden ze niet. Je kunt je bijna hun gesprek voorstellen: ‘Wat moeten we doen?’

zegt de een. ‘Ik heb een idee’, zegt een ander. ‘Laten we de trap naar het dak nemen, een opening in het dak maken en hem daar doorheen laten zakken!’ Je kunt je ook voorstellen dat de zieke man, als hij het ongebruikelijke plan hoort, vraagt: ‘Jullie gaan wát met me doen?’

Het verhaal gaat verder:

‘[Zij gingen] het dak op en lieten hem met zijn bed door de tegels in het midden neder, vlak voor Jezus.

‘En hun geloof ziende, zeide Hij: Mens, uw zonden zijn u vergeven’ (Lucas 5:19–20).

De schriftgeleerden en de Farizeeën vonden dat godslastering. Daarom antwoordde Jezus:

‘Wat is gemakkelijker, te zeggen: Uw zonden zijn u vergeven, of te zeggen: Sta op en wandel?’

‘Maar, opdat gij moogt weten, dat de Zoon des mensen macht heeft op aarde zonden te vergeven, zeide Hij tot de verlamde: Tot u zeg Ik, sta op, neem uw bed op en ga naar uw huis’ (Lucas 5:23–24).

Het verhaal eindigt prachtig:

‘En onmiddellijk stond hij voor hun ogen op, nam hetgeen, waar hij op gelegen had, mede en ging naar

**Wees de soort vriend
die mensen tot Christus
brengt.**

zijn huis, God verheerlijkende.

‘En ontzetting beving allen en zij verheerlijkten God, en werden met vrees vervuld, zeggende: Wij hebben heden ongelooflijke dingen gezien’ (Lucas 5:25–26).

Als je je geestelijk zwak voelt

Misschien heb je nooit zoiets mee-gemaakt. Toch kun je dit verhaal op verschillende manieren op je leven toepassen. Je kunt je zelf in de plaats van de zieke stellen. Laten we zeggen

dat je zwak bent — niet lichamelijk maar geestelijk. Waar zullen jouw vrienden je naartoe brengen? Misschien is er een feestje of een film, of een andere activiteit, en je hebt weinig in te brengen — waar nemen

ze je mee naartoe? Dit verhaal leert ons een magnifieke les: er kan een dag komen dat je je niet zo sterk voelt als je zou willen. Dan is je keuze van vrienden van groot belang. Kies de vrienden die je naar Christus zullen brengen. Vrienden te hebben die je altijd naar hogere grond brengen is een onschatbare zegen.

Wat voor vriend ben jij?

Maar je kunt ook anders naar deze tekst kijken. Stel jezelf in de plaats van de vrienden. Wat voor vriend ben jij? Hoewel de Heiland de man genas en vergaf, verdienen de vrienden ook genoemd te worden. Zij hielden van hun vriend en wilden hem helpen. Zij gaven het niet op en gingen niet naar huis toen het lastig werd. Stel je de blijdschap voor die zij gevoeld moeten hebben toen ze door het gat in het dak keken en hun vriend zagen opstaan en weglopen! Dat is nog een les: wees de soort vriend die mensen tot Christus brengt. Die vrienden waren moedig, standvastig, zelfs creatief. Met elk woord, elke daad en elke keuze kun jij mensen tot de Heiland brengen, die ons niet alleen lichamelijk kan genezen, maar ook geestelijk. ■

Ouderling
Carlos A. Godoy
van de Zeventig

HET EVANGELIE IS ER VOOR IEDEREEN

*Ik had me vaak afgevraagd waar echt geluk nou eigenlijk vandaan komt.
En toen vond ik het in 'de grote doos'.*

Toen ik als zestienjarige in Porto Alegre (Brazilië) woonde, had mijn oudere broer een vriend die vaak bij ons thuis kwam. Op een dag vertelde die vriend ons dat hij een kerk gevonden had en dat de leefwijze van de kerkleden hem aanstond.

Hij vertelde ons het een en ander over zijn toetreding tot De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, maar hij wist niet zeker of mijn broer en ik wel bij de kerk zouden passen. Hij meende dat de normen van de kerk mijn broer en mij teveel zouden zijn.

Maar onze zus leidde een rein leven en was een lief, aardig meisje. Vanwege die eigenschappen meende onze vriend dat zij wel belangstelling zou kunnen hebben voor de levenswijze van de heiligen der laatste dagen. En dus vroeg hij onze moeder of zij hem naar een kerkactiviteit mocht vergezellen.

Onze moeder gaf toestemming op voorwaarde dat mijn broer en ik ook meegingen. Mijn broer was me te snel af en zei gauw: 'Ik niet!' En dus werd ik aangewezen om met mijn zus naar de activiteit te gaan.

Ik vond het niet zo erg. Ik was al nieuwsgierig naar de

***Mijn broers vriend
betwifelde of mijn
broer en ik (boven)
wel bij de kerk zouden
passen. Maar ik was
nieuwsgierig.***

kerk sinds ik het grote vierkante kerkgebouw tegenover mijn school had gezien. Ik had vaak mensen zien komen en gaan, en ik had gemerkt dat de mannen een wit overhemd en een stropdas droegen. Ik vroeg me af wat er in die 'grote doos' gebeurde, zoals ik het gebouw zag.

Mijn eerste activiteit

Mijn zus en ik kwamen met onze vriend bij de kerk aan. Midden in een grote recreatiezaal stond een groepje

mensen: twee zendelingzusters en een stuk of zes anderen. Ze deden een spelletje, aten popcorn en dronken vruchtensap. Iedereen lachte en vermaakte zich.

'Wie zijn die mensen,' vroeg ik me af, 'en waarom zijn ze zo opgewekt?' Ik wist dat het niet kon liggen aan het spelletje dat ze deden of aan de omgeving of de versnaperingen. Het was allemaal zo eenvoudig. De blijheid leek van binnenuit te komen.

Ik had me vaak afgevraagd waar echt geluk nou eigenlijk vandaan komt en hoe ik het kon vinden. Ik dacht dat je het misschien kreeg van opwindende bezigheden, exotische vakanties of alles te doen wat de wereld te bieden

heeft. En toen ik naar die kerk ging, waren die mensen zo blij zonder al die dingen. Dat maakte grote indruk op me.

Na de activiteit stonden de zendelingen bij de deur om iedereen de hand te schudden. Toen mijn zus aan de beurt was, vroegen ze of zij meer over de kerk zou willen weten. Ze zei: ‘Nee, dank u.’ Maar ik was wel nieuwsgierig. Ik had een ‘verlangen te geloven’ (Alma 32:27), dus toen ze mij uitnodigden om meer te weten te komen over het evangelie, zei ik ja.

Mijn ouders waren niet geïnteresseerd in de zendelingenlessen en wilden ze ook niet thuis hebben, dus volgde ik de lessen in de kerk. In een maand leerde ik over het herstelde evangelie van Jezus Christus en kwam ik erachter wat die mensen in die recreatiezaal zo blij maakte. Ik kwam erachter dat je gelukkig wordt als je doet wat de Heer van je verlangt, dat het geluk van binnenuit komt, en dat ik gelukkig kon zijn ongeacht wat er om me heen gebeurde. Die lering begon ‘mij aangenaam te stemmen’ (Alma 32:28). Dat was wat ik wilde.

Een maand na die eerste activiteit besloot ik lid te worden van de kerk. In de jaren die daarop volgden, werden allebei mijn ouders ook lid van de kerk.

Beproevingen na de doop

Ik maakte nogal wat beproevingen door na mijn doop. Ik moest grote veranderingen aanbrengen in mijn leven. Daarnaast had ik soms ook het gevoel dat ik geen vrienden in de kerk had en het was verleidelijk om terug naar mijn oude vrienden te gaan. Maar mijn verlangen om vreugde te voelen — en mijn

Uderling Godoy op zending in Brazilië in 1982.

Uit mijn ervaring met bekering — mijn eigen bekering en die van andere mensen — heb ik geleerd dat de Geest iedereen overal kan raken en dat er geen ideaal profiel voor een potentieel lid van de kerk bestaat. Wij hebben allemaal het evangelie van Jezus Christus nodig.

DE VREUGDE VAN HET EVANGELIE MET ANDEREN DELEN

‘Ik spreek tot de jongemannen met het

Aäronisch priesterschap en de jongemannen die ouderling worden, en herhaal de boodschap van eerdere profeten: iedere waardige jongeman die daartoe in staat is, dient zich op een zending voor te bereiden. Een zending is een priesterschapsplicht, een verplichting aan de Heer, die ons zo veel heeft gegeven.’

President Thomas S. Monson, ‘Nu we elkaar weerzien’, *Liahona*, november 2010, pp. 5-6.

inzicht dat we ondanks externe omstandigheden gelukkig kunnen zijn — droeg ertoe bij dat ik naar de kerk bleef gaan. Ik wist dat ik mijn ‘geloof niet terzijde [kon] leggen’ (Alma 32:36). Na verloop van tijd kreeg ik vrienden in de kerk die me hielpen met de overgang. En toen ik het evangelie bleef naleven, werd mijn getuigenis sterker en nam mijn gevoel van geluk toe (zie Alma 32:37).

Uit mijn ervaring met bekering — mijn eigen bekering en die van andere mensen — heb ik geleerd dat de Geest iedereen overal kan raken en dat er geen ideaal profiel voor een potentieel lid van de kerk bestaat. Wij hebben allemaal het evangelie van Jezus Christus nodig. Wij zijn allemaal bezig om meer op Hem te gaan lijken.

Ik heb als zending in São Paulo (Brazilië) veel aan dat inzicht gehad, maar ook als zendingspresident in Belem (Brazilië) en als lid van de kerk. Ik heb er veel aan gehad toen mijn vrouw en ik onze kinderen voorbereiden op een zending. Twee van onze vier kinderen hebben al een voltijdzending volbracht. Voordat ze op zending gingen, heb ik ze eraan herinnerd dat je mensen niet op hun uiterlijk of hun leefwijze mag beoordelen. ‘Geef iemand niet op omdat je hem vreemd vindt’, zei ik tegen hen. ‘Probeer naar hun innerlijk te kijken. Misschien vind je nog wel een Carlos.’

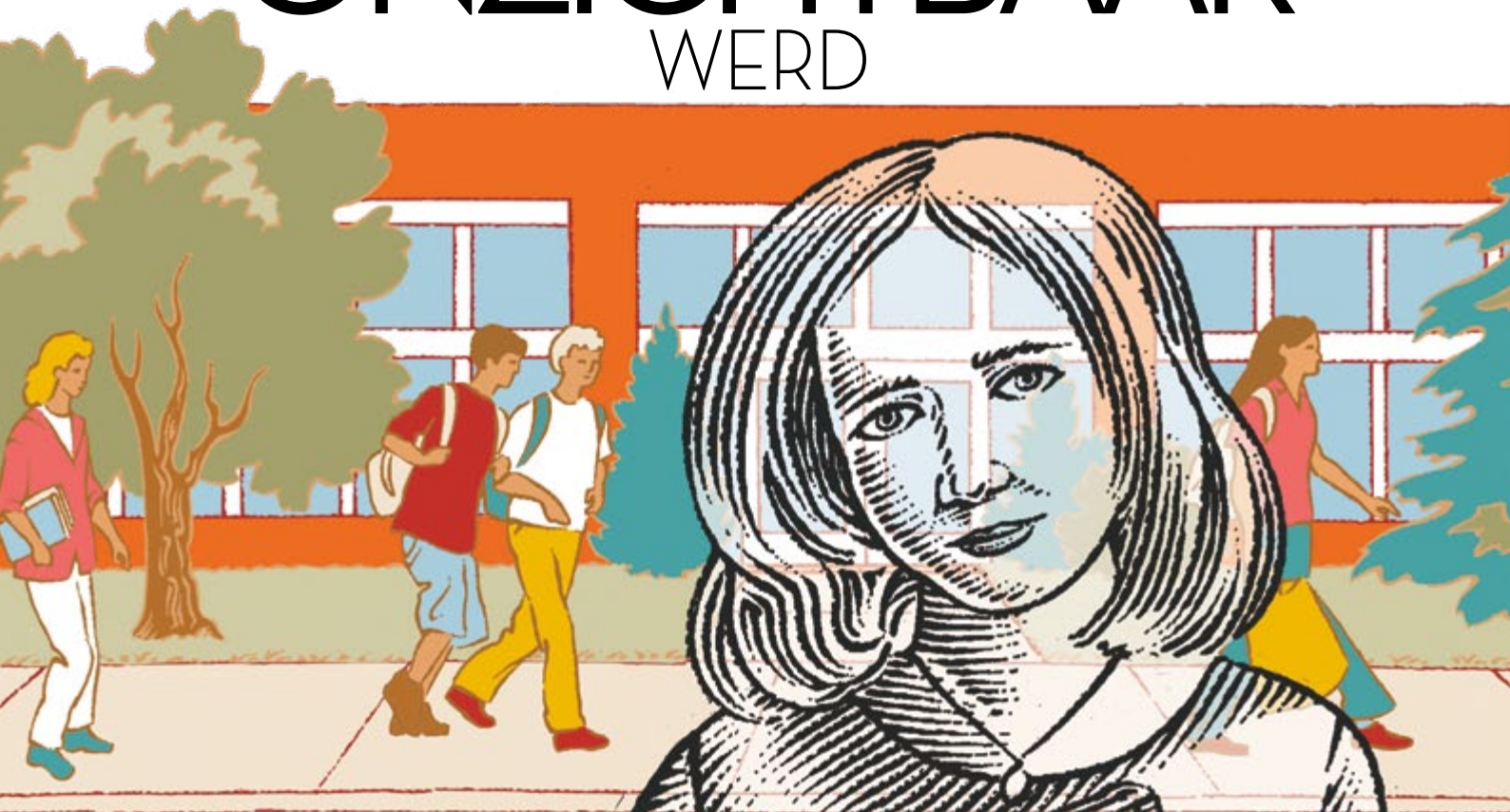
Ik ben dankbaar dat ik inzie dat we allemaal kinderen van God zijn en dat ik weet dat iedereen — niet slechts een handjevol mensen — in aanmerking komt om de vreugde te ontvangen die je krijgt als je het evangelie van Jezus Christus naleeft. ■

REFLECTIE OP DE **EEUWIGHEID**

Zie LV 131:1-4; 132:1-20.

TOEN IK ONZICHTBAAR WERD

Naam bekend bij de redactie

We waren nog maar net in onze motelkamer aangekomen toen de telefoon ging. Ik wist dat het slecht nieuws zou zijn over Jodi, mijn zusje van negen maanden. Ze lag al sinds haar geboorte in een coma, kreeg sondevoeding en werd vierentwintig uur per dag in de gaten gehouden. We hadden Jodi tijdelijk in een verzorgingshuis achtergelaten zodat ons gezin de vakantie kon nemen die het zo hard nodig had.

Ik nam de telefoon aan. Het was mijn opa. Hij klonk streng: 'Geef je vader.'

Hun gesprek duurde maar even. Mijn angstige vermoeden werd

zou gaan omdat we een begrafenis aan het regelen waren. Maar ze kwamen de volgende dag ook niet, en de dag daarna niet, en de dag daarna ook niet. En ze wachtten na school ook niet op me.

In die periode kreeg mijn familie veel steun van de ZHV en andere wijkleden. Maar een kipschotel bracht mijn dertienjarige hart vol pijn niet veel troost. Toen ik weer naar de wekelijkse activiteitenavond ging, gaf mijn adviseuse een les over het leven na de dood. Ik begon te huilen. Mijn adviseuse keek naar haar boek en las door. Mijn klasgenoten keken voor zich uit. Ik snikte. Wat wilde ik graag dat iemand met me mee had gehuild of haar armen om me heen had geslagen.

Als ik terugkijk op die gebeurtenissen, besef ik dat mijn vriendinnen

verlies van een dierbare. Noodzaak haar niet om zich ook nog aan te moeten passen aan het verlies van je vriendschap. Dagelijkse dingen doen heeft een vertroostende uitwerking.

Denk niet dat je een preek over het leven na de dood moet houden. Maar als er een les over dat onderwerp wordt gegeven, volg dan de raad van Alma op: 'Treur[...] met hen die treuren; ja, en [...] vertroost [hen] die vertroosting nodig hebben' (Mosiah 18:9). Je vriendin weet waarschijnlijk best wel dat ze haar dierbare terug zal zien. En zo niet, dan zal dat onderwerp vanzelf ter sprake komen als ze haar gedachten en zorgen daarover uitspreekt. Dat is het goede moment om je getuigenis van het heilsplan te geven.

Een jaar na de dood van mijn zusje overleed de moeder van mijn vriendin.

bevestigd. Jodi was overleden.

De volgende dag slaakte ik na onze thuiskomst een zucht van verlichting. De schoolbus stond al aan het eind van de straat. Mijn vriendinnen kwamen eraan. Eindelijk kon ik met iemand van mijn eigen leeftijd over mijn verdriet praten.

Maar toen ik op de oprit op mijn vriendinnen stond te wachten, gebeurde er iets raars. Het leek wel of ik onzichtbaar was geworden. Ik zag dat mijn vriendinnen overstaken en met elkaar bleven praten. Ze keken niet eens naar me.

De volgende ochtend haalden ze me ook niet zoals gebruikelijk op. 'Dat snap ik wel', dacht ik. Ze wisten waarschijnlijk dat ik niet naar school

niet wreed of ongevoelig waren. Ze wisten gewoon niet hoe ze op mijn verdriet moesten reageren. Ze namen aan dat ik in alle rust wilde rouwen en dat ik vanwege die rouw niets leuks wilde doen.

Maar dit is wat ik had gewild dat mijn vriendinnen en mijn adviseuse hadden geweten:

Sta altijd klaar voor je vriendin.

Breng een briefje of wat bloemen langs, maar ga bovenal zelf naar haar toe. Sla je armen om haar heen en laat zien dat je om haar geeft. En je kunt gerust naar de opbaring of de begrafenis gaan.

Betrek je vriendin bij alles wat je normaliter doet. Je vriendin begint zich al aan te passen aan het

din. Ik was erg verdrietig. Ik dacht: 'De volgende keer dat ik haar spreek, zal ik zeggen hoe erg ik het vind.' Maar toen ik aan mijn eigen ervaring dacht, wist ik dat mijn vriendin me meteen nodig had. Op weg naar haar huis wist ik niet goed wat ik moest verwachten. Als ze me nou eens niet zou willen spreken? Misschien wilde haar familie me er niet bij hebben. Moest ik wachten en later met haar praten? Maar toen ze de deur opendeed, zag ik dat ze blij was dat ik gekomen was. Haar vader en haar oudere broers en zussen waren de begrafenis aan het regelen. We maakten een wandeling. Ik hoefde me niet af te vragen wat ik moest zeggen. Zij praatte vooral. ■

Zusjes die veel gemeen hebben

Adam C. Olson

Kerkelijke tijdschriften

Net als de meeste zusjes die maar anderhalf jaar in leeftijd verschillen, hebben Marilia en Nicole P. uit Cuzco in Peru veel gemeen. Ze eten allebei graag *ceviche*, een traditioneel Peruviaans gerecht met vis die in limoen- of citroensap heeft gelegen. Ze zeggen allebei dat de droom van Lehi hun lievelingsverhaal uit de Schriften is. En als ‘Gij zijt groot’ de enige lofzang in het zangboek was, zouden ze die met plezier steeds weer zingen.

Marilia's favorieten

Lievelingseten: ceviche

Lievelingstekst: de droom van Lehi (zie 1 Nephi 8)

Lievelingslofzang: ‘Gij zijt groot’ (lofzang 54)

Lievelingsvakken op school: natuurkunde en scheikunde

Lievelingsbezigheden: dansen, zingen en fietsen

Nicole's favorieten

Lievelingseten: ceviche

Lievelingstekst: de droom van Lehi (zie 1 Nephi 8)

Lievelingslofzang: ‘Gij zijt groot’ (lofzang 54)

Lievelingsvak op school: wiskunde

Lievelingsbezigheid: volleybal

Allebei een getuigenis van het gebed

Iets anders wat ze gemeen hebben, is een sterk getuigenis dat onze hemelse Vader gebeden verhoort.

‘Ik weet dat de kerk waar is omdat Hij mij antwoord geeft als ik bid’, zegt Nicole van tien. ‘Als ik Hem om hulp vraag, helpt Hij me.’

Nicole vertelt dat haar vriendin een keer zo ziek werd dat de dokters besloten haar naar de hoofdstad van Peru, Lima, te laten vliegen omdat zij niet wisten hoe ze haar moesten behandelen. ‘Ik wilde niet dat ze wegging, want ze was mijn beste vriendin’, zegt Nicole. ‘Ik vroeg mijn hemelse Vader om haar te zegenen. Hij verhoorde mijn gebed en ze werd beter.’

Marilia van elf zegt dat ze het verhaal van de droom van Lehi zo mooi vindt omdat hij bad toen hij alleen was in de duisternis en ‘de Heer antwoordde’.

‘Ik weet dat de kerk waar is, want ik voel het in mijn hart als ik bid’, zegt ze. ‘God hoort mij. En als ik ergens om vraag, geeft Hij antwoord.’

Ze houden allebei ook van dat schriftverhaal omdat Nephi en Sam gehoorzaam waren.

De familie helpen met verschillende talenten

Naast alle overeenkomsten, zijn er ook verschillen tussen de zusjes. Op school houdt Marilia van natuurkunde en scheikunde, maar Nicole van wiskunde. Marilia danst, zingt en fietst graag. Nicole speelt graag volleybal en houdt van dieren.

Marilia vindt koken geweldig. Ze kijkt op de televisie graag naar kookprogramma's. Nicole helpt graag andere mensen en vergeeft makkelijk.

De meisjes gebruiken hun

Cuzco ligt ruim drie kilometer boven de zeespiegel en is daarmee een van de hoogste steden ter wereld. De stad is ongeveer negenhonderd jaar oud en een van de oudste steden in Noord- en Zuid-Amerika.

eigenschappen en talenten om de familie te helpen.

Marilia en Nicole wonen hoog in het Andesgebergte met hun vader en moeder, twee jongere zusjes en een jonger broertje. Het belangrijkste wat de meisjes gemeen hebben is hun liefde voor hun familie. En net als Nephi en Sam allebei een verlangen hadden om gehoorzaam te zijn en hun familie te helpen, hopen Marilia en Nicole dat hun overeenkomsten *en* hun verschillen hun familie tot zegen zijn. ■

President
Thomas S. Monson

Wij dragen je!

Toen ik 's ochtends naar kantoor reed, kwam ik langs een reclamebord. Daar stond op: 'Het is de dienst die telt.' Ik kon die boodschap maar niet uit mijn hoofd zetten. Het *is* de dienst die telt — ja, de dienst van de Heer.

Jaren geleden had ik het voorrecht om een knappe jongedame van twaalf jaar, Jami Palmer, te zalven. Ze had te horen gekregen dat ze kanker had. Het been met kanker zou meerdere malen geopereerd moeten worden. Een reeds lang geplande, zware trektocht met haar jongevrouwenklas was onmogelijk, meende ze.

Jami zei tegen haar vriendinnen dat ze maar zonder haar moesten gaan. Ik ben er zeker van dat ze teleurgesteld was.

Maar de andere jongevrouwen reageerden vol medeleven: 'Nee, Jami, jij gaat met ons mee!'

'Maar ik kan niet lopen', antwoordde ze.

'Dan dragen we je naar boven!' En dat deden ze.

Geen van die fijne jongevrouwen zal ooit die gedenkwaardige dag vergeten waarop een liefhebende hemelse Vader dat tafereel ongetwijfeld met goedkeuring heeft gadegeslagen.

In het Boek van Mormon lezen we over de edele koning Benjamin. Hij heeft gezegd: 'Ik vertel u deze dingen opdat gij wijsheid zult leren; opdat gij zult leren dat wanneer gij in dienst van uw

medemensen zijt, gij louter in dienst van uw God zijt' (Mosiah 2:17).

Dat is de dienst die telt, de dienst waartoe wij allen zijn geroepen: de dienst van de Heer Jezus Christus. ■

Naar een toespraak gehouden tijdens de algemene oktoberconferentie van 2006.

OOK WIJ HEBBEN GEDIEND

Zie hoe deze kinderen anderen hebben gediend.

Dienen met naaien

Toen de negenjarige Sarah uit Oklahoma (VS) vorig jaar over de aardbeving in Haïti hoorde, dacht ze aan meisjes die geen dak meer boven hun hoofd hadden. Ze had een naaimachine voor haar verjaardag gekregen en ze besloot eenvoudige rokjes voor de meisjes te maken. Het vergde veel geduld als Sarah het stiksel moest losmaken om fouten te corrigeren. Maar al snel had ze achttien nieuwe rokjes gemaakt. Ze heeft ze naar het kerkelijke Centrum voor humanitaire hulp gestuurd voor meisjes in Haïti.

Rugtasdiensten

Alex (9) en Noah (6) uit Oregon (VS) hebben vijftien rugtassen gevuld met schoolspullen voor kinderen die een schooltas nodig hadden. Ze zamelden donaties in van vrienden en familieleden die wilden helpen. 'Ik vond het tof om dit rugtasproject te doen', zegt Alex.

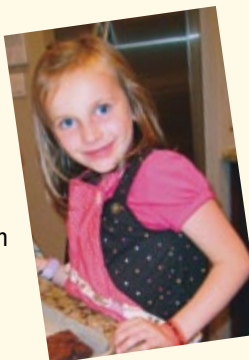
Bereidwillige handen

Rikki's gemeente in Californië (VS) had een pianist nodig. Ze was slechts negen jaar, maar Rikki had bereidwillige handen. Ze had al vijf jaar pianoles gevolgd, maar toch vond ze bepaalde lofzangen moeilijk om te spelen. Nu kiest en speelt ze elke week de lofzangen voor de avondmaaldienst. 'Hoewel ik wel zenuwachtig was, wist ik dat het belangrijk is om de gemeente te dienen', zegt ze. 'Het geeft me een vredig gevoel als ik de lofzangen speel.'

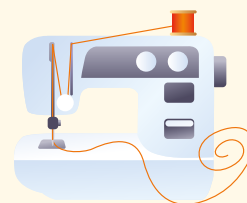
Koekjes voor zeep

Eliana (7) hoorde dat haar ring in Utah (VS) driehonderd stukken zeep voor hygiënepakketten nodig had die voor slachtoffers van aardbevingen bestemd waren. Zij en haar mama besloten heel veel koekjes te bakken en ze te ruilen of te verkopen voor zeep. Alle burens bestelden minstens een dozijn. Het lukte hen om maar liefst 172 stukken zeep te kopen. 'Ik weet dat Vader in de hemel mij en mijn familie heeft gezegend, omdat we er zo hard voor hebben gewerkt', zegt Eliana.

DOE EEN COMBINATIESPEL

Trek een streep tussen de foto van het kind of de kinderen en een voorwerp dat in het verhaal ter sprake komt. Bij sommige verhalen horen meer dan een voorwerp.

Heb je een goed idee?

Als je een goede manier hebt gevonden om iemand in nood te helpen, willen we dat graag van je horen. Kijk op pagina 3 hoe je je idee naar ons toe kunt sturen.

De Schriften verkondigen het plan van onze hemelse Vader

'Dit is mijn werk en mijn heerlijkheid: de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Ana Maria Coburn en Cristina Franco

Als we naar een stad gaan waar we nog nooit zijn geweest, of als we op reis gaan, nemen we kaarten mee zodat we weten hoe we er moeten komen. Die kaarten zijn een gids zodat we niet hoeven te verdwalen.

Onze hemelse Vader heeft 'kaarten' gemaakt om ons door het leven te leiden. Die 'kaarten' zijn de Schriften. Het zijn heilige boeken die ons vertellen waarom we hier op aarde zijn en hoe we kunnen terugkeren naar onze hemelse Vader.

In de Schriften lezen we dat we

allemaal zoons of dochters van onze hemelse Vader zijn en dat we vóór onze geboorte bij Hem woonden. Hij schiep de aarde voor ons om op te wonen. Hij stuurde zijn Zoon, onze Heiland Jezus Christus, om voor ons te sterven, en ons te helpen als we vergissingen begaan of als we verdrietig of eenzaam zijn.

Onze hemelse Vader heeft ons geboden gegeven om ons te helpen net zo te worden als Jezus Christus. Om Gods plan te volgen, moeten we ons bekeren als we iets verkeerd hebben gedaan, ons

laten dopen en de gave van de Heilige Geest ontvangen om ons dagelijks te leiden. Het plan van onze hemelse Vader is een plan van geluk. Hij wil dat wij met onze familie terugkeren om bij Hem en zijn Zoon, Jezus Christus, te wonen.

Activiteit

Lees elke schriftverwijzing op pagina 65 en trek een lijn naar het plaatje dat erbij hoort. Je kunt de afbeelding thuis gebruiken om tijdens de gezinsavond over het heilsplan te praten. ■

Celestiale heerlijkheid

LV 93:29

GENESIS 1:1

MOZES 5:4

3 NEPHI 17:18-24

3 NEPHI 22:13

ALMA 11:42

LV 76:92-96

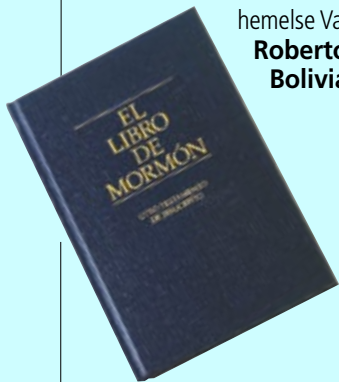
Voorsterfelijk leven

Ons prikbord

Toen we op een keer van de kerk naar huis reden, voelde ik iets in mijn hartje waar ik heel blij van werd. Ik voelde dat de Heilige Geest bij mij was. Ik wilde het evangelie aan alle mensen prediken die niets afweten van dit grote werk dat zoveel voor mij en mijn familie betekent. Toen we thuis waren, ging ik naar mijn kamer om in het Boek van Mormon te lezen. Mijn lievelingstekst is Mosiah 2:17. Daar staat dat als ik anderen dien, ik mijn hemelse Vader dien.

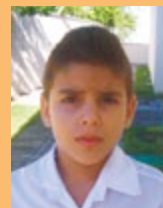
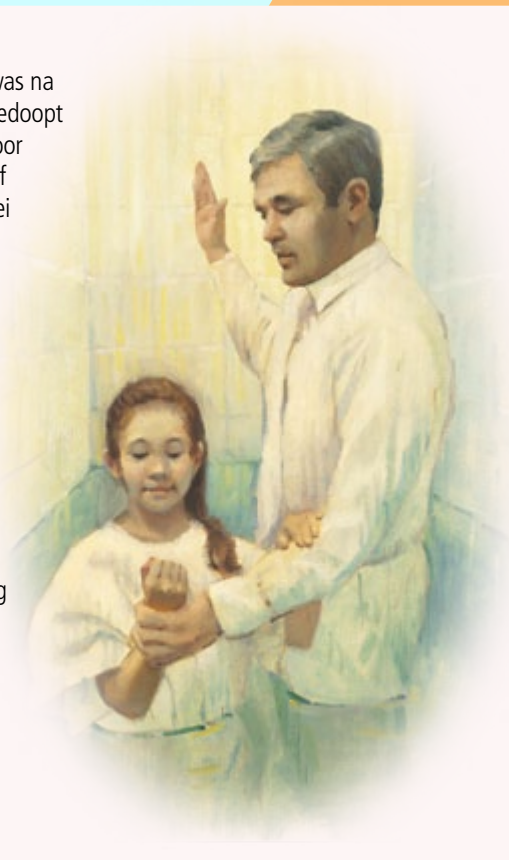
**Roberto C. (10),
Bolivia**

Elena Z. (9), Wit-Rusland

Ik zal nooit vergeten hoe blij ik was na mijn doop. Mijn vader had mij gedoopt en mijn broers en zussen hadden voor mij gezongen. Mijn moeder vroeg of ik mijn getuigenis wilde geven. Ik zei tegen haar dat ik een jeugdwerkliedje wilde zingen dat mijn gevoelens goed onder woorden bracht. Ik zong: 'Een regenboog is prachtig, met kleuren helder fris; dan denk ik aan de aarde die weer schoongewassen is' ('Als ik gedoopt ben', *Kinderliedjes*, p. 53). Terwijl ik zong werd ik heel erg blij van binnen! Ik zal nooit de gezichten van mijn familie vergeten en hoe ik mij die dag voelde. Het was de mooiste dag van mijn leven.

Esther F. (8), Costa Rica

Marcelo B. (9) woont in Brazilië. Hij heeft een getuigenis van de Heiland. Hij weet dat Jezus leeft en hij weet dat hij naar zijn hemelse Vader kan terugkeren als hij de geboden onderhoudt. Hij leest graag in de *Kindervriend* in de *Liahona*.

De jeugdwerkkinderen van de wijk Cabudare in de ring Barquisimeto (Venezuela) sturen hun liefde naar alle jeugdwerkkinderen overal ter wereld. Ze zingen graag lofzangen. Ook bidden ze voor hun jeugdwerkvriendjes en voor de profeet, president Thomas S. Monson, en voor zuster Monson.

Joshua A. (12), Filipijnen

Mijn ouders lieten zich dopen voordat ik werd geboren. Ik ben dus mijn hele leven al lid van de kerk. Mijn vader noemde mij Joseph vanwege de grote dingen die de profeet Joseph Smith heeft gedaan, maar ook vanwege Jozef die als slaaf naar Egypte werd verkocht.

Jozef redde in Egypte velen van de hongerdood. En de profeet Joseph Smith heeft de ware kerk hersteld. Deze twee naamgenoten inspireren mij om het evangelie na te leven.

Ik ga graag naar het jeugdwerk en ik hou van de verhalen in het Boek van Mormon. Mijn lievelingsverhaal staat in Alma 8, waar Alma de Heer gehoorzaam is en met Amulek terugkeert naar het volk van Ammonihah om het evangelie te prediken. Ik wil een zendeling zijn die net zo volhardend is als Alma.

Joseph O. (11), Ghana

Als je iets op Ons prikbord wil prikken, kun je dat e-mailen naar liahona@ldschurch.org, en zet 'Our Page' in de onderwerplijn.

Elke inzending **moet** de volledige naam, de leeftijd en het geslacht van het kind bevatten, plus de naam van de ouders, wijk of gemeente, ring of district, en schriftelijke toestemming van de ouders (mag per e-mail) om de foto en de inzending van het kind te gebruiken. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden.

De spin

en de stille, zachte stem

'Het was een zachte stem van een volmaakte mildheid, als een fluistering' (Helaman 5:30).

Joshua W. Hawkins

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal

Bedankt voor de uitnodiging, Jan', zei Bert terwijl hij bij zijn vriend naar buiten stapte. 'Ik moet nu naar huis voor het middagen.'

De vrienden wuifden naar elkaar toen Bert het zandweggetje afliep dat hij meestal nam om van en naar Jans huis te lopen. Toen keek hij naar het veld dat hij 'het oerwoud' noemde. Er waren geen tropische planten of wilde dieren, maar wel een smal paadje dat door een zee van hoog gras en droog onkruid liep. Het was de kortste weg naar huis.

Bert dacht even na en wrong zich toen tussen de palen van de omheining door die het veld afbakende.

Krak! Zwiep! Droge takken en gras-halmen kraakten toen Bert over het pad stampte. Zijn bloes voelde plakkerig in de hete zon die op zijn rug scheen. Er stak een briesje op en Bert besloot te gaan rennen om te zien of hij eerder thuis kon zijn dan de wind.

Het pad werd smaller. Bert wist dat er een stroompje voor hem lag, dus hij begon sneller te rennen. Hij ging een bocht door en stond op het punt om over

het stroompje te springen toen hij het woord **Stop!** hoorde.

Bert kwam meteen tot stilstand en luisterde. Hij hoorde alleen maar het gras dat in de wind zwoepte. Bert fronste. De stem was heel duidelijk, alsof er iemand in zijn oor had gefluisterd. Maar er was niemand te zien.

Bert haalde zijn schouders op en keerde zich om zodat hij over het stroompje kon springen. En toen stond hij stokstijf stil. Vlak voor zijn gezicht strekte een glimmend spinweb zich als een net uit over

het pad bij het stroompje. In het midden van het web wachtte een grote spin.

Enkele seconden lang keek Bert met grote ogen naar de spin. En toen draaide hij zich om en rende het pad af, het oerwoud uit. Hij besloot toch maar de zandweg naar huis te nemen.

‘Mam! Mam! Moet je eens horen!’ Bert stormde naar binnen en ging snel op zoek naar zijn moeder. Tussen de ademtochten door vertelde hij haar over zijn reis door het oerwoud, de stem en zijn ontmoeting met de spin.

‘Hij was zó dichtbij, mam!’ Hij hield zijn vingers omhoog om het haar te laten zien.

‘Wauw! Dat was vast eng’, zei moeder. ‘Waar denk je dat de stem vandaan kwam?’

‘Dat weet ik niet’, zei Bert. ‘Er was niemand. Denk je dat het gewoon de wind was?’

‘Weet je nog dat we op de gezinsavond iets hebben geleerd over

de stille, zachte stem?’ vroeg zijn moeder.

‘Ja. Zo praat onze hemelse Vader soms tot ons, toch?’

Moeder pakte de Schriften van de plank bij de keukentafel en sloeg het boek Helaman open.

‘Dit is hoe de stem van de Heer klonk voor de Nephieten’, zei ze. “Het [was] geen stem des donders [...] en evenmin een stem van daverend rumoer, maar zie, het was een zachte stem van een volmaakte mildheid, als een fluistering” (Helaman 5:30).

‘Hé! Zo was het — als een fluistering! Ik heb de stille, zachte stem gehoord!’

Moeder glimlachte. ‘Ja, inderdaad. En je luisterde ernaar, zoals de bedoeling was. Ik ben erg trots op je.’

Bert gaf zijn moeder een knuffel. Hij voelt zich fijn als zij trots op hem is. En weten dat hij naar de stille, zachte stem had geluisterd, gaf hem een nog fijner gevoel. ■

‘Onze hemelse Vader is slechts een gebed bij ons vandaan, en de Heilige Geest bevindt zich op fluisterafstand.’

Elaine S. Dalton, algemeen jongevrouwenpresidente, ‘Te allen tijde en in alle dingen en op alle plaatsen’, *Liahona*, mei 2008, p. 118.

Ik kan ook een zendeling zijn

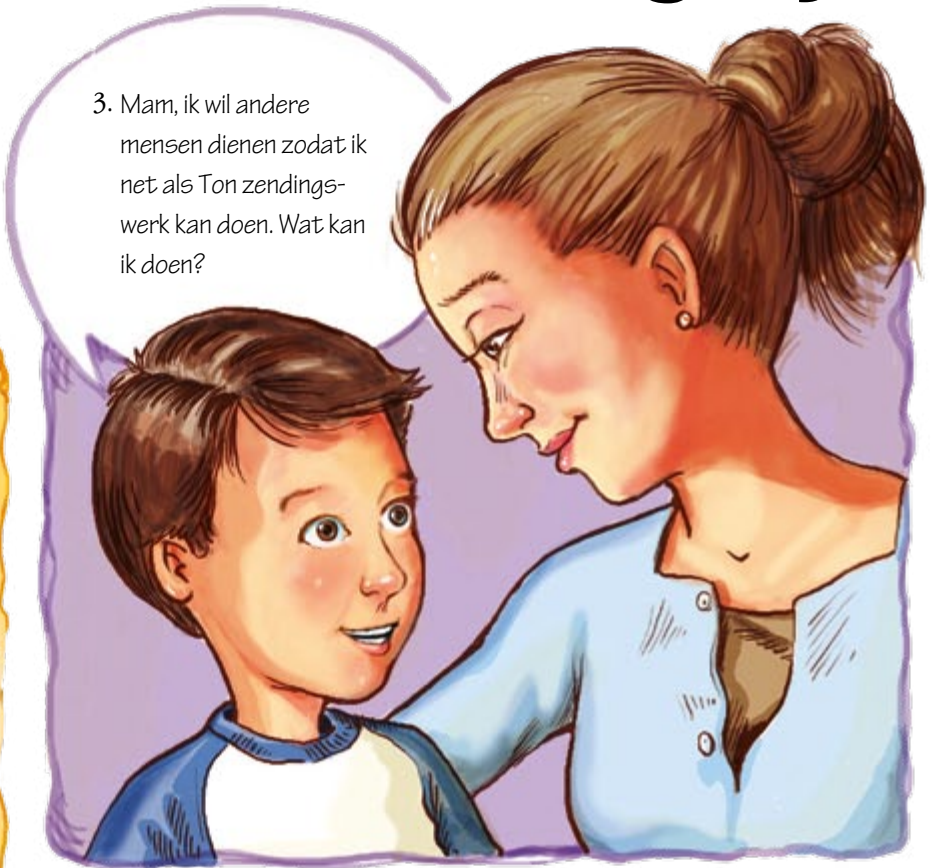
Estherlynn Kindred Lee

Gebaseerd op een waar gebeurd verhaal
*'Daarom, indien gij verlangens hebt
om God te dienen, zijt gij tot het
werk geroepen' (LV 4:3).*

1. Bart was opgewonden. Hij had net een brief van zijn grote broer Ton gekregen. Ton was op zending. Vóór Tons vertrek, had Bart hem beloofd om zendingswerk te doen.

3. Mam, ik wil andere mensen dienen zodat ik net als Ton zendingswerk kan doen. Wat kan ik doen?

2. Bart, wist je dat je zendingswerk doet als je andere mensen dient? Ik kan nauwelijks wachten om te horen over al het zendingswerk dat je doet. Liefs, Ton.

4. Ik weet dat mevrouw Hamel zaterdag wel wat hulp kan gebruiken met het aanharken van bladeren. Zou dat een goede manier zijn om zendingswerk te doen?

Ja! Dan kan ik Ton schrijven en hem er alles over vertellen.

5. Die zaterdag schreef Bart Ton een brief.

Beste Ton, ik hoop dat je net zo veel plezier hebt in het zendingswerk als ik. Vandaag hebben we mevrouw Hamel geholpen in de tuin. Ze gaf ons wat koekjes. Papa vroeg of ze met ons mee naar de kerk wilde komen, en ze zei ja.
Liefs, Bart.

6. Bart vouwde het papier dubbel en deed de brief met een blad uit de tuin van mevrouw Hamel in een envelop.

IDEEËN VOOR OUDERS

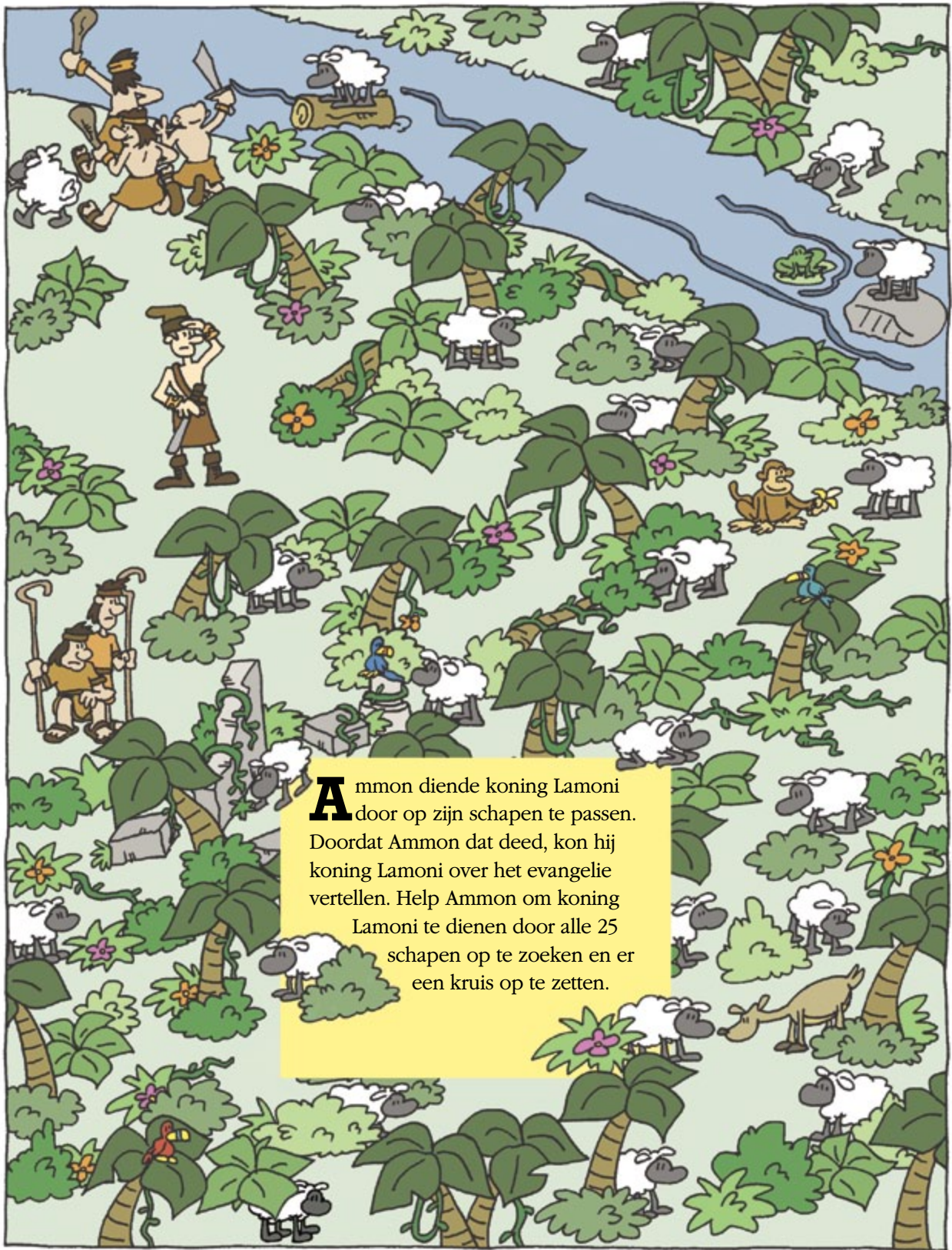
- Laat uw kinderen een plaat zien van Ammon die de schapen van koning Lamoni beschermt, en vertel het verhaal (zie Alma 17–18). Leg uit dat Ammon door zijn dienstbetoon een kans kreeg om zijn getuigenis te geven, net zoals Barts dienstbetoon in het verhaal een kans opleverde om over het evangelie te vertellen. Doe de activiteit 'De schapen van koning Lamoni zoeken' op pagina 72.
- Maak samen met uw kinderen een lijst met dingen die ze kunnen doen om een zending te zijn. Help ze met het stellen van doelen om enkele dingen van de lijst te doen.

7. Ik kan ook een zending zijn!

De schapen van koning Lamoni zoeken

Arie Van De Graaff

Ammon diende koning Lamoni door op zijn schapen te passen. Doordat Ammon dat deed, kon hij koning Lamoni over het evangelie vertellen. Help Ammon om koning Lamoni te dienen door alle 25 schapen op te zoeken en er een kruis op te zetten.

**Jezus Christus heeft de
aarde voor mij geschapen**

'Want zie, dit is mijn werk en mijn heerlijkheid:
de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de
mens tot stand te brengen' (Mozes 1:39).

Instructiebijeenkomst onderstreept het belang van raden

Adam C. Olson

Kerkelijke tijdschriften

Tijdens de wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden in november 2010, waarin de nieuwe handboeken zijn besproken, hebben de leiders van de kerk het belang van effectieve wijkraden¹ onderstreept die een steun zijn voor overbelaste bisschoppen en het heilswerk helpen uitvoeren.

‘Handboek 2 probeert de werklust van de bisschop te verminderen door de rol van de wijkraad en zijn leden te vergroten’, zei ouderling Dallin H. Oaks van het Quorum der Twaalf Apostelen. Deze rol omvat hulp aan de bisschop ‘in zaken die de hele wijk aangaan’ en ‘bij het activeren en behouden van de leden’.

Het belang van raden

Tijdens de instructiebijeenkomst in november heeft ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen uitgelegd dat de ‘kerk wordt bestuurd door raden op algemeen, gebieds-, ring- en wijkniveau’ en dat in ‘de nieuwe handboeken meer nadruk [is] komen te liggen op de rol van de raden in de kerk’.

Ouderling Cook besprak drie fundamentele raden op wijkniveau die de bisschop moeten helpen om de wijk te leiden, en wat de nieuwe handboeken te vertellen hebben over die raden. Deze raden zijn: de bisschop, het leidinggevend priesterschapscmité en de wijkraad.

De bisschop functioneert voornamelijk op dezelfde wijze als in het verleden. Hoewel het leidinggevend priesterschapscmité geregeld blijft vergaderen, en nu zelfs enkele zaken behandelt die voorheen door het welzijnscomité werden behartigd, meende ouderling Cook dat de vergaderingen van het LPC waarschijnlijk niet zo lang meer zullen duren omdat de wijkraad nu vaker vergadert.

‘Het nieuwe handboek geeft meer inhoud aan de rol die de wijkraad speelt in het bestuur van de wijk onder de sleutelmacht van de bisschop’, aldus ouderling Cook.

De rol van de wijkraad vergroten

In de handboeken wordt de rol van de wijkraad vergroot doordat erin wordt aangegeven wat de bisschop kan delegeren en wat de raadsleden kunnen doen om hem te helpen.

‘Het voornaamste werk van de wijkraad is het heilswerk in de wijk’, zei ouderling Cook. ‘Veel zaken gaan thans rechtstreeks naar de bisschop. Hopelijk komt hier verandering in als bisschoppen meer zaken delegeren in de wijkraad en/of onder vier ogen aan personen — inclusief zaken zoals welzijnszorg, behoud van bekeerlingen, heractivering enz.’

Ouderling Cook legde uit dat de bisschop zich blijft bezighouden ‘met problemen die slechts een rechter in Israël kan behandelen’, maar dat hij — met toestemming van het lid dat zich wil bekeren — ‘de verdere begeleiding [kan] delegeren die misschien nodig is’ om leden te helpen die van verslaving herstellen, of met financiële, gezins- of andere problemen kampen.

‘De leden van de wijkraad [verrichten] het grootste deel van hun werk buiten de raadsvergaderingen’ zei ouderling Cook. ‘Zij werken met hun raadgevers of raadgeefsters, met huisonderwijzers en huisbezoeksters, en met anderen samen om de mensen (...) die dat nodig hebben, tot steun te zijn.’

Hij moedigde leidinggevendenden in priesterschap en hulporganisaties aan om problemen die door een quorum of hulporganisatie kunnen worden opgelost in die organisatie zelf aan te pakken om zo de last van de bisschop en de wijkraad te verlichten.

‘Het voornaamste werk van de wijkraad is het heilswerk in de wijk.’

Ouderling Quentin L. Cook van het Quorum der Twaalf Apostelen

Ieder lid telt mee

Tijdens de uitzending werd het belang van de inbreng van alle leden van de wijkraad benadrukt door een panel dat bestond uit de ouderlingen M. Russell Ballard, Jeffrey R. Holland en David A. Bednar van het Quorum der Twaalf Apostelen; ouderling Walter F. Gonzalez van het Presidium der Zeventig; en zuster Julie B. Beck, algemeen ZHV-presidente.

‘Volgens mij denken we ten onrechte dat alle openbaring in de wijk door middel van de bisschop wordt gegeven’, zei ouderling Bednar. ‘Door zijn sleutels moet hij de openbaring erkennen en bevestigen, maar hij is zeker niet de enige die openbaring kan ontvangen.’

Ouderling Bednar onderstreepte de noodzaak van eensgezindheid nadat de presiderende functionaris een beslissing heeft genomen, zodat de raad onder invloed van de Heilige Geest kan functioneren.

Ouderling Holland waarschuwde tegen een culturele geringschatting van vrouwen in de wijkraad. ‘We zijn soms niet zo (...) bemoedigend

Op 12 februari 2011 wordt er een tweede wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden gehouden, over de taken van ringpresidenten en bisschoppen, het werk van quorums en hulporganisaties, en de specifieke moeilijkheden van units met onvoldoende leden en leidinggevendenden om alle programma's van de kerk uit te voeren.

of uitnodigend geweest ten opzichte van de vrouwen in onze vergaderingen als we zouden moeten zijn’, zei hij. ‘We hebben de hulp van de zusters nodig.’

Het panel benadrukte dat wijze leiders luisteren.

‘De gave van onderscheiding [werkt] veel doeltreffender als we luisteren dan als we praten’, aldus ouderling Bednar.

Ouderling Ballard voegde daaraan toe dat het beginsel van luisteren van toepassing is op alle leden van de wijkraad en dat een enkel lid de bespreking niet mag domineren.

‘Als we [de] Geest in de raden van de kerk hebben, zal het werk vooruitgang maken en zullen we veel meer kinderen van onze Vader kunnen redden’, aldus ouderling Ballard. ‘Het is één groot werk waarvoor we allemaal de handen uit de mouwen moeten steken.’ ■

NOOT

1. De termen *wijk*, *bisschop*, en *bisschap* zijn ook van toepassing op *gemeente*, *gemeentepresident*, en *gemeentepresidium*. De termen *ring*, *ringpresident*, en *ringpresidium* zijn ook van toepassing op *district*, *districtspresident*, en *districtspresidium*.

EFFECTIEVE WIJKRADEN

Hieronder staan specifieke instructies voor effectieve wijkraden uit de wereldwijde instructiebijeenkomst voor leidinggevendenden in november 2010.

EFFECTIEVE WIJKRADEN:

- besteden weinig tijd aan agenderen, plannen van activiteiten en andere bestuurstechnische zaken.
- concentreren zich op het sterken van personen en gezinnen.
- moedigen alle raadsleden aan ten volle deel te nemen en zich vervolgens volledig achter de beslissingen

van de bisschop te scharen.

- combineren de inspanningen van hun organisaties om tegemoet te komen aan de behoeften van personen, gezinnen en organisaties.
- vergaderen geregeld, vaker dan in

de vorige handboeken werd aangegeven, maar over het algemeen niet langer dan zestig tot negentig minuten.

- schenden de vertrouwelijkheid niet. ■

Nieuwe LDS.org nu actief

Breanna Olaveson

Kerkelijke tijdschriften

Het is nu zo'n vijf jaar geleden dat de huidige website LDS.org in de lucht ging, waardoor de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen toegang kregen tot hele databanken met hulpmiddelen. Maar het internet is sindsdien drastisch veranderd, en door de toename van zijn technologische capaciteiten, zijn ook de mogelijkheden voor LDS.org toegenomen.

De nieuwe website LDS.org — ook wel LDS.org 3.0 genoemd — is ontworpen om net gebruik te kunnen maken van een aantal nieuwe mogelijkheden van het internet. De website is visueel aantrekkelijker en gebruiksvriendelijker.

Sommige gedeelten van de website zijn nog in ontwikkeling, maar de nieuwe website biedt de leiders van de kerk alvast de gelegenheid om het beleid van de website opnieuw te definiëren.

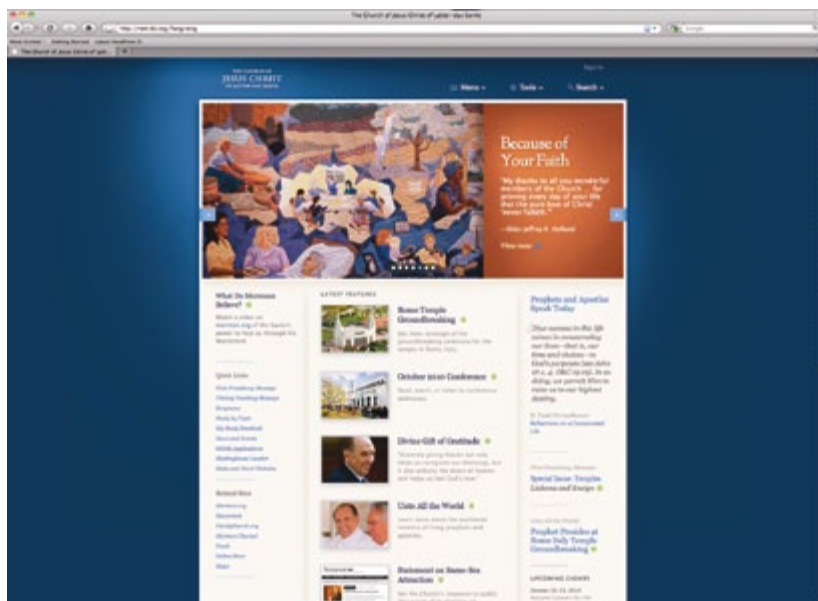
'LDS.org is nu jarenlang in gebruik, maar de inhoud werd meer bepaald door de behoeften van de verschillende afdelingen van de kerk dan door de behoeften van de gebruikers', aldus ouderling Craig C. Christensen van de Zeventig. 'Bij de ontwikkeling van deze website hebben we ons afgevraagd: "Wat hebben de leden van de kerk nodig? En hoe kunnen wij ze als kerk helpen?"'

LDS.org 3.0 heeft de volgende doelstellingen: de leringen van hedendaagse profeten bekend maken, online evangeliestudie bevorderen, manieren verschaffen om het evangelie te verkondigen, materiaal toegankelijker en in verscheidene talen beschikbaar maken.

Leringen van hedendaagse profeten

Met zoveel verschillende stemmen op het internet die om aandacht roepen, is de nieuwe website LDS.org erop gericht om één stem te laten horen — de profetische stem.

Lee Gibbons, directeur van LDS.org, zegt dat het

De nieuwe LDS.org richt zich op de leringen van hedendaagse profeten, verschaft meer hulpmiddelen voor online studie en heeft betere zoekmogelijkheden.

de bedoeling is om bekendheid te geven aan de leringen van de hedendaagse profeten en apostelen en de website een 'schijnwerper' op hun bediening en hedendaagse leringen te laten zijn.

Het gedeelte "The Prophets and Apostles Speak Today" [De profeten en apostelen spreken vandaag] bevat recente boodschappen en persoonlijke ervaringen uit het leven en de bediening van de leden van het Eerste Presidium en het Quorum der Twaalf Apostelen.

Hulpmiddelen voor online evangeliestudie

Op de voorgaande versie van LDS.org hadden gebruikers toegang tot de Schriften en ander kerkmateriaal, maar de nieuwe website heeft ook hulpmiddelen voor online studie.

Door zich op de website aan te melden, kunnen gebruikers gedeelten markeren en onderstrepen, notities maken, een dagboek bijhouden en materiaal in mappen organiseren. Deze mogelijkheden zijn overal in het studiegedeelte van de website beschikbaar, die onder meer de Schriften,

algemene conferenties, lesboeken, tijdschriften, enzovoort bevat.

Het evangelie verkondigen

De nieuwe website bevat allerlei soorten mediaboodschappen, zoals video, audio, foto's, evangelieplaten en andere afbeeldingen om de boodschap van het evangelie te verspreiden. Maar de inhoud is niet alleen voor de leden van de kerk bestemd. Net als het evangelie moet de inhoud worden verkondigd. De meeste gedeelten van de website zijn geïntegreerd met populaire sociale netwerksites en met e-mail, zodat gebruikers de inhoud eenvoudig met anderen kunnen delen en ertoe kunnen bijdragen dat hun vrienden meer over het evangelie leren.

'De leden hebben niet alleen de mogelijkheid, maar wellicht ook de morele plicht om anderen in hun vreugde te laten delen', zei broeder Gibbons. 'Dat proberen we mogelijk te maken.'

Nieuwe zoekmogelijkheden

Een andere belangrijke functie die is verbeterd op de nieuwe website, zijn de zoekmogelijkheden. De zoekfunctie bovenaan bijna iedere pagina geeft een kort overzicht van aanbevolen zoekresultaten, handmatig gekozen voor een groot aantal veel gezochte onderwerpen. Er is ook een uitgebreide lijst beschikbaar voor al het materiaal dat aan de zoekopdracht voldoet.

De pagina met zoekresultaten geeft ook synoniemen die wellicht betere zoekresultaten voortbrengen en mogelijkheden om de zoekopdracht te verfijnen.

Talen

New.LDS.org is een website voor de wereldwijde kerk. De website zal in elf verschillende talen gefaseerd gelanceerd worden, zodra de vertalingen zijn voltooid en goedgekeurd. Zo'n negentig procent van de leden van de kerk spreken een van deze elf talen: Duits, Engels, Frans, Italiaans, Japans, Kantonees, Koreaans, Mandarijnchinees, Portugees, Russisch en Spaans. ■

Nieuwe tempelpresidenten beginnen werkzaamheden

Op 1 november 2010 zijn 53 nieuwe tempelpresidenten met hun vrouw in tempels over de hele wereld aan hun nieuwe roeping begonnen. Er zijn over de hele wereld momenteel 134 tempels in gebruik en er zijn er nog 23 aangekondigd of in aanbouw.

Aba (Nigeria)	Alexander A. en Theresa A. Odume*
Anchorage (Alaska)	Melvin R. en Sharon V. Perkins
Birmingham (Alabama)	Kent R. en Geniel R. Van Kampen
Campinas (Brazilië)	George A. en Jeannette N. Oakes
Caracas (Venezuela)	Luis M. en Juana P. Petit
Chicago (Illinois)	Paul W. en Ann P. Castleton
Ciudad Juárez (Mexico)	Manuel en Elsa M. Araiz
Cochabamba (Bolivia)	Lee W. en Connie C. Crayk
Columbia River (Washington)	T. Dean en Patrice A. Moody
Columbus (Ohio)	Edward J. en Carol B. Brandt
Kopenhagen (Denemarken)	H. Hjort Nielsen en Ellen Haibrock
Curitiba (Brazilië)	José M. en Aida C. Arias
Dallas (Texas)	Robert C. en Talmadge M. Packard
Detroit (Michigan)	Phillip G. en Margaret K. Pulsipher
Draper (Utah)	Russell E. en Christine C. Tueller*
Edmonton (Alberta)	Bryce D. en Kathryn Card
Fresno (Californië)	Paul B. en Judith H. Hansen
Guadalajara (Mexico)	Jaime F. en M. Teresa Herrera
Halifax (Nova Scotia)	Douglas M. en Carol Ann Robinson
Hamilton (Nieuw-Zeeland)	James en Frances M. Dunlop
Hongkong (China)	John M. en Lydia C. Aki
Johannesburg (Zuid-Afrika)	Kenneth S. en Muriel D. Armstrong
Kiev (Oekraïne)	B. John en Carol Galbraith*
Lima (Peru)	Robert W. en Kay Lees
Londen (Engeland)	C. Raymond en Irene M. Lowry
Manhattan (New York)	W. Blair en Suzanne J. Garff
Medford (Oregon)	David J. en Pauline Davis
Melbourne (Australië)	Malcolm R. en Ruthje M. Mullis
Memphis (Tennessee)	T. Evan en Lou Anne W. Nebeker

**Deze echtparen zijn al eerder in het jaar begonnen.*

FOTO MATT REIFER

De Twin Fallstempel (Idaho) is een van de 53 tempels die op 1 november 2010 een nieuwe president hebben gekregen.

Mérida (Mexico)	Zeniff en Elizabeth Mejía
Monterrey (Mexico)	C. Juan Antonio en Isabel S. Machuca
Nashville (Tennessee)	R. Lloyd en Judy R. Smith
Nauvoo (Illinois)	Spencer J. en Dorothea S. Condie
Nuku'alofa (Tonga)	Pita F. en Lani A. Hopoate
Orlando (Florida)	David T. en Lana W. Halversen
Panama-Stad (Panama)	D. Chad en Elizabeth B. Richardson
Perth (Australië)	Geoffrey J. en Lesley M. Liddicoat
Portland (Oregon)	Myron G. en Gearldine T. Child
Provo (Utah)	Robert H. en Janet L. Daines
Raleigh (North Carolina)	J. Mitchel en Z. Sue Scott
Reno (Nevada)	Franklin B. en Joyce C. Wadsworth
Rexburg (Idaho)	Clair O. en Anne Thueson
Santiago (Chili)	Julio E. en Elena Otay
Santo Domingo (Dominicaanse Republiek)	Larry K. en Joann W. Bair
Seattle (Washington)	Donald E. en Jane H. Pugh
Seoul (Korea)	Song Pyung-Jong en Yang Gye-Young
Spokane (Washington)	Charles H. en Elizabeth M. Recht
St. George (Utah)	Bruce C. en Marie K. Hafen
St. Paul (Minnesota)	C. Kent en Karen J. Hugh
Tampico (Mexico)	Barry R. en Risa L. Udall
Tuxtla Gutiérrez (Mexico)	Jorge D. en Irma Del Toro Arrevillaga
Twin Falls (Idaho)	Karl E. en Beverly C. Nelson
Winter Quarters (Nebraska)	Maury W. en Joan Schooff ■

IN HET NIEUWS

Online winkel voor kerkmateriaal

Voor veel van de veertien miljoen leden van de kerk is het moeilijk om naar een van de 130 winkels te gaan om kerkmateriaal te kopen. Daar hebben de distributiecentra van de kerk iets op gevonden. De leden kunnen het materiaal nu bij een nieuwe online winkel bestellen.

Bij Store.lds.org is het eenvoudig om studiemateriaal, muziek, media, kunst, ondergoed, tempelkleding, hulpmiddelen voor het gezin en ander materiaal te bestellen. Het materiaal wordt gratis over de hele wereld verzonden, met een kleine bijdrage voor snelpost.

U zoekt op de website uw eigen land op. Wanneer de online winkels voor ieder land beschikbaar komen, zullen de verkrijgbare producten in de voertaal van dat land worden vermeld, met de prijzen in de plaatselijke valuta. Er is ook gratis materiaal dat rechtstreeks van de website gedownload kan worden.

De nieuwe website vervangt Idscatalog.com en wordt aanvankelijk in het Engels, Spaans en Russisch gelanceerd. In de komende maanden komen daar de volgende talen bij: Portugees, Frans, Duits, Italiaans, Japans, Koreaans en Chinees, in die volgorde. ■

POST

Een voorbeeld proberen te zijn

Ik wil u laten weten dat ik graag het tijdschrift de *Liahona* lees, en ik weet dat het de woorden van de profeet bevat. Ik heb een getuigenis dat het Boek van Mormon waar is en dat gebed echt werkt. Ik ben dankbaar voor het evangelie en ik probeer een voorbeeld te zijn voor andere jongeren die het woord van de Heer nog niet kennen.

Tatiana G. (15), Uruguay

Gemoedsrust in mijn ziel

Ik ben nog geen lid van uw kerk, maar ik voel vreugde, liefde en gemoedsrust omdat ik eindelijk de waarheid heb gevonden. Een vriend heeft me een exemplaar van de *Liahona* en het Boek van Mormon gegeven. Hoewel ik de waarheid erin kon herkennen, aarzelde ik omdat sommige mensen me vertelden dat de kerk niet goed was.

Maar toen ik de waarheden van Christus voelde, begon ik weer te lezen, en nu heb ik een sterk gevoel van gemoedsrust in mijn ziel. De leringen zijn duidelijk en opbouwend — en dat komt door de Geest die in het werk aanwezig is. Waar ik woon zijn er geen units van de kerk, maar ik bid dat de Heer de deur zal openen zodat het herstelde evangelie in onze stad kan komen en ik me kan laten dopen.

Konan Alphrede, Ivoorkust

Stuur uw reacties of suggesties naar liahona@ldschurch.org. Inzendingen kunnen ingekort of duidelijker geformuleerd worden. ■

KORT WERELDNIEUWS

Japanse tripelcombinatie online beschikbaar

De tripelcombinatie in het Japans, met het Boek van Mormon, de Leer en Verbonden en de Parel van grote waarde, is nu online beschikbaar op scriptures.lds.org/jpn. Op dezelfde website is ook een audio-opname beschikbaar, die binnenkort ook op cd verkrijgbaar zal zijn. De website bevat tevens voetnoten, landkaarten en foto's, met behulp waarvan de lezer de Schriften kan markeren en op sleutelwoorden kan zoeken. Er zijn op de website nu 19 talen beschikbaar.

Bronnenlijsten voor jongeren helpen leerkrachten

Er zijn nieuwe bronnenlijsten als aanvulling op de lesboeken voor 2011 — *Aäronische priesterschap 3* en *Jongevrouwen 3*. In de gidsen staan verwijzingen naar recente conferentietoespraken, maar ook discussievragen, extra tekstverwijzingen en ideeën voor activiteiten die de bestaande lessen aantrekkelijker kunnen maken en toepasselijker op de uitdagingen waar hedendaagse jongeren mee te kampen krijgen. De lijsten zijn in 27 talen verkrijgbaar bij het distributiecentrum van de kerk of online op resourceguides.lds.org.

Audities voor film over het Nieuwe Testament

In een poging om deelnemers uit de hele wereld te vinden

voor de film over het Nieuwe Testament van LDS Motion Picture Studio's, heeft de kerk een website ontwikkeld, casting.lds.org, waar belangstellende leden van de kerk kunnen solliciteren als acteur of figurant in alle film- en videoproducties van de kerk, waaronder de film over het Nieuwe Testament. De opnamen beginnen in het voorjaar van 2011 in Salt Lake City (Utah, VS), en zullen de hele zomer lang doorgaan.

Nieuwe dvd's voor studie van de Leer en Verbonden

Een nieuwe set met vier dvd's kan helpen bij de studie van de Leer en Verbonden en de kerkgeschiedenis. De set bevat interactieve schema's, citaten van hedendaagse profeten en apostelen, schilderijen en leeractiviteiten. Er staan films op zoals *Legacy*, *Mountain of the Lord*, en *Joseph Smith: The Prophet of the Restoration*, die sinds december 2005 in het Joseph Smith Memorial Building wordt getoond. De dvd's zijn verkrijgbaar in het Engels, Portugees en Spaans. Ze zijn online te bestellen op store.lds.org. U kunt contact opnemen met het plaatselijke distributiecentrum. ■

IDEEËN VOOR DE GEZINSAVOND

Deze uitgave bevat artikelen en activiteiten die gebruikt kunnen worden voor de gezinsavond. Hieronder staan enkele voorbeelden.

'De Geest leren onderkennen en begrijpen', p. 24; en 'De spin en de stille, zachte stem', p. 68:

Deze artikelen leren ons hoe belangrijk het is om gehoor te geven aan de influisteringen van de Geest. Voordat u een van deze artikelen voorleest, kunt u de gezinsleden aanmoedigen om goed te luisteren naar manieren waarop ze de Geest kunnen herkennen.

Nadat u het artikel hebt voorgelezen, kunt u een ervaring vertellen van toen u de Heilige Geest hebt gevoeld en kunt u de gezinsleden vragen ook een ervaring te vertellen.

'Gelijkenissen over het verlorene dat wordt gevonden', p. 32: Om gezinsleden bij te brengen hoe belangrijk het is om mensen te vinden die geestelijk verdwaald zijn, kunt u verstopperijtje spelen. Na het spel kunt u een of twee verhalen uit dit artikel voorlezen en vertellen wat u geleerd hebt over het zoeken naar mensen die verdwaald zijn. U kunt burens of vrienden noemen die u kunt begeleiden. U kunt vervolgens bespreken hoe u ze kunt helpen om weer naar de kerk te gaan.

'Het evangelie is er voor iedereen', p. 54: In dit artikel staat: 'Er is geen ideaal profiel voor een potentieel kerklid.' Om dat idee duidelijk te maken, kunt u de wikkels van twee conservenblikken verwisselen of kunt u suiker in een zoutpot doen. Laat de gezinsleden een conservenblik kiezen om te eten of het 'zout' proeven. Na de activiteit leest u het artikel van ouderling Godoy voor. Bespreek als gezin aan wie u het evangelie zou kunnen verkondigen — zelfs aan hen die wellicht niet voldoen aan het 'ideale profiel' van een toekomstig lid van de kerk.

'Wij dragen je!', p. 62: Als gezin kunt u dit artikel lezen en het erover hebben wanneer gezinsleden anderen hebben geholpen of zelf hulp hebben ontvangen. Denk na over enkele manieren om te dienen. U kunt een van die manieren als toekomstige gezinsavondactiviteit in praktijk brengen.

EEN ZITPLAATS OP HET BRUILOFSTFEEST

Melissa Merrill

Kerkelijke tijdschriften

Alleen naar een huwelijksreceptie gaan is niet altijd even gemakkelijk. Maar toen een oude vriend mij uitnodigde voor het huwelijksdiner voor hem en zijn bruid wist ik dat ik samen met hen hun nieuwe geluk wilde vieren.

Op de huwelijksdag arriveerde ik net voordat het diner aanving. Ik zag een lege stoel en vroeg een van de vrouwen aan tafel of die nog vrij was.

‘Wordt u *verondersteld* hier te zijn?’ vroeg ze terwijl ze mij argwanend opnam.

Ik had geen idee waarom ze die vraag stelde — of waarom ze die zo stelde. Er was niemand die een gastenlijst afvinkte. Zo te zien was er geen vooraf vastgestelde tafelschikking. Ik was op tijd en gepast gekleed. Wat zou het probleem kunnen zijn?

Ik glimlachte nerveus. ‘Ik ben een vriendin van de bruidegom’, verzekerde ik haar. Ze knikte, dus ging ik zitten en probeerde een onderhoudend gesprek aan te knopen met de zes echtparen die aan tafel zaten. Had ik mij vooraf al lichtelijk opgelaten gevoeld, dat gevoel was alleen maar verergerd door het ‘welkom’ dat mij ten deel was gevallen. Ik keek wanhopig de zaal rond of ik iemand — wie dan ook — zag die ik kende, maar behalve de bruidegom was er geen bekend gezicht te bekennen.

Maar toen gebeurde het. Mijn vriend, die naast zijn bruid voorin de zaal zat, stond op. Terwijl hij dat deed, kreeg hij mij achterin de zaal in het oog. Hij pauzeerde, glimlachte en legde zijn hand op zijn hart alsof hij wilde zeggen: ‘Fijn dat je er

bent. Ik weet dat het een offer voor je is. Dat je er bent betekent heel veel voor mij.’

Ik voelde mij ongelooflijk opgelucht en blij. Wat anderen ook mochten denken, wat de bruidegom betref, hoorde ik er bij. Ik glimlachte terwijl ik zijn gebaar beantwoordde. Ik hoopte dat mijn vriend wist hoe zeer ik wilde delen in het geluk van hem en zijn vrouw. Welke sociale onbeholpenheid mij ook in de weg had gezeten, die was volkomen verdwenen na die snelle uitwisseling, zodat ik de verdere avond een toonbeeld van zelfvertrouwen was.

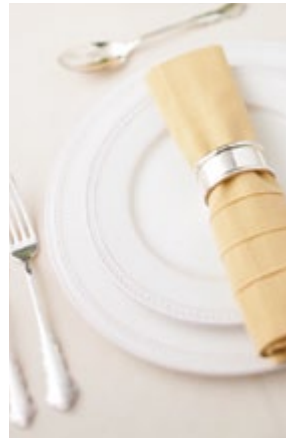
Een paar dagen later las ik, terwijl ik een ZHV-les voorbereidde, in Matteüs 22 over een koning die een bruilofstfeest had bereid voor zijn zoon, die de Heiland voorstelt. Over deze schriftverzen heeft de profeet Joseph Smith gezegd ‘dat wie tot het einde de geboden van de Heer naleven en in zijn paden wandelen, de enigen zijn die bij dit luisterrijke feest mogen aanzitten. (...) dat wie het geloof behouden hebben met een kroon der rechtvaardigheid worden

gekroond; in het wit worden gekleed; tot het bruilofstfeest worden toegelaten; vrij zullen zijn van alle kwelling, en met Christus op aarde zullen regeren.’¹ Dat is altijd een krachtige belofte, maar dat was het in het bijzonder vanwege de ervaring die ik eerder die week had.

Toen ik de les gaf, besepte ik dat gehoorzaamheid de enige voorwaarde is voor het aannemen van een uitnodiging van Jezus Christus om zich met Hem te verheugen, om op zijn feest een zitplaats te hebben. En op dat feest hoeft geen van de gasten zich onzeker te voelen, want zij horen er *allemaal* bij. Hoewel ik bij lange na nog niet volmaakt gehoorzaam ben, hoop ik op een dag klaar te zijn om de Bruidegom te ontmoeten en met de hand op mijn hart — een hart onderworpen aan zijn wil — te zeggen: ‘Ik ben zo blij dat ik er ben.’ ■

NOOT

1. *Leringen van kerkpresidenten: Joseph Smith* (2007), pp. 178, 180.

Ik voelde mij ongelooflijk opgelucht en blij. Wat anderen ook mochten denken, wat de bruidegom betref, hoorde ik er bij.

WOORDEN VAN CHRISTUS

Anne Marie Oborn,
Spelende kinderen

*'En waarom zijt gij bezorgd over kleding? Let op de
leliën des velds, hoe zij groeien: zij arbeiden niet en
spinnen niet;*

'en Ik zeg u, dat zelfs Salomo in al zijn heerlijkheid

niet bekleed was als een van deze.

*'Indien nu God het gras des velds, dat er heden is en
morgen in de oven geworpen wordt, zo bekleedt, zal Hij u
niet veel meer kleden?' (Matteüs 6:28–30).*

In de gelijkenissen in Lucas 15, dwaalt een schaap af, gaat de schelling verloren en verbrast de verloren zoon zijn erfenis. Maar de herder gaat op zoek naar het schaap, de vrouw veegt het huis aan en de vergevensgezinde vader kijkt uit naar de terugkeer van zijn zoon. Evenzo kunnen wij gehoor geven aan de oproep van president Thomas S. Monson om 'de helpende hand toe te steken en te redden wie langs de weg zijn gevallen, opdat geen waardevolle ziel verloren gaat.' Lees vier verhalen in 'Gelijkenissen over het verlorene dat wordt gevonden', p. 32.